

Giới thiệu Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?

Khác với Hôn Trộm 55 Lần, truyện ngôn tình sắc xoay quanh Lạc Dương chậm rãi cười, ý vị thâm trường nói: “Nếu em muốn biết, anh bây giờ có thể nói cho em!” và truyện đó đã khiến Từ Ngâm sợ hãi lui ra phía sau hai bước, cảm thấy kinh ngạc nhìn anh, khuôn mặt chỉ thức ăn trên bàn: “Em đói bụng, ăn cơm trước đi”. Thấy cô đáng vẻ nói lắp, Lạc Dương rốt cục mới sang sang cười rõ lên, anh phát hiện rằng trên cô đúng là chuyện rất hứng thú, dịu dàng nói: “Từ Ngâm, anh khinh có cơ hội sẽ từ từ dạy dỗ em!”. Ngày mai chúng ta phải đi đăng ký kết hôn!!! Mọi chuyện rồi sẽ ra sao, theo dõi Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc của tác giả Lạc Diệp Phân Phi nha.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đi bộ một mình trên phố tĩnh lặng, góc áo bị gió thổi khẽ lay động, làn tóc nhẹ nhàng tung bay theo làn gió hoà với khung cảnh lá rụng vàng gọi nên cảm giác ưu thương. Là ai nói mùa thu là mùa làm cho người ta ưu thương, mùa thu là mùa ly biệt, tựa như cây và lá rụng tựa vào nhau nhưng đến mùa thu lại phải đối mặt với việc chia ly đau đớn. Mà tâm tình cô lúc này như lá rụng mùa thu tẻ tãi và tan nát. Chuyện cũ bây giờ hiện về trong tâm trí cô như một cuốn phim được chiếu lại. Cái tên khắc sâu vào đáy lòng kia, thậm chí là cả hơi thở của cô cũng cảm nhận được nó bây giờ đối với cô không còn quan hệ gì nữa.

Thời điểm xoay người rời đi, anh bằng quơ nói những chuyện đã xảy ra hết thảy đều là sai lầm, anh hết sức bình thản nói cô nhất định phải hạnh phúc, như vậy anh mới không áy náy trong lòng. Cô tuy khoẻ mắt không rơi một giọt lệ nào nhưng cô lại đau đến không thể hô hấp.

Rốt cuộc là cái gì làm cho anh vô tình như thế, thay đổi đột ngột như thế? Ngày xưa nhu tình mật ý thế nhưng nháy mắt đã hoá thành hư ảo. Cô chỉ biết là thời điểm anh quay người đi, nước mắt cô như những hạt trân châu rơi xuống vì mối quan hệ giữa cô và anh đã bị cắt đứt vĩnh viễn.

Điện thoại vang lên nửa ngày cô mới lấy ra, là mẹ gọi tới, cô lấy tay xoa xoa mắt. Nước mắt như cũng khi dễ cô, không nghe lời mà cứ chảy xuống. Hít sâu vào một hơi, cô tiếp điện thoại, khe khẽ nói một tiếng: “Mẹ”.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói: “Mẹ đây”, giọng nói lộ ra vẻ lo lắng: “Từ Ngâm, tại sao lại chưa trở về? Bên ngoài đang mưa, con mau trở về, chúng ta đang đợi con về ăn cơm đây”

“Tốt, mẹ, con sẽ nhanh trở về”. Cô cố gắng làm cho chính mình âm trầm cười nhưng nụ cười lại lộ vẻ chua xót. Cúp điện thoại, cô nhìn thời gian, đã gần 06:00, trời đang tối dần, cô cất bước đi về hướng nhà mình. Một chiếc xe màu đen đi lướt qua cô, trong xe truyền đến tiếng cười lạnh lạnh của một cô gái, cười rực rỡ và hạnh phúc. Nhìn thấy biển số xe quen thuộc, lắng nghe âm thanh trong xe hơi lướt qua trong nháy mắt, Từ Ngâm nghe được âm thanh tan nát của cõi lòng. Dù không cần xem, cô cũng nhận ra cái tên đã ăn sâu vào cốt tủy của cô: Lăng Thần. Thế nhưng vừa rời từ bên người cô rời đi, anh đầu cũng không có quay lại, ngay cả liếc mắt nhìn cô cũng không mà chỉ nhìn người con gái xinh đẹp bên cạnh tươi cười.

Mở cửa xe trước, đầu tiên cô thử cười cười, cảm thấy được bản thân mình cười ôn hoà, không có gì khác biệt, cô mới nhẹ nhàng lấy ra chìa khoá, chậm rãi chuyển động sau đó nhẹ nhàng phóng khoáng bước vào.

Cha cô Hiệp Minh đang xem TV, luôn luôn xem tin tức chính trị mà mẹ cô thì đang bận rộn trong nhà bếp. Thấy cô trở về, Hiệp Minh cười hỏi: “Từ Ngâm đã trở lại, con có biết là mẹ con đang muốn cha đi ra ngoài tìm con không?”

“Không phải con đã trở về sao? Ba ba, nghe nói ba ba sắp được thăng chức có phải không?” Từ Ngâm đi đến bên người cha, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa kế bên cạnh chỗ cha cô đang ngồi.

“Từ Ngâm, điều đó không quan trọng, Baba thăng chức hay không đều giống như nhau, chuyện công việc không nói trong nhà, vẫn là nói con đi, đã sắp tốt nghiệp rồi, có tính toán gì không?”

Vu Lệ lúc này từ phòng bếp đi ra, mỉm cười với Từ Ngâm nói: “Đúng vậy, Từ Ngâm, có tính toán gì không, cùng bàn bạc với Baba, gần đây Tiểu Thần như thế nào không tới, từ sau khi bọn họ chuyển nhà đi nó đến đây cũng ít hơn, như thế nào mà giờ bóng người cũng không thấy, các con có phải cãi nhau hay không?”

“Bà đừng nói lung tung. Từ Ngâm và Tiểu Thần đều luôn luôn tốt, như thế nào lại cãi nhau, nhất định là bận rộn quá phải không?” Hiệp Minh nói xong nhìn về phía con gái mình. Đối với Lăng Thần, ông hết sức yêu thích.

“Mẹ, Lăng Thần gần đây bận quá, hơn nữa con cũng sắp tốt nghiệp, làm sao lại có thời giờ nhàn rỗi như lúc trước. Con đã đói bụng, có thể dọn cơm hay không?”. Nói xong cô lấy tay sờ sờ bụng mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Từ Ngâm, cậu mau tới xem!” Bạn tốt Lục Mai đứng ở bên cửa sổ, quay đầu nói với Từ Ngâm đã tan học nhưng vẫn còn đọc sách đồng thời ra hiệu cho Từ Ngâm đi qua nhanh một chút.

Nghe được tiếng kêu của Lục Mai, Từ Ngâm từ cuốn sách ngẩng đầu lên nhìn nhìn Lục Mai bên cửa sổ vẻ mặt như phát hiện ra Châu lục mới, hai mắt sáng lên, không biết cô vừa nhìn thấy chuyện gì mà cảm thấy hứng thú.

Khẽ thờ dài, Từ Ngâm bỏ xuống cuốn sách trong tay, biết chính mình nếu không theo ý muốn của Lục Mai thì cô bạn sẽ áp dụng phương thức bạo lực đem mình tới bên cửa sổ nhìn phát hiện mới của cô.

“Nhanh lên, Từ Ngâm!” Lục Mai lại bảo một tiếng, lúc này có ít người trong phòng học, đều tự nói chuyện phiếm hoặc là làm việc riêng, không ai chú ý tới cô.

Từ Ngâm đi lại cửa sổ, từ lâu bốn nhìn xuống. Chỉ thấy một người đàn ông đẹp trai mặc một chiếc áo len màu nâu và quần áo giản dị màu tối đi bộ qua sân thân dục, theo hướng bên ngoài Giáo vụ mà đi.

“Thật đẹp trai quá đi mất, Từ Ngâm, anh ta so với Lăng Thần đẹp trai hơn, cậu sẽ vì anh ta mà thương tâm phải không, biết anh ta là ai không?”

“Minh làm sao biết, không liên quan tới mình.” Từ Ngâm thân nhiên nói một câu, chuẩn bị xoay người trở lại chỗ ngồi.

Lục Mai thuận tay lôi kéo góc áo của cô nói: “Từ Ngâm, anh ta đã tốt nghiệp nhưng vẫn là chủ tịch hội sinh viên, vốn dĩ là nhân vật phong vân hô mưa gọi gió một thời, sau đó anh ta đến Hoa Kỳ làm sinh viên trao đổi hai năm, sao cậu lại không biết chứ? Nghe nói hiện tại được xem là thanh niên tài giỏi tuần tú, nhân tài mới của giới luật sư, anh ta là vì trường chúng ta mà đến.”

“Cậu như thế nào mà biết nhiều như vậy?” Từ Ngâm kéo tay Lục Mai ra, xoay người đi đến ghế ngồi xuống. Cô giờ không quan tâm đến bất kì chàng trai nào, cô vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau bị thất tình.

“Từ Ngâm, cậu xem, Lăng Thần!” Đột nhiên truyền đến giọng nói của Lục Mai.

Từ Ngâm lập tức từ ghế đứng lên, đi vài bước tới bên cửa sổ, đập vào mắt là Lăng Thần cùng với một người con gái sánh bước mà đi, mỗi khi người con gái kia nói xong cái gì thì Lăng Thần trên mặt lại nở nụ cười. Từ Ngâm trong lòng đau xót, mặt lộ vẻ ưu thương.

Vào lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, khiến cho Từ Ngâm đang trong tâm trạng đau buồn phục hồi tinh thần lại.

“Từ Ngâm, có muốn cùng nhau về hay không?”, sau khi tan học Lục Mai cùng với Từ Ngâm đang thu thập đồ đạc nói. Trước kia đi học Từ Ngâm đều ngồi cùng xe với Lăng Thần. Nhưng mà bây giờ đều là tự mình đi học và về nhà bằng xe bus. Tuy rằng nhà cô có xe nhưng cô vẫn kiên trì tự mình đi xe bus, điều này làm cho Lục Mai có chút khó hiểu.

“Không cần Mai Mai, cậu về trước đi, mình tự về nhà là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Từ Ngâm mới từ phòng học đi ra thì gặp Lăng Thần từ tên lầu xuống dưới. Anh cười, nói to: “Từ Ngâm, anh đưa em về nhà, lâu ngày chưa tới nhà em, bác trai, bác gái có khỏe không?”

Thấy anh cười phong khinh vân đạm, căn bản giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, Từ Ngâm đáy lòng âm ỉ đau. Thầm hít sâu một hơi, cô nhìn Lăng Thần hỏi: “Anh và Trần Nhiên Nhiên quen nhau? Anh liền như vậy thích cô ấy sao?”

Lăng Thần cười cười, trong giọng nói lộ ra hạnh phúc nhàn nhạt, làm cho lòng của Từ Ngâm đau đớn. Giọng nói của anh trầm thấp mà dễ nghe, là giọng nói mà nàng thích nghe nhất nhưng mà lúc này vang lên lại làm cho nàng tan nát cõi lòng: “Từ Ngâm, anh yêu Nhiên Nhiên, anh cho tới nay đều xem em như em gái hiểu rõ anh, em nhất định chúc phúc cho anh phải không?”

Từ Ngâm sắc mặt thay đổi, thốt ra: “Chính là em không nghĩ làm em gái của anh, em thích anh!”. Có lẽ bởi vì trước kia cô chưa từng nói ra tình cảm đối với anh mới làm cho anh yêu người khác, cô lúc này muốn nói với anh rằng chính mình không xem anh là anh trai, thậm chí thương anh, muốn theo anh

mãi mãi!

“Từ Ngâm”, Lăng Thần thật không ngờ Từ Ngâm lại nói thẳng ra tình cảm của mình như thế. Anh không biết nói như thế nào, không muốn thương tổn cô nhưng vẫn là thương tổn cô.

Lần trước khi anh nói với cô rằng anh có bạn gái, về mặt cô liên lụy về bị thương, làm cho anh thập phần áy náy.

“Từ Ngâm, em còn nhỏ, không rõ chuyện tình cảm, chờ khi em tìm được người đàn ông em yêu, em liền hiểu rõ cái gì mới là tình yêu chân chính, em sẽ hạnh phúc!”

Từ Ngâm mở to mắt nhìn anh, đáy mắt lộ vẻ bi thương, gất gao cắn môi, nửa ngày sau mới nghẹn ngào hỏi: “Không có anh sao em hạnh phúc?”

Lúc này một người đàn ông đi tới cạnh họ, lơ đãng nhìn mặt Lăng Thần sau đó chậm rãi rời xa.

“Từ Ngâm!” Lăng Thần trong lòng có chút nhói đau, nhìn thấy Từ Ngâm như thế bi thương, anh làm sao vui lòng. Nhưng mà anh thật sự thích Trần Nhiên Nhiên, cô gái xinh đẹp và gợi cảm, đặc biệt là nụ cười của cô sáng lạn và lãng mạn như thế, giọng nói của cô uyển chuyển êm tai, anh chưa từng bị cô gái nào cuốn hút như vậy.

Nước mắt lẳng lặng chảy xuống gương mặt trong suốt như tinh thể trong suốt. Lăng Thần do dự một lát sau nâng tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của cô, giọng điệu dịu dàng nói: “Từ Ngâm, thực xin lỗi, là do anh gây hiểu lầm cho em. Em đừng khóc nữa được hay không?”

Từ Ngâm lùi về sau từng bước, tránh đi tay anh, qua quýt lau chùi gương mặt, sau đó giọng điệu kiên định nói: “Lăng Thần, em không cần anh thương hại!” Xoay người chạy xuống lầu, mới vừa chạy xuống được vài bậc thang, cô đụng phải một người về mặt đảo dạt ở góc cầu thang, mắt thấy sẽ ngã xuống nhưng may mắn có người nhanh tay lẹ mắt cầm tay cô, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào lòng mới làm cho cô bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Sau khi phản ứng trở lại, Từ Ngâm lập tức đẩy người trước mặt ra, theo bản năng nói: “Thực xin lỗi, tôi đụng vào anh”

Lạc Dương âm thầm cười, giọng điệu thản nhiên, trầm và nam tính chậm rãi truyền đến bên tai Từ Ngâm: “Không sao, lần sau cẩn thận một chút, đừng để vấp ngã”.

Từ Ngâm không nói gì, chạy xuống dưới lầu. Nhìn bóng dáng cô dần dần mất hẳn, Lạc Dương trong mắt hiện lên một chút khác thường. Trong lòng khẽ động. Vừa rồi khi đem cô kéo vào lòng ngực, mùi hương thơm dịu xâm nhập vào hô hấp của anh, làm cho đáy lòng của anh đột nhiên mềm mại.

Anh vừa rồi nghe thấy cô giọng nói nghẹn ngào hỏi người đàn ông kia: “Không có anh sao em hạnh phúc?” cảm nhận được cô chính là một cô bé, thế nhưng vừa rồi đem cô kéo vào lòng ngực trong nháy mắt lại làm cho anh trong đầu có ý nghĩ muốn làm cô hạnh phúc. Điều này làm cho chính anh cũng cảm thấy kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Một hơi chạy ra khỏi trường học, Từ Ngâm mới dừng chân lại. Quay đầu nhìn lại, phía sau một người cũng không có, Lăng Thần bây giờ và trước kia như hai người khác nhau. Nếu là trước kia khi làm cô không vui nhất định sẽ đuổi theo nhưng mà hiện tại có bạn gái sẽ không còn chỗ cho cô xen vào nữa.

Gió nhẹ thổi, làm cho cơ thể cô nhện không được khẽ run lên. Mùa thu khí hậu thay đổi thất thường, giữa trưa mặt trời trên cao chiếu sáng rực rỡ mà hiện tại bầu trời lại u ám, bụi bay khắp không trung, mặt trời không biết trốn đi đâu.

“Lăng Thần chết tiệt, Lăng Thần thô!” Từ Ngâm nhện không được mắng lên, anh không đưa cô về nhà, cô đành phải chờ xe. Nhìn thấy một chiếc taxi đi ngang trước mặt, nhưng không dừng lại, vì sao ngay cả xe taxi cũng khi dễ người, làm cho cô tâm tình càng thêm ủ rũ.

Một chiếc xe chậm rãi đỗ lại trước mắt cô, cửa kính xe từ từ hạ xuống, từ trong xe lộ ra một gương mặt trẻ tuổi anh tuấn, đối với Từ Ngâm mỉm cười, giọng nói trầm thấp nam tính thập phần dễ nghe: “Lúc này rất khó chờ xe đến, hay là tôi tiễn cô một đoạn đường được không?”

Từ Ngâm ngăn ra, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh nhìn về phía người đàn ông trong xe, cô không nhớ rõ là nhận biết hắn. Người đàn ông sau khi thấy phản ứng của nàng thì hiểu rõ cười, giải thích: “Vừa rồi chúng ta đã gặp qua ở cầu thang, còn nhớ rõ không? Trước tiên lên xe đi, cô cứ việc yên tâm, tôi không phải là người xấu, nếu cô lo lắng có thể ghi nhớ biển số xe của tôi sau đó gọi cho cục cảnh sát”.

Nghe xong lời nói nhàn nhã của người đàn ông, nhìn thấy anh ta nét mặt lãnh đạm, Từ Ngâm mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nếu anh là người xấu thì đem ta đi bán tốt lắm”. Nói xong chìa tay mở cửa xe ngồi vào.

Lạc Dương nhíu mày: “Xem ra tâm tình cô không tốt”. Lời nói của anh làm Từ Ngâm nhớ tới tâm sự của mình, sắc mặt lại âm trầm “Thất tình có được

không?” lời thì thầm của cô truyền tới tai Lạc Dương.

“Cô thật không sợ tôi là người xấu, vậy cô muốn đi nơi nào?” Nụ cười nở trên môi anh, khuôn mặt đẹp trai, ngũ quan rõ ràng, một thân chính trang làm hiện ra sự trưởng thành và tự tin của anh.

Từ Ngâm nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, một lát sau cười nói: “Tôi không muốn về nhà, anh đưa tôi đến siêu thị Nhạc Nhiên là được rồi”.

“Nếu không cô đi ăn com với tôi đi, tôi ăn một mình có chút vô vị, vừa vặn cô cũng không vội về nhà, com nước xong tôi chở cô về nhà được không?”

Từ Ngâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Người trước mắt cũng không giống như loại đàn ông vô vị, vội về ngoài nhà nhận anh bên người cũng không thiếu cô gái theo đuổi, chính mình không có gì phải lo lắng, chỉ là ăn một bữa com mà thôi, hưởng chi tâm trạng của cô cũng không tốt, cũng không muốn về nhà.

Cô khẽ gật đầu: “Được rồi, tôi muốn ăn đồ nướng”.

Xe chậm rãi chạy, nhạc vang lên nhẹ nhàng du dương trong không gian nhỏ nhỏ, Lạc Dương đột nhiên nhìn về phía Từ Ngâm: “Tôi tên là Lạc Dương, còn cô?”

Từ Ngâm cười khúc khích: “Lạc Dương, anh là Lạc Dương?”

Lạc Dương cũng không để ý tới nụ cười của nàng, giải thích: “Tôi họ Lạc tên Dương chỉ là cùng tên với địa danh nổi tiếng mà thôi, không cần cường điệu hoá như vậy đi?”

Từ Ngâm ngừng cười, ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, tôi không phải có ý cười nhạo anh, tôi tên là Từ Ngâm, kỳ thật của anh thật dễ nhớ”.

“Tốt lắm, hy vọng lần sau gặp lại miễn sao đừng quên tôi là được”. Nói xong Lạc Dương thoải mái cười. Từ Ngâm cũng cười rộ lên, tâm trạng dường như tốt lên không ít.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Hôm nay cảm ơn anh”. Từ Ngâm cười và nói với Lạc Dương. Anh chẳng những mời cô ăn com mà còn đưa cô về nhà, dọc đường cười nói vui vẻ làm cho cô tâm tình vốn buồn bực trở nên thoải mái lên.

Lạc Dương hai tay nhẹ nhàng bỏ trên vô lăng, ánh mắt nhìn về phía Từ Ngâm, nhàn nhạt cười, giọng nói lười biếng chậm rãi vang lên: “Bữa com này cũng không phải là miễn phí, lần sau cô nên mời tôi ăn lại, như vậy mới tính là công bằng”.

“Được rồi”, Từ Ngâm dường như thật sự cao hứng bởi vậy không thêm để ý chuyện mời anh ăn com. Cười nói: “Đem số điện thoại anh lưu cho tôi, thỉnh thoảng tôi mời anh ăn com”, nói xong lấy điện thoại của cô ra, chuẩn bị lưu số điện thoại của anh.

Lạc Dương thuận thực nói ra một dãy số, làm cho cô bấm có hay không sai một chút.

Từ Ngâm nhẹ nhàng nhún một cái, dãy số được thông qua, tiếp đó nghe thấy nhạc chuông điện thoại của anh vang lên, ngẩng đầu lên thấy anh về mặt nở nụ cười đạt được mục đích, lập tức hiểu ra được dụng ý của anh.

Về đến nhà, ba mẹ đều ngồi trên sô pha, còn có một người dư thừa, bọn họ đang nói chuyện gì đó. Thấy cô trở về, ba người đều đứng lên, Lăng Thần về mặt lo lắng hỏi: “Từ Ngâm, em rốt cuộc đã trở lại, gọi điện thoại sao em không bắt máy?”

Vu Lệ tiến lên vài bước, đi tới bên người Từ Ngâm, đưa tay vuốt tóc trên vai nàng rơi xuống, mỉm cười ôn hoà hỏi: “Từ Ngâm, con đi đâu vậy sao giờ mới trở về nhà? Lăng Thần đợi con đã lâu rồi”.

“Mẹ, con cùng với một người bạn đi ăn com, có thể là không nghe thấy tiếng điện thoại, cả nhà ăn com xong chưa?”

Cô nói chuyện nhưng không nhìn Lăng Thần, trong lòng nổi lên một chút hờn dỗi, nhìn thấy anh tâm tình liền không tốt.

“Cô chú, nếu Từ Ngâm đã trở về thì con an tâm rồi, con về nhà trước”. Sau khi nói xong nhìn về phía Từ Ngâm, nhẹ giọng nói: “Chuyện hôm nay là anh không tốt, đừng nóng giận. Ngày mai anh đón em đến trường được không?”.

Nhìn thấy anh về mặt thành khẩn, trong giọng nói mang theo vẻ cầu xin, Từ Ngâm trong lòng nhất thời chùng xuống, tất cả tức giận đều biến mất không thấy tăm hơi, khẽ gật đầu, nói một câu: “Được”.

“Từ Ngâm con tiền Lăng Thần về đi” Hiệp Minh nói.

Từ Ngâm nghe lời ba ba nói, đưa Lăng Thần đi ra ngoài.

“Lần này có đăng kí tham gia cuộc thi hùng biện không?” Lăng Thần hỏi, nhìn Từ Ngâm đang đi phía sau anh.

“Có đăng kí nhưng mà em không nắm chắc phần lớn thành công”. Từ Ngâm cùi đầu nói.

“Không hiểu cái gì thì sắp xếp ít thời gian hỏi anh. Thời gian của anh còn tương đối nhiều”, Lăng Thần mỉm cười nói.

“Được”. Từ Ngâm tỉnh thần khôi phục trở lại. Chuyện kia giống như chỉ là giấc mộng, không có ảnh hưởng tới quan hệ của họ.

Tiền Lăng Thần về. Từ Ngâm bỗng trống rỗng, trốn tránh cũng vô ích, nghĩ đến chính mình thích anh hơn mười năm, từ nhỏ liền đem anh trở thành thần tượng của mình. Lúc còn nhỏ thì là sùng bái sau lại chậm rãi trở thành thích. Thích đuổi theo bóng dáng anh, mỗi ngày đều theo sau anh, cái gì ngon hay vui về đều không thể thiếu anh, thấy anh thích tiếng Anh, cô cũng liều mạng học tiếng Anh, thấy anh thi vào trường Đại học này, cô cũng cố gắng thi vào trường Đại học này. Ngay cả chuyên ngành đều là mong muốn của anh. Vốn tưởng rằng anh sẽ không giao trái tim trên người cho nữ sinh khác, chính là không nghĩ tới, còn chưa thổ lộ cùng anh thì nghe tin anh nói thích người khác.

Chuyện như thế này sao cô không thương tâm, như thế nào không tan nát cõi lòng, đó thế nào cũng là một loại đau xót, mối tình đầu của cô như thế là kết thúc. Anh lại nói lại nói từ trước đến nay đều xem cô là em gái mới đối tốt với cô, thật không ngờ sẽ làm cô hiểu lầm.

Về sau phải đối mặt với anh như thế nào? Như vậy quên anh hay là vẫn yêu anh như trước? Từ Ngâm không cam lòng buông xuôi như vậy, cô phải tiếp tục cố gắng, nếu cuối cùng không tiến vào lòng anh, cô cũng cảm thấy tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“Từ Ngâm, cậu có nghe nói Trần Nhiên Nhiên cũng đăng kí cuộc thi hùng biện hay không? Nghe nói Lăng Thần giúp cô ấy phụ đạo phải không?”

Ăn xong cơm trưa, Từ Ngâm cùng với Lục Mai sánh bước đi trên sân thể dục, đi về phía phòng học. Từ Ngâm đột nhiên dừng chân lại, thần mình cứng đờ, ý cười trên mặt đột ngột chuyển sang âm u. Nửa ngày sau mới chậm rãi mở miệng: “Cậu nghe ai nói, có thật là vậy không?”

“Từ Ngâm, cậu hãy quên Lăng Thần đi, trường học nhiều nam sinh theo đuổi cậu cũng không có một người so được với Lăng Thần sao, bọn họ thật sự là thích cậu nha, dù sao cũng tốt hơn Lăng Thần” Lục Mai nhìn Từ Ngâm, trong mắt lộ ra vẻ quan tâm.

“Mai Mai, cậu không thích ai nên cậu không biết loại cảm giác này, đâu phải nói không thích liền không thích, cho dù không nhìn không được nhưng trong lòng lúc nào cũng hiện diện. Càng muốn quên càng quên không được”. Từ Ngâm buồn rầu nói, ngay cả lòng của mình cũng không khống chế được, cô không biết chính mình phải làm sao bây giờ. Ngày hôm qua còn nói cô có gì không hiểu thì hỏi anh nhưng cũng chính anh lại vì người khác hướng dẫn thắng cô trong cuộc thi.

“Từ Ngâm, yên tâm đi, cho dù Lăng Thần vì cô ấy phụ đạo, cô ấy cũng không thắng được cậu đâu, cậu phải tin tưởng bản thân, quán quân lần này nhất định phải là cậu. Minh tin tưởng cậu”. Lục Mai nói xong nắm tay Từ Ngâm động viên tinh thần.

“Nếu không phải có Lăng Thần, mình tin tưởng mình sẽ lấy được chức quán quân nhưng mà hiện tại có Lăng Thần vì cô ấy hướng dẫn, mình không biết chính mình có tin tưởng được hay không”.

“Từ Ngâm, có”, Lục Mai đột nhiên hưng phấn nói, ngón tay chỉ về phía người đàn ông đang đi ra từ phòng Giáo vụ.

Từ Ngâm nhìn theo hướng ngón tay của Lục Mai, một người đàn ông đang từ xa đi lại phía các cô.

“Làm sao vậy, Mai Mai?”

“Từ Ngâm, còn nhớ rõ ngày hôm qua mình chỉ cho cậu xem một người đàn ông đẹp trai không, tinh tú mới của giới luật sư”.

“Cái kia là như thế nào?”, Từ Ngâm khó hiểu hỏi, cái đó cùng với sự diễn giải của Lục Mai có quan hệ như thế nào?

Tất cả mọi người đều biết anh ta là luật sư nhưng mà không biết anh ta cũng chính là một dịch giả nghiệp dư (đoạn này ta chém, ta tra trên mạng thì cái từ 同传 nói là dịch đồng thời >_< ta chẳng biết là gì nữa, ai biết chỉ ta với nhé)

Nhìn người đàn ông phía trước tới, Từ Ngâm khoé miệng khẽ cười, không thèm để ý hỏi: “Mai Mai, cậu như thế nào biết nhiều như vậy? cậu biết anh ta?”

“Chờ một chút cậu sẽ biết”. Nói xong Lục Mai đột nhiên chạy về phía người đàn ông.

“Biểu ca, ngày hôm qua anh không có mời em ăn cơm, anh như thế nào lại thất hứa?”. Lục Mai lôi kéo góc áo Lục Dương, không khoan dung hỏi, bĩu môi tỏ vẻ chính mình hết sức bất mãn, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Mai Mai, ngày hôm qua là bởi vì anh đúng lúc có việc, nếu không hôm nay tan học anh mời em ăn cơm được không?”. Lục Dương nhìn biểu muội, sùng sịnh cười nói.

“Biểu ca, chuyện ăn cơm để chút nói sau, anh trước đáp ứng em một chuyện”. Lục Mai ngẩng đầu lên nhìn anh, bởi vì anh cao hơn cô một cái đầu nên làm cho cô không thể không ngẩng đầu để nhìn thấy mặt của anh.

“Chuyện gì, nói đi!”

Từ Ngâm đến gần bọn họ, mặt mang nét tươi cười, nói với Lục Dương: “Chào anh”.

Lục Dương cười ôn hoà, ngữ khí ung dung nói: “Không nghĩ tới chúng ta có duyên như vậy, có phải hay không nên mời tôi ăn cơm?”

Lục Mai mở to hai mắt nhìn hai người, như là nhìn người ngoài hành tinh. Nửa ngày sao mới tìm được thanh âm của mình: “Các người như thế nào biết nhau, Từ Ngâm, cậu ngày hôm qua không phải nói không biết biểu ca của mình sao?”

Lục Dương cười nói với Lục Mai: “Chúng ta hôm qua mới biết nhau”.

“Vậy là tốt rồi”, Lục Mai cao hứng nói: “Biểu ca, vậy anh liền nhất định phải giúp việc này”, nói xong nhìn về phía Từ Ngâm

“Được, em nói đi”, Lục Dương bắt đầu dĩ cười cười, khề lắc đầu, thật không còn cách đối với Lục Mai.

“Từ Ngâm đăng kí tham gia cuộc thi hùng biện lần này, anh giúp bạn ấy phụ đạo, làm cho bạn ấy đạt giải nhất là được”.

“Cô đăng kí tham gia cuộc thi hùng biện lần này?” Lục Dương rõ ràng có chút ngạc nhiên, đối với cô gái mới quen biết này anh không nghĩ là cô có thật lực vững vàng như vậy. Cuộc thi này mỗi năm có một lần, ba người đứng đầu cuộc thi có thể trực tiếp ra nước ngoài tham gia diễn thuyết. Không phải cuộc thi ở trường bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ba người ngồi trong tiệm McDonald, Lục Dương không ăn mà chỉ nhìn hai cô gái đang thưởng thức món ăn

“Anh họ, sao anh không ăn?”. Lục Mai uống một ngụm Coke sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Dương hỏi.

“Anh vừa ăn với khách rồi, các em cứ ăn đi”.

Từ Ngâm nghe anh nói mình đã ăn rồi nên nhanh miệng nói: “Vậy lần này có tính tôi mời anh ăn không?”.

Lục Dương buồn cười nhìn nàng: “Cô nói tính thì tính đi. Hồi trưa hai người nói chuyện cuộc thi hùng biện rồi cuộc là như thế nào nói cho tôi nghe một chút, xem tôi có thể giúp hay không?”

Lục Mai đang chiến đấu với chân gà, không kịp trả lời, chỉ có thể nhìn về phía Từ Ngâm gật gật đầu, ý bảo cô mau giải thích’.

Từ Ngâm cười cười với cô, sau đó nhìn về phía Lục Dương.

“Chính là cuộc thi mang tính quốc tế nha, anh không phải đã tham gia sao, nghe Mai Mai nói anh còn đạt giải quán quân mà?”

Từ Ngâm ánh mắt lấp lánh nhìn Lục Dương, vẻ mặt mong chờ anh đáp ứng giúp đỡ.

Lục Dương suy nghĩ một chút rồi chậm rãi mở miệng: “Tôi có thể giúp cô phụ đạo, nhưng nếu cô đạt giải nhất thì sau đó cô phải mời tôi ăn cơm, không phải đến McDonald là được”

“Được”, Từ Ngâm phấn chấn nói: “Tôi cảm thấy phát âm của tôi chưa đạt tiêu chuẩn, anh không phải ở nước Mỹ hai năm sao, khẩu ngữ của anh nhất định tốt lắm, anh giúp tôi sửa để phát âm tốt đi”.

“Được rồi, cô sắp xếp thời gian đi, xem lúc nào cô rảnh”.

Lục Mai cuối cùng cũng ăn xong đùi gà, ngẩn đầu nhìn hai người nói: “Chúng ta mỗi ngày sau khi tan học đều rảnh, nếu không ngày mai bắt đầu đi, tan học em và Từ Ngâm đến tìm anh là được rồi”.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói mềm mại đáng yêu của một người, mang theo một chút nũng nịu: “Lăng Thần, em ở đây đợi anh, đừng mua nhiều nhè”.

Từ Ngâm ý cười trên mặt từ từ biến mất, không tin vào những gì mình nghe được, cái người mà không bao giờ đến McDonald Lăng Thần lại xuất hiện ở đây, còn mua giúp đồ ăn cho cô gái kia.

Cô nhớ rõ cô từng vừa đám vừa xoa cũng không thể làm anh đáp ứng cùng với cô đến ăn McDonald, lúc đó anh luôn chế nhạo cô thích ăn đồ ăn bỏ đi.

Cô theo hướng giọng nói nhìn lại, Lăng Thần đi về phía cửa sổ mà Trần Nhiên Nhiên thì ngồi ở trong góc.

Lạc Dương với Lục Mai cũng chú ý sự thay đổi về mặt của Từ Ngâm, cô đẩy mắt kiềm nén cảm xúc. Lục Mai nhẹ giọng gọi một tiếng: “Từ Ngâm”.

Lạc Dương cũng thấy được người đàn ông kia, ngày hôm qua anh cùng với Từ Ngâm đứng cùng một chỗ, nguyên lai là vì cô gái nhỏ kia, bộ dạng xinh đẹp nhưng mà cô không có khí tức linh động của Từ Ngâm, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy hứng thú. Giống như hoa sen mới nở, không có bất kì vết trang điểm nào.

Như là cảm giác được ánh mắt nóng rực ở phía sau, Lăng Thần đột nhiên quay đầu về hướng các cô xem như thế nào, thấy được vẻ mặt khô sở của Từ Ngâm, anh trong lòng giật mình, bụng đói ăn đi về phía họ.

“Từ Ngâm”, anh mỉm cười gọi, nhìn về phía hai người còn lại nhẹ nhàng gật đầu chào. Lục Mai tức giận liếc mắt trừng anh một cái, Lạc Dương lễ phép gật đầu.

Từ Ngâm nửa ngày sau mới nói một câu: “Không nghĩ tới anh cũng đến nơi này, ăn đồ ăn bỏ đi này”.

Lăng Thần không chú ý sự châm biếm của cô mà ôn hòa nói: “Anh đi trước”, sau đó rời đi.

Nhìn bóng dáng anh rời đi, Từ Ngâm tức giận nói: “Chúng ta đi”, nói xong đứng dậy rời đi.

“Lăng Thần, em gái của anh giống như tâm trạng không tốt”. Trần Nhiên Nhiên ngồi đối diện Lăng Thần nhìn Từ Ngâm giận dữ rời đi nói.

“Không có gì, Tính nết cô ấy là như vậy”. Lăng Thần phớt lờ nói, sau đó lại hỏi: “Em thật sự phải tham gia cuộc thi lần này hay sao?”

Trần Nhiên Nhiên mỉm cười, ba người đứng đầu có thể trực tiếp trở thành sinh viên trao đổi sang nước ngoài, em nghĩ muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu”.

Trần Nhiên Nhiên không giống như Từ Ngâm và Lăng Thần, có điều kiện gia đình tốt mà cô là một sinh viên nghèo, có thể được nhận vào trường cũng không phải là dễ dàng, nhưng kì quái là lúc trước lại viết sai chuyên ngành là Văn học, hiện giờ muốn sửa lại cũng không được, cũng là bởi vì không có hoàn cảnh tốt như vậy.

Lăng Thần nhìn về mặt Trần Nhiên Nhiên, anh tán thưởng sự nỗ lực mạnh mẽ của nàng, điều đó khác với Từ Ngâm. Nếu nói Từ Ngâm là đóa hoa trong nhà kính thì Trần Nhiên Nhiên là hoa dại ven đường. Cô vừa phải đi học vừa phải đi làm thêm, không có yếu điệu như Từ Ngâm tuy rằng về ngoài của cô trông nhu nhược.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Về đến nhà, thấy mẹ một mình đang xem Tivi, tay cầm remote chính lung tung, suy nghĩ cũng đi ra ngoài vũ trụ, ngay cả cô trở về cũng không biết.

Từ Ngâm nhẹ nhàng đi vòng qua ghế sôpha, đưa tay bịt mắt mẹ mình.

Vu Lệ lộ ra vẻ tươi cười, giọng nói dịu dàng vang lên: “Từ Ngâm, con giống một đứa trẻ con quá, mẹ biết con đã trở lại rồi”.

Buông tay ra, Từ Ngâm vòng qua phía trước ghế sôpha rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng lôi cánh tay mẹ lay lay, cô chính là thích giống trẻ con, ai bảo cô có một gia đình hạnh phúc, cha mẹ yêu thương mình, ngay cả nằm mơ cũng cười.

“Mẹ, Ba sao giờ còn chưa về?”

“Không biết”. Vu Lệ trong giọng nói mơ hồ cô đơn, nhìn nhìn mẹ, cô chỉ biết là ba mẹ ân ái, chưa bao giờ cãi nhau nhưng mà cô đâu biết rằng bọn họ ngay cả thời gian cãi nhau cũng không có.

Ba cấp bậc càng cao, công tác càng vội, về nhà ngày càng ít, hầu như tối khuya mới về tới nhà. Cô đột nhiên thực tưởng nhớ những ngày trước kia, tuy rằng không có dư dả như bây giờ nhưng tâm không cô độc.

“Từ Ngâm, con ăn cơm chưa? Mẹ đi làm cơm cho con”, Vu Lệ hỏi.

“Mẹ, con đã ăn rồi, con đăng kí cuộc thi hùng biện lần này, con bây giờ trở về vòng tra một ít tư liệu đây”, nói xong cô đứng lên.

“Được rồi, con đi đi”, Vu Lệ cười nói, nhìn bóng dáng Từ Ngâm rời đi, bà có chút lo lắng.

Hôm nay ở thẩm mỹ viện gặp mẹ Lăng Thần, nghe bà nói Lăng Thần có bạn gái mới, đối phương là một cô gái rất đảm đang, Trương Bình và Lăng Kế Cường đều là người tiến bộ, đối với việc tìm đối tượng của Lăng Thần không có yêu cầu gì.

Vu Lệ như thế nào không hiểu rõ tâm tư của Từ Ngâm. Từ nhỏ đã thích Lăng Thần, chỉ cần là lời hấn nói cô liền không dị nghị nghe theo.

Cô là một cô gái nhỏ có tính cách hoạt bát, vui buồn không giấu diếm. Hai ngày nay cô rõ ràng có vẻ không vui, hơi nhúu mày, gương mặt tươi cười, tất cả những điều này đều không qua được mắt của Vu Lệ, chính là bà không biết an ủi cô đang bị thương tâm như thế nào.

Từ Ngâm ngồi ở trước màn hình, nhìn tư liệu đang hiện trên màn hình lại nghĩ tới cảnh ở McDonald, Lăng Thần sẽ càng nghĩ nàng là một đứa trẻ con tức giận không, giống như mẹ nói mãi mãi không lớn. Cô làm sao không nghe Trần Nhiên Nhiên nói chuyện. Nhưng mà cô chính là cô, không phải người khác, cô sẽ không học theo người khác, cô phải toàn lực ứng phó với cuộc thi, làm cho Lăng Thần biết không phải chỉ có Trần Nhiên Nhiên mới vĩ đại, cô cũng có ưu điểm của chính mình.

Hai tiếng tích tích vang lên, một tin nhắn đến, là do Mai Mai gửi đến icon mặt cười.

Từ Ngâm cười cười, gửi lại nàng một icon mặt cười rồi tiếp tục xem tư liệu.

“Từ Ngâm, nhanh lên trang web trường xem đi, cuộc thi lần này có vẻ khá sôi nổi!” Lục Mai gửi một tin nhắn đến, cô là quản trị viên của trang web nên đối với mấy tin tức này hiểu rõ hơn người khác nhiều. Từ Ngâm cũng bị nàng lôi kéo nên số lần lên mạng cũng nhiều lên.

Mở trang web của trường ra thấy một cái bài đăng hiện thị trước mắt, về cuộc thi lần này ai sẽ có phiếu bầu cao nhất và số tiền đặt cược.

Mười cái tên xuất hiện trên màn hình, trong đó số phiếu cược Trần Nhiên Nhiên và Từ Ngâm bằng nhau, nhiều phiếu bầu nhất là Hoàng Húc Kiều là một bạn nam sinh được công nhận là đẹp trai nhất trường chính sự lạnh lùng của anh ta làm cho nữ sinh không dám tiếp cận, chỉ có thể nhìn từ xa.

“Biết vì sao nhiều người xem trọng cậu và Trần Nhiên Nhiên không?”, Lục Mai nhiều chuyện hỏi.

“Không biết”. Từ Ngâm qua loa trả lời.

“Bọn họ đều biết quan hệ giữa cậu và Lăng Thần, nói cậu là em gái của anh ta, còn nói anh ta là Hoàng tử trong truyền thuyết sẽ giúp bạn gái hay em gái”.

Thật sự là vậy, bên dưới rất nhiều bình luận nhiệt huyết bùng bùng, Từ Ngâm trực tiếp tắt đi trang web, không hề quan tâm đến việc đặt cược nhảm chán này.

Là ai nói cô là em gái Lăng Thần, Lăng Thần cũng tốt nghiệp từ trường này, trước cô hai khoá, vẫn là một huyền thoại ở trường, hiện tại cũng thường được mời đến trường các cô diễn thuyết, trao đổi một số ví dụ tình huống thực tế.

Trong trường học của cô cũng được xem là một nhân vật nổi tiếng cùng với Trần Nhiên Nhiên hoa hậu giảng đường bởi vậy trở thành chủ đề nóng trong lời nói của mọi người cũng dễ hiểu nhưng những người đó lại sử dụng để đặt cược tiền thì thật là nhảm chán.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Gió sáng sớm mùa thu mang theo vẻ lạnh lạnh nhẹ nhàng lướt qua làm Từ Ngâm hơi nhúu chân mày. Trên đầu dây buộc tóc đang đưa theo gió thu, lộ ra vẻ mỉm cười vui thích vẫy chào một ngày mới.

Cầm trong tay một phần tài liệu, đây là tối hôm qua nàng đánh ra chuẩn bị để hôm nay sau khi tan học cùng với Lục Mai đi tìm Lạc Dương giúp cô phụ

đạo. Cô đọc rất nhiều lần nhưng có một vài phần cô không thể hiểu, cảm thấy được phát âm không chuẩn, tóm lại chính mình không hài lòng.

Vừa đi vừa xem tài liệu, đột nhiên cô đụng vào cái gì đó, nghe được âm thanh cái gì đó rơi xuống, cô ngẩng đầu lên thì thấy một khuôn mặt lãnh đạm, nét mặt muốn nổi giận, trước người là hai tay không.

Nhìn xuống phía dưới, trên mặt đất rải rác mấy quyển sách, nhìn kĩ lại có bài tập luyện nói, có một ít là ví dụ thực tế, còn có hai cuốn nhìn không thấy tiêu đề nhưng cô có thể khẳng định là chủ sách thật không vui, hậu quả không biết có nghiêm trọng hay không.

“Thực xin lỗi”, cô vội vàng xin lỗi, khom người giúp anh ta nhặt sách trên mặt đất.

Không đáp lại, Hoàng Thúc Kiều chỉ ngồi chồm hòm phía trước cô từng bước nhặt sách vờ trên mặt đất sau đó lạnh lùng hỏi: “Cô chính là Từ Ngâm phải không?”

Từ Ngâm ngẩng đầu nhìn anh, cô không biết nam sinh đẹp trai này, hẳn đủ suất nhưng cũng rất lạnh lùng. Trong đầu hiện lên một vài chuyện, cô buộc miệng nói: “Anh là Hoàng Thúc Kiều, trên trang web nói anh là người lần này sẽ đứng đầu cuộc thi?” Từ Ngâm mang theo giọng điệu nghi vấn hỏi.

Ai ngờ hoàng tử lạnh lùng trong truyền thuyết đột nhiên hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, lập tức nói “Hy vọng của cô với trong truyền thuyết không có nhiều bất đồng”.

Không đợi Từ Ngâm phản ứng lại liền từ bên người cô rời đi.

Lục Mai từ phía sau chạy tới: “Từ Ngâm, vừa rồi người kia không phải là Hoàng Thúc Kiều hay sao, cậu biết hẳn?”.

Nhìn biểu tình ngạc nhiên của cô, Từ Ngâm bắt đầu cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Mình vừa rồi không cẩn thận trúng sách trong tay anh ta”.

“Ôi, anh ta có thể hay không cho rằng cậu có tình nghĩ tới phương thức này để làm quen với anh ta không?” Lục Mai khoa trương hỏi, biểu tình thập phần đáng yêu.

“Không thể nào!”, điểm ấy Từ Ngâm thật ra cũng không nghĩ tới, chẳng lẽ câu nói hy vọng cô cùng với trong truyền thuyết không có gì bất đồng là có ý tứ này hay sao.

“Mặc kệ anh ta”, Từ Ngâm cầm tư liệu giờ giờ về phía Lục Mai nói: “Sau khi tan học nhớ đừng quên theo giúp mình đi tìm Lạc Dương, mình toàn bộ liên dựa vào anh ta, hy vọng anh ta không quá xấu.

“Yên tâm đi, không có Lăng Thần, Trái Đất vẫn quay, không có Lăng Thần, Từ Ngâm vẫn cười nha”

“Cậu toàn ba hoa”, Từ Ngâm cười mắng, lôi kéo Lục Mai cùng đi về phía toà nhà học.

“Trần Nhiên Nhiên”, Lục Mai đột nhiên gọi cô gái đang chạy tới trước mắt các cô.

Trần Nhiên Nhiên nghe được có người gọi cô liền dừng chân, quay đầu thì liền nhìn thấy Từ Ngâm, cô lộ ra một chút tươi cười, thân thiết kêu lên: “Từ Ngâm, Lăng Thần dặn mình nói với bạn không cần phải đi hỏi bài anh nữa”.

“Cô đừng giả mù sa mưa”, Lục Mai khinh thường nói: “Ai chẳng biết Lăng Thần giúp cô phụ đạo là để cô thắng Từ Ngâm, cô đi nói với Lăng Thần rằng Từ Ngâm không cần anh ta quan tâm và giúp đỡ để lấy hạng nhất”.

Từ Ngâm kéo kéo Lục Mai, cười nói với Trần Nhiên Nhiên: “Đề Lăng Thần giúp cô phụ đạo là được rồi, tôi không cần, cô thay tôi cảm ơn anh”.

Thấy Từ Ngâm trên mặt tự tin cười, Trần Nhiên Nhiên trong lòng có chút không thoải mái. Cô ghen tị với Từ Ngâm, ghen tị cô có một gia đình hạnh phúc, ghen tị vì trên mặt cô lúc nào cũng nở nụ cười, ghen tị với sự may mắn của cô.

Nhưng cô cũng không có bất cứ biểu hiện nào mà chỉ cười ôn nhu, nhìn Từ Ngâm nói: “Vậy mình đi trước, ngày hôm qua Lăng Thần giúp mình tìm tài liệu mà mình chưa có xem, không cùng các bạn nói chuyện nữa”.

“Từ Ngâm, cậu xem tính tình của cô ấy kìa”, Lục Mai bắt mắt nói: “Cô ấy là cố ý đối cậu thị uy, mình thì không tin cô ấy không cảm nhận được tâm ý của cậu với Lăng Thần, chỉ nghĩ cậu là em gái của Lăng Thần. Mình cuối cùng cũng thấy được vẻ nhu nhược và thiện lương giả tạo của cô ấy, chỉ có Lăng Thần mới nghĩ đó là thật”.

“Mai Mai, hiện tại Trần Nhiên Nhiên không quan trọng, Lăng Thần cũng không quan trọng, quan trọng là cuộc thi lần này mình quyết định không nghĩ đến chuyện của anh ta, mình muốn toàn lực ứng phó với cuộc thi này, nói không chừng còn có thể ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi đấy”. Từ Ngâm cười sáng lạn, giống như tất cả muộn phiền đều đã hoá thành tàn tro.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sau khi tan học, Lạc Mai cùng với Từ Ngâm trực tiếp đi tới sở luật sư.

Lạc Mai đối với nơi này hết sức quen thuộc, gặp người quen không quên chào hỏi.

“Vui lòng chờ một chút, ông chủ đang tiếp khách ở đây”, thư ký đưa các cô vào văn phòng, mỉm cười nói xong liền rời đi.

Từ Ngâm ngạc nhiên hỏi: “Công ty này là của anh ta? Lạc Dương là ông chủ nơi này hả?”.

Lạc Mai tự hào cười, nói: “Nếu không sao mình nói anh nhất định có thể giúp cậu, anh họ của mình cũng không phải là nhân vật bình thường đâu nha, anh ấy là thần tượng của mình đó”.

“Phải rồi”, Từ Ngâm cười nói, đánh giá văn phòng rộng lớn bài trí đơn giản mà trang nhã, chính là có khí chất cao quý.

Không lâu sau, Lạc Dương đẩy cửa bước vào, nhìn thấy các cô không kinh ngạc, rõ ràng là thư ký đã nói với anh.

“Được rồi, vừa nãy vương một khách hàng, hiện tại có thể đi được rồi”.

“Anh không phải đồng ý giúp tôi phụ đạo rồi hay sao?”, Từ Ngâm nhìn Lạc Dương đi đến bàn làm việc thu thập văn kiện, đáng vẻ chuẩn bị tan ca liền mở miệng hỏi.

Lạc Dương ngừng đầu cười cười, vừa đem văn kiện bỏ vào bì somi vừa nói: “Đương nhiên, nhưng tôi ăn cơm xong rồi mới có sức giúp cô phụ đạo, chẳng lẽ các cô không đói bụng?”

Nghe anh nói xong, Từ Ngâm cũng cảm thấy bụng có hơi đói một chút. Lạc Mai cũng liền hòa theo nói: “Đói, anh họ, anh mời tụi em ăn cơm là tốt rồi”.

Nhìn Từ Ngâm có chút do dự, Lạc Dương mở miệng nói: “Hay là chúng ta vừa ăn vừa giúp cô phụ đạo được không?”

“Ở nhà hàng hả?”, Lạc Mai mở to hai mắt nhìn anh, hiển nhiên là không ủng hộ, Từ Ngâm cũng cảm thấy không ổn, sao có thể như vậy ở nhà hàng nha.

“Anh họ, nếu không qua nhà anh đi, em đến nấu cơm, anh giúp Từ Ngâm phụ đạo, dù sao anh cũng là sống một mình, cũng không ảnh hưởng đến những người khác”.

Lạc Dương không còn ý kiến, nhìn về phía Từ Ngâm, thấy cô gật gù đầu giống như đã quyết định làm như vậy mới mang theo các cô về nhà anh.

Vừa về đến nhà, Lạc Mai liền đi về phía nhà bếp, nhanh chóng tìm được vật dụng bắt đầu nấu cơm.

Từ Ngâm ngồi trên ghế sofa, từ trong giỏ lấy ra tài liệu đã đánh máy tối hôm qua. Lạc Dương đi tới tủ lạnh lấy ra hai chai nước uống về, chìa tay đưa cho Từ Ngâm một chai.

“Đây là tôi đánh máy tối hôm qua, có vài chỗ tôi không hiểu được”. Từ Ngâm đem tài liệu đưa cho anh.

Lạc Dương tỉ mỉ xem tài liệu, những cái này đều đòi hỏi trình độ cao, khó trách cô không thể hiểu.

“Cô không phải nói phát âm của cô không chuẩn sao, tôi đọc trước cho cô một lần, cô nghe cẩn thận một chút, xem có chỗ gì khác biệt thì chờ một chút nữa tôi giải thích cho cô được không?”

“Miệng anh lưu loát phát ra âm thanh chuẩn mực, âm điệu hoà với cảm xúc vừa phải làm cho Từ Ngâm nghe được không khỏi có chút mê mẩn.

Khó trách Lạc Mai khẳng định anh có thể giúp cô. Anh tuyệt đối không thua Lăng Thần. Trước kia, Từ Ngâm cảm thấy Lăng Thần phát âm chuẩn nhất nhưng bây giờ lại phát hiện phát âm của Lạc Dương một chút cũng không thua anh. Hơn nữa phát âm của Lạc Dương rất êm tai, nghe vào làm cho người ta thật thoải mái.

“Anh nói thật tốt”, Từ Ngâm không kìm lòng được mà khen ngợi, “Tôi nếu có thể nói tốt như anh thì tốt rồi”.

“Cô đọc một lần cho tôi nghe thử xem, xem có chỗ nào cần sửa không”. Lạc Dương ôn hoà nói.

Từ Ngâm đọc một lần, Lạc Dương chỉ ra cho cô vài chỗ cần thay đổi, phát âm của cô không tồi, chính là cảm xúc không nắm bắt đủ, làm cho người ta cảm thấy có chút cứng nhắc, không được tự nhiên.

Lạc Mai nhanh chóng làm xong bữa ăn, nấu một số món ăn đơn giản, cô ở trong phòng bếp gọi: “Hai người đừng học nữa, mau tới giúp mang đồ ăn lên đi”.

Lạc Dương nhìn Lạc Mai ở trong phòng bếp, cười với Từ Ngâm nói: “Hôm nay tới đây thôi, Cô nhớ phải đọc có cảm xúc, không phải như đọc sách, phải nhập vai.

“Tứ Ngâm, nhanh một chút được không?”, giọng của Lục Mai truyền đến. Tứ Ngâm chạy nhanh về phía phòng bếp. Lục Dương đem tài liệu bỏ sang một bên rồi cũng đứng lên giúp đỡ.

“Mai Mai, tài nấu ăn của em cũng không tệ nha, nghe mùi toả lên rất thơm, thoạt nhìn cũng được lắm”, Lục Dương cười nói, cầm lấy đĩa chuẩn bị ăn.

Lục Mai cười nhìn bọn họ hai người đều gấp đồ ăn ném thử. Chờ bọn họ ăn vào miệng, cô mới nói rằng: “Anh họ, về sau em mỗi ngày đều làm cơm cho anh chỉ cần anh mỗi ngày giúp Tứ Ngâm phụ đạo, khiến cho cô ấy lấy giải quán quân”.

Lục Dương khoe miệng khê cười tự tin, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tốt thôi, Tứ Ngâm lấy giải quán quân không phải là việc khó, chỉ cần anh giúp cô ấy phụ đạo là được rồi. Chính là giải quán quân quan trọng như vậy sao?”, anh quay đầu nhìn Tứ Ngâm, không hiểu sao cô lại muốn đạt giải quán quân như vậy.

Giọng nói kiên định của Tứ Ngâm vang lên: “Quan trọng là tôi muốn làm cho Lăng Thần biết rằng tôi không hề thua kém Trần Nhiên Nhiên”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trong thư viện chỉ có lác đác vài người ngồi, mỗi người đều cúi đầu đọc sách, khi Tứ Ngâm bước vào không cái ai ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

Cô nhẹ nhàng đi tới tìm sách phiên dịch, ngồi ở một góc sáng sủa, im lặng xem.

Thư viện có nhiều người đến nhất là sau giờ tự học, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, đa phần là người vội vã tìm tài liệu hoặc là người muốn yên tĩnh.

Thời điểm cô đang tập trung đọc, ở vị trí đối diện có một thân ảnh ngồi xuống, người nọ nhìn nàng một cái, một lúc sau thì âm thanh trầm thấp vang lên ở trong thư viện nên khiến cho mọi người chú ý.

“Tứ Ngâm?”, giọng nói anh mang theo vẻ nghi ngờ rồi lại có vài phần khẳng định.

Tứ Ngâm ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy rõ ràng ở trong góc một nam sinh hết sức đẹp trai, trên trán vài sợi tóc rũ xuống che đi ánh mắt của anh ta, trên mặt mang theo ý cười như có như không.

Trong đầu nhanh chóng tìm tòi ấn tượng về người này, nghĩ tới nam sinh hai ngày trước bị cô đụng rớt sách tên gọi là gì nhỉ?

Hoàng Húc Kiều đáng vẻ chờ đợi nhìn Tứ Ngâm, chờ cô nhớ lại mình.

Đột nhiên cô lộ ra vẻ tỉnh ngộ, hạ giọng hô lên: “Hoàng Húc Kiều, ngày đó là anh bị tôi đụng rớt sách phải không?”

Lần này anh thật sự nở nụ cười, khoe miệng cong lên, ánh mắt mang theo ý cười như là gió xuân ấm áp, dịu dàng.

Tứ Ngâm cười nói: “Bộ dạng anh cười lên thật đẹp mắt nha, vì sao tất cả mọi người đều gọi anh là hoàng tử lạnh lùng, nói anh chưa bao giờ cười”.

Ý cười trên mặt liền biến mất, trên mặt anh hiện ra một chút lãnh ý, đáng vẻ trái ngược hoàn toàn nói với Tứ Ngâm: “Bởi vì tất cả mọi người ở đây bàn luận cô và Trần Nhiên Nhiên ai sẽ nhận sự được sự trợ giúp của Lăng Thần, ai sẽ trở thành đối thủ của tôi nên tôi mới cảm thấy buồn cười mà cười”.

“Không phải”, Tứ Ngâm liền nói, không biết vì sao anh ta phải nói như vậy, anh ta vừa rồi cười tuyệt đối không có ý châm chọc, cười rất ôn nhu mà bình thản, hoàn toàn không có sự lạnh nhạt và châm chọc như bây giờ.

“Cái gì không phải, cô và Trần Nhiên Nhiên cũng không phải là đối thủ của tôi”, lần này nụ cười của anh mang theo một chút giễu cợt.

“Tôi với Trần Nhiên Nhiên cho dù từng có quan hệ như thế nào, Lăng Thần giúp ai cũng không có vấn đề gì nhưng mà...”, Tứ Ngâm đột nhiên ngừng lại, nhìn Hoàng Húc Kiều, nói từng chữ: “Tôi sẽ trở thành đối thủ lớn nhất của anh, tôi sẽ vượt qua anh để đạt giải nhất”.

“Có phải vậy không, chúng tôi mới bắt đầu chờ đây”. Nói xong anh đứng lên nhẹ giọng cười rồi đi.

“Bệnh thần kinh”, Tứ Ngâm nói sau lưng hắn. Chỉ vì chuyện nhảm chán mà tìm đến cô khiêu khích, cô sẽ không thua bất kì ai. Lăng Thần là nhất thời bị Trần Nhiên Nhiên cuốn hút, cô tin tưởng qua một thời gian dài, anh sẽ phát hiện ra người anh thích chính là cô mà không phải là Trần Nhiên Nhiên.

Một lúc nữa thì thấy Lục Mai gọi điện thoại tới nói cho cô biết hôm nay cô ấy không thể cùng cô đi tìm Lục Dương, nhà cô ấy có chuyện nên cô ấy phải về, làm cho Tứ Ngâm phải tự mình đi tìm Lục Dương phụ đạo.

“Chuyện gì vậy hả?”, Tứ Ngâm cúp điện thoại, cầm cuốn sách phiên dịch kia đi ra khỏi thư viện.

Mới vừa ra khỏi cổng trường thì thấy Lăng Thần ngồi trên xe đang nhìn về phía cổng trường.

Từ Ngâm suy nghĩ một chút rồi đi về phía anh, mặt lộ ra ý cười gọi: “Lăng Thần”.

“Từ Ngâm lên xe đi, anh tới đón em”, anh cười ôn hoà, đứng thẳng người lên, chuẩn bị mở cửa xe cho cô.

“Lăng Thần!”, phía sau vang lên âm thanh mềm mại, Từ Ngâm không tự giác quay đầu nhìn lại, thấy Trần Nhiên Nhiên đang đi về phía bọn họ.

Lăng Thần ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời lên, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, Từ Ngâm lòng bỗng dưng lạnh xuống.

“Nhiên Nhiên, không phải nói hôm nay đi làm thêm sao? Nếu không anh đưa em đi trước rồi chờ Từ Ngâm về nhà”.

Trần Nhiên Nhiên mỉm cười nói: “Em không cần đi, vừa xin nghỉ rồi, ngày hôm qua anh còn chưa giải thích hết đâu, chờ một chút đưa Từ Ngâm về nhà rồi anh tiếp tục giúp em giải thích hết được không?”

“Không cần phải như vậy đâu”, Từ Ngâm cố gắng làm cho mình cười như không có chuyện gì, ngữ khí thoải mái nói: “Em còn có việc, hai người đi trước đi”.

Trần Nhiên Nhiên nhìn về phía Lăng Thần ý bảo anh hãy quyết định đi.

Lăng Thần nhìn về phía Từ Ngâm, ôn hoà nói: “Từ Ngâm, chúng ta đưa em về nhà nếu không anh giúp hai em phụ đạo cũng được”.

“Không cần”, Từ Ngâm liền nói, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, đột nhiên trên mặt hiện ra một chút ý cười vui vẻ, giờ tay về phía người kia vẫy vẫy, lại nhìn hai người trước mặt nói: “Có người tới đón em, em đi trước”.

“Từ Ngâm”, mới đi được hai bước thì Lăng Thần gọi lại. Từ Ngâm quay đầu lại mỉm cười với anh rồi nghênh ngang mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lạc Dương trên mặt luôn tươi cười nhìn cô đang đi lại gần anh.

Nhìn đến chân mày cô thấp thoáng vẻ ưu thương, anh thầm nghĩ dùng nụ cười làm tan biến nó.

Anh cười như ánh nắng mặt trời ấm áp, len lỏi vào lòng Từ Ngâm, tất cả đều lọt vào lòng cô, cho đến thật lâu sau này cô mới hiểu được là nụ cười của anh khiến cô từng bước một rời khỏi kí ức đau buồn.

“Từ Ngâm, Mai Mai gọi điện thoại nói cho tôi biết em ấy hôm nay phải về nhà, để tôi đến đón cô”, Lạc Dương nhìn cô cười, dịu dàng nói.

“Bạn ấy cũng gọi điện thoại cho tôi”. Từ Ngâm nói một cách yếu ớt, không để sự mất mát của mình thể hiện ra.

“Lên xe đi!”, Lạc Dương không để ý tâm tình sa sút của cô, giúp cô mở cửa xe, làm một cử chỉ mời.

Từ Ngâm quay đầu lại nhìn sau đó xoay người tiến vào trong xe.

Lúc cô quay đầu lại nhìn một cái vừa lúc thấy Lăng Thần giúp Trần Nhiên Nhiên mở cửa xe, trên mặt tươi cười, ánh mắt nhu hoà nhìn cô ấy.

Nhìn lại hướng đó một lần thì thấy Lăng Thần nhẹ nhàng đóng cửa xe, đi vòng qua phía bên kia, sau đó khởi động xe. Cô chỉ có thể thấy đuôi xe dần dần đi xa.

Trong lòng mất mát càng thêm rõ rệt giống như Lăng Thần vừa đi vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại nhìn cô một cái, làm cho cô trong lòng rất khó chịu.

“Tôi mời cô ăn cơm được không, cô muốn ăn cái gì?”, Lạc Dương quay đầu lại nhìn cô, đối với ánh mắt nhìn nơi ấy của cô anh cũng hiểu được trong lòng cô không được thoải mái.

Từ Ngâm không nói gì, chính là tức giận vì nỗi băn khoăn của mình.

“Mai Mai hôm nay không nấu cơm, chúng ta ăn xong rồi về nhà. Từ Ngâm, muốn ăn cái gì?”

Lạc Dương rất nhẫn nại hỏi, giọng nói ôn hoà mang theo một chút ý cười.

“Ăn bữa ăn thịnh soạn đi, Từ Ngâm chu cái miệng nhỏ nhắn tức giận nói: “Tôi muốn ăn nhà hàng cao cấp nhất, ăn món ăn ngon nhất”.

“Được thôi”, Lạc Dương sáng khoái trả lời, sau đó tiếng khởi động xe vang lên, bắt đầu chạy đi.

Lạc Dương mang cô đi tới nơi cao cấp nhất, là câu lạc bộ tư nhân. Cô khẳng định rằng chính mình chưa bao giờ tới nơi này.

Nhìn nhà hàng đẹp trang trí công phu, bài trí đồ nội thất xa hoa, cô cảm nhận được phía sau có những ánh mắt kì quái đang nhìn về phía cô.

Từ Ngâm vội vàng cúi đầu nhìn mình, một chiếc áo len màu trắng đơn giản, một cái quần bò màu sáng cùng với một đôi giày thể thao bình thường.

Khó trách thu hút những ánh mắt kì quái như vậy, cũng không phải là kinh ngạc mà là khinh thường còn có chút tò mò.

Cô lại nhìn về phía Lạc Dương, tuy rằng cũng ăn mặc đơn giản nhưng cả người toàn là hàng hiệu trông đẹp trai mà chắc chắn, trên mặt anh nụ cười như ẩn như hiện, tao nhã khiến người ta phải khiêm tốn.

Tuỳ tiện tìm một bàn bên cửa sổ ngồi xuống, người phục vụ liền đi đến trước bàn, mỉm cười hỏi: “Lạc tiên sinh, hôm nay muốn dùng điểm tâm gì?”

Từ Ngâm liền ngẩng đầu nhìn lại, Lạc Dương mỉm cười, nói với nhân viên phục vụ: “Vẫn như cũ đi”.

“Được, xin chờ một chút”, nói xong nhân viên phục vụ liền xoay người rời đi.

Từ Ngâm bình tĩnh nhìn về phía Lạc Dương, tức giận hỏi: “Anh cố ý làm cho tôi xấu mặt đúng không?”

“Làm gì có!”, Lạc Dương bình tĩnh nói, về mặt lộ ra vẻ vô tội.

“Anh chính là cố ý”, Từ Ngâm nhìn biểu tình của anh càng thêm tức giận, trong lòng đột nhiên cảm thấy uỷ khuất. Mọi người ai cũng khi dễ cô, Lăng Thần không cần cô, Lạc Dương còn muốn làm cho cô xấu mặt.

Tưởng rằng cô là một bé gái nhỏ chưa hiểu việc đời sao, cô – Từ Ngâm cũng không ít lần tới nhà hàng cao cấp, chính là hôm nay mặc đồ không thích hợp đến nơi này mà thôi.

Càng nghĩ trong càng khó chịu, trong lòng một chút nóng giận xuất hiện, khoé mắt thể nhưng lại dần dần ướt át, trên mặt lộ ra vẻ uỷ khuất.

Nhìn thấy nước mắt cô rơi xuống làm cho Lạc Dương sợ hãi, không nghĩ tới là cô sẽ không vui như thế, có phải mình quá đáng lắm hay không, cô tâm tình không tốt như vậy mà anh lại dẫn cô đến nơi này cho người ta chê giễu, cô tự nhiên sẽ cảm thấy mình uỷ khuất, cảm thấy được mọi người ở đây đều xem thường cô.

“Từ Ngâm, đừng bực bội, là tôi không đúng, nếu vậy chúng ta không ăn nữa, giờ đi về, về nhà tôi nấu cơm ăn được không?”

Lạc Dương giọng nói dịu dàng và tự trách.

Từ Ngâm trong lòng ảm áp, nước mắt lại rơi xuống. Vì giọng nói dịu dàng của anh, Lăng Thần cũng chưa bao giờ kiên nhẫn với cô như vậy, mà anh- Lạc Dương là một người đàn ông mới quen biết lại có thể dịu dàng an ủi cô như thế.

Cô giờ tay lau mặt sau đó mỉm cười, miệng nói: “Sao lại không ăn, tôi còn muốn ăn nhiều một chút, cho anh biết lần sau còn dám mang tôi tới nơi cao cấp như vậy không”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Một bàn thức ăn ngon được dọn lên, Lạc Dương cười với Từ Ngâm: “Muốn ăn gì thì ăn, không cần khách sáo”, nói xong anh cầm lấy đôi đũa đưa cho cô.

Từ Ngâm đã không còn tâm tư uỷ khuất, cô chính là một cô gái vô tâm vô phách, tâm sự không giấu được trong lòng, hi vọng ai đó đều hiện lên trên mặt, một lúc trước còn thương tâm muốn chết, một lúc sau lại vui vẻ ra mặt.

Không để ý tới ánh mắt chung quanh, cô chuyên tâm cầm đũa lên ăn. Đồng thời nói với Lạc Dương: “Sao anh không ăn? Đồ ăn ở đây mùi vị thật không tồi, anh có vẻ rất quen thuộc với nơi này, anh thường hay tới đây hả?”

Lạc Dương nhẹ nhàng gấp một miếng thức ăn cho vào miệng, cười nói: “Có lúc đến đây với khách hàng, có lúc mời đồng nghiệp tới đây ăn cơm, trung

bình mỗi tháng đèn đây mấy lần”.

Từ Ngâm mở to hai mắt nhìn anh, sau cùng hỏi một câu: “Anh thật sự có tiền?”

“Ừm, nói như thế nào đây?”, Lạc Dương hết sức hứng thú hỏi, trong ánh mắt mang theo nghiền ngẫm nhìn cô.

“Nơi này giá tiền khẳng định là rất đắt mà anh còn có thể thường xuyên đến, anh đương nhiên là người có tiền, đúng là vậy rồi”, Từ Ngâm nụ cười sâu sắc của Từ Ngâm chậm rãi hiện ra, ý vị thâm trường nói: “Anh theo lời nữ sinh ở trường nói là một loại độc thân quý tộc, con rùa vàng mới đúng, hẳn là có nhiều nữ sinh theo đuổi anh phải không?”

“Ăn nhanh đi, đợi chút nữa là đồ ăn nguội hết”, Lạc Dương lời nói như bốn cỗ xe tám ngàn cân, gấp một miếng thịt bỏ vào chén của cô.

Từ Ngâm đột nhiên buông đôi đũa trong tay, đứng lên nói: “Tôi đi toilet một chút”, lời nói vừa tuôn ra thì người đã rời đi.

Cô thấy một cô gái ăn mặc thời trang đi về phía bọn họ, chắc là đến tìm Lạc Dương vì vậy cô mới cố tình kiếm cớ rời đi.

Lạc Dương nhìn cô bộ dạng nóng lòng rời khỏi cảm thấy thật buồn cười, nhìn cô gái đi tới, ý cười trên môi anh biến mất, trên mặt thay đổi, lộ vẻ thần nhiên.

Ngược lại là vẻ mặt tươi cười mang theo vui sướng đi đến trước bàn, nhẹ giọng nói: “Lạc Dương, đã lâu không gặp, không nghĩ tới là gặp anh trong này”.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, cô đến một mình vậy còn Tiểu Dân đâu?”.

Nói xong ánh mắt anh đảo qua đại sảnh nhưng lại không nhìn thấy người anh muốn tìm, một lần nữa quay lại nhìn người trước mắt, cô ấy xinh đẹp, chỉ là không phải kiểu anh thích, mặc cho cô theo đuổi mình bốn năm, từ trong nước đuổi theo tới nước ngoài nhưng vẫn không lọt vào mắt anh, càng không có được lòng anh. Cuối cùng cô ta mới cùng bạn của anh là Tiểu Dân quen nhau. Lạc Dương mới đầu vẫn nghi ngờ là cô ta có phải là thích Tiểu Dân hay là chỉ vì trả thù sự tuyệt tình của anh.

Lâm Na dịu dàng cười, hấp dẫn và quyến rũ, cô căn bản không thích Tiểu Dân, chỉ là vì tiếp cận Lạc Dương, thậm chí vì muốn trả thù sự vô tình của anh, vì vậy cô luôn cùng đi cùng về bên cạnh Tiểu Dân. Chính là Tiểu Dân cũng là trời sinh tiện mệnh, dù cô giờ trở nên như thế nào anh cũng không tức giận, vẫn đối với cô vẫn trăm ngàn chấp thuận.

“Lạc Dương, gần đây bận rộn nhiều việc hay sao mà mỗi lần tụ họp đều không thấy bóng dáng anh?”, nói xong cô tao nhã ngồi xuống chỗ Từ Ngâm vừa ngồi lúc nãy.

“Đúng vậy, gần đây tương đối bận vì vậy không có thời gian tham gia tụ họp, nghe nói cô và Tiểu Dân sắp kết hôn, đã định ngày lành tháng tốt hay chưa?”, Lạc Dương nắm bắt tin tức rất nhanh, cho dù anh chưa từng tham gia tụ họp nhưng mà có biến động nhỏ gì cũng có người lập tức thông báo cho anh.

Từ Ngâm ở trong toilet mười phút sau mới chậm rãi đi ra ngoài, trong lòng cô tính toán bọn họ chắc đã nói xong, cô gái xinh đẹp kia cũng đã đi rồi.

Trên đường trở về đại sảnh, cô nhìn xung quanh, có phòng đóng cửa, có phòng thì mở rộng cửa. Trong lúc vô tình lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, mặc âu phục màu xám, ông ta ngồi đối diện một người phụ nữ cỡ ba mươi tuổi vẻ mặt tươi cười nhìn ông ta. Cô bỗng dừng bước, bên tai truyền đến giọng nói của người đàn ông mà cô cảm thấy rất quen thuộc.

“Tiểu Mẫn, cảm cúm không tốt đâu, không bằng em ở nhà nghỉ ngơi đi, anh có thời gian thì tới tìm em, em yếu lắm rồi đó”.

Được gọi là Tiểu Mẫn, người đàn bà dịu dàng cười, trong giọng cười mang theo một chút ý tứ nũng nịu.

Từ Ngâm không tin liền mở cửa phòng nhìn lại, lần này xem thật rõ ràng, người đàn ông nhẹ nhàng sờ tay vào trán người đàn bà, lời nói quan tâm mang theo yêu chiều: “Về nhà nhớ uống thuốc đấy”.

“Vậy còn anh, anh không cùng em đi đến đó sao?”, người đàn bà thu hồi nụ cười, còn có một chút không tình nguyện nhìn về phía người đàn ông”.

“Anh không đi đâu, mấy ngày nay trong nhà xảy ra một ít chuyện, qua mấy ngày nữa thì sẽ đi qua đó”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Giống như bất thành linh từ trên cao rót xuống, Từ Ngâm từ mùa xuân ấm áp trực tiếp chuyển sang mùa đông lạnh lẽo, khiến cho lòng của cô đóng một lớp băng thật dày, lạnh lẽo, cô không tìm thấy được một tia ấm áp.

Không biết bằng cách nào mà trở lại đại sảnh, toàn thân thần sắc hoảng hốt, ánh mắt mờ mịt mà trống rỗng. Nếu nói Lăng Thần làm cho cô bị thương, làm cho cô rơi nước mắt thì chuyện vừa rồi lại đem cô đánh xuống vực sâu vạn trượng, bất luận thế nào cũng không nói được thành lời.

“Từ Ngâm, làm sao vậy?”, Lạc Dương khó hiểu nhìn về mặt mờ mịt của Từ Ngâm, vừa rồi khi đi ra ngoài còn tốt mà, như thế nào mới trong thời gian chốc lát liền thay đổi thần sắc, như là đã bị cái gì đã kích vậy.

“Cô thấy Lăng Thần sao?”, Lạc Dương dò hỏi, nghĩ chỉ có Lăng Thần mới có thể làm tinh thần của cô từ trời quang mây tạnh sang âm u, mà còn khó chịu như vậy.

Từ Ngâm còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, không nghe thấy câu hỏi của Lạc Dương, ngồi cứng đờ, muốn khóc nhưng nước mắt không thể chảy xuống.

Trong lòng có âm thanh vang lên nói rằng chuyện kia không phải sự thật, có thể là không giống như mình đã tưởng, bọn họ chính là bạn bè bình thường, người cha mà cô sùng bái từ nhỏ làm sao lại làm chuyện có lỗi với mẹ được, như thế nào không cần cô và mẹ mà tìm người phụ nữ khác.

“Từ Ngâm”, Lạc Dương nhẹ giọng gọi tên cô, đưa tay giờ giờ trước mặt cô, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Tôi nhìn thấy ba tôi”, giọng nói Từ Ngâm trống rỗng, chính là vô thức mà nói đến chuyện mình vừa nhìn thấy, trải qua. Câu nói có chút lung tung nhưng Lạc Dương lại nghe thấy rõ ràng.

Từ Ngâm mãi cho đến lúc nói xong mới nhìn lại tất cả, nước mắt nhanh chóng rơi xuống hai má như là những hạt trân châu bị rơi ra, trong suốt lấp lánh.

Lạc Dương trong lòng căng thẳng, hết sức không đành lòng, anh có chút hận chính mình khi đưa cô tới nơi này, nhưng mà dựa vào kinh nghiệm nghề nghiệp của mình, anh vẫn là nhẹ giọng an ủi cô, từ từ giảng giải: “Từ Ngâm, cô trước tiên đừng khóc nữa, có lẽ không phải như cô tưởng, sự tình ở đây chưa biết rõ ràng không nên suy nghĩ lung tung”.

Từ Ngâm trong lòng ôm một chút hy vọng, ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt nước mắt còn chưa khô, ánh mắt như một đứa trẻ con bị lạc đường mang theo một tia hy vọng, hy vọng điều anh nói là sự thật.

Anh có một chút yên lòng, tiếp tục nói: “Trước tiên chúng ta có thể điều tra sự việc rõ ràng, sau đó đưa ra phán đoán. Cô buổi tối về nhà trước tiên thăm dò ba của cô hôm nay có đi ra ngoài hay không”. Lạc Dương vì cô bày mưu tính kế một phen, Từ Ngâm liên tục gật đầu, ghi nhớ ở trong lòng.

Cô tuy rằng đã hai mươi tuổi nhưng chưa bao giờ trải qua sóng gió, đối với biến cố đột nhiên xảy ra không có năng lực ứng phó, điều này đối với người làm việc chín chắn như Lạc Dương mà nói là việc rất nhỏ. Anh là luật sư nên đã trải qua việc này nhiều lần, cũng có thể đoán được sơ lược, chính là không đành lòng làm cho Từ Ngâm đau lòng, sợ cô không chịu nổi đã kích mới làm cho sự tình dịu xuống.

Từ Ngâm cũng tin lời nói của anh, hy vọng không giống như suy nghĩ của cô, sự việc trong lòng buông xuống sau đó trên mặt lại hiện ra một chút tươi cười. Đây cũng không phải lần đầu tiên khóc trước mặt Lạc Dương, cô cũng không còn ngại ngùng, bộ dạng chật vật của cô bị anh nhìn thấy nhưng lại cảm thấy không hề gì.

Vì thế ngay sau đó mở miệng hỏi: “Vừa rồi cô gái xinh đẹp kia là bạn của anh, đã đi rồi sao?”

Lạc Dương khẽ khẽ cười, đối với sự thay đổi cảm xúc của cô thật sự bất phục.

“Cô ấy là bạn học chung đại học, đi lại đây thăm hỏi. Cô ăn no chưa, còn muốn ăn cái gì không?”

“Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi”.

“Tốt lắm, hôm nay tôi giúp cô uốn nắn phát âm của cô, phát âm của cô có chút không chuẩn, còn phải tiếp tục tập luyện mới được”.

“Thế nhưng tôi làm sao sửa được tiếng Anh theo kiểu Trung Quốc bây giờ”, Từ Ngâm nói, chính mình cũng cảm thấy buồn cười, nhin không được khẽ khẽ cười.

“Tôi dạy cô thành tiêu chuẩn Tiếng Anh kiểu Mỹ được không, cho cô chắc chắn lấy được giải nhất, ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi”, Lạc Dương tràn đầy tự tin nói, đối với anh đây không phải chuyện khó, chỉ cần Từ Ngâm học tốt là được. Nói thật trình độ tiếng Anh của cô còn một chút khoảng cách nhưng là vì còn thời gian nên anh có thể giúp cô bổ sung lại.

“Tốt, hôm kia Hoàng Húc Kiều tự cao tự đại ấy còn tìm tôi khiêu khích, nói tôi không phải là đối thủ của anh ta làm cho tôi càng muốn thắng anh ta”.

Xem ra đối thủ cũng không ít, một Trần Nhiên Nhiên còn chưa đủ, lại tới thêm một người là Hoàng Húc Kiều. Lạc Dương cười mở cửa xe giúp cô, để cho cô ngồi trong xe của mình rồi mới đi qua phía bên kia mở cửa xe ngồi vào.

“Tôi hiện tại là nhân vật nổi tiếng trong trường, trang web trường còn cá cược, cược ai trong chúng tôi sẽ giành giải nhất”, Từ Ngâm vừa nhìn anh lái xe vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Khi Từ Ngâm về tới nhà, Hiệp Minh cùng Vu Lệ đang ngồi ở phòng khách, bên cạnh còn có một người đàn ông mặc âu phục màu xám.

Lấy tay hung hăng chà mắt, cô mở to mắt nhìn lại.

Đúng vậy, đó là người đàn ông vừa rồi cô gặp ở câu lạc bộ tư nhân, bộ dáng của ông ta, giọng nói của ông ta làm cho cô nghĩ đó là ba cô, còn bởi vì vậy mà đau lòng muốn chết.

Hiệp Minh gặp con gái cảm thấy vẻ mặt của cô hết sức đáng yêu, còn Vu Lệ thì cười, đứng dậy đến mặt, kéo tay cô dắt đến trước ghế sofa, nói với cô: “Từ Ngâm, mau gọi chú, con còn chưa gặp qua, đây là em trai sinh đôi của ba con, từ nhỏ đã thất lạc, sau này mới biết, chúng ta còn chưa kịp nói cho con”.

Hiệp Truyền đứng lên, cười ôn hoà, vui vẻ nói: “Từ Ngâm phải không, thật vui khi gặp con, chú tới mà không mang quà gặp mặt cho con”.

Lần này Từ Ngâm có thể khẳng định đây là người đàn ông lúc nãy nhìn thấy, giọng nói giống nhau như đúc, sinh đôi đều giống nhau như vậy sao, cô ở trong lòng tự hỏi.

Tươi cười gọi: “Chú”.

“A Truyền mấy năm nay chắc chịu khổ nhiều lắm phải không?”, Vu Lệ hỏi.

“Cũng khá tốt, chuyện ấy đã qua, hiện tại ngắm lại thấy cũng không hề gì”, Hiệp Truyền dừng dừng nói, quá khứ đã qua cần gì phải nhắc lại nữa.

“Từ Ngâm, sao gần đây con hay về trễ vậy?”, Hiệp Minh quay sang con gái, quan tâm hỏi.

Từ Ngâm cười vui vẻ, khi cô biết Hiệp Truyền chính là chú của cô chính là người đàn ông lúc nãy, trên mặt tràn đầy tươi cười hạnh phúc, ba của cô sẽ không làm việc có lỗi với mẹ con cô. Điều này sao không làm cô hài lòng cho được.

“Con tìm một giáo viên giúp con phụ đạo tiếng Anh để chuẩn bị cho cuộc thi”.

“ừ, Lăng Thần không giúp con phụ đạo sao?”, Hiệp Minh bối rối hỏi, nhìn nhìn bên cạnh rồi đưa mắt ra hiệu với Vu Lệ, muốn biết lí do là gì.

“Baba, Lăng Thần có bạn gái, anh ta làm sao có thời giờ giúp con phụ đạo, bạn gái anh ta cũng đăng kí tham gia cuộc thi, anh ta ngày này cũng bận rộn phụ đạo cho cô ấy”.

Từ Ngâm giọng nói hiện lên vẻ mất mát, điều này làm cho tim Vu Lệ có một chút đau nhói.

Đem cô ôm vào trong lòng, dựa gần lại và cảm nhận những đau xót trong tim cô, bà an ủi cô: “Từ Ngâm, không sao đâu, không có Lăng Thần con cũng có thể lấy được giải nhất, mẹ tin tưởng con.”

Nghe được lời quan tâm của mẹ, Từ Ngâm trong lòng ấm áp, chỉ có nhà mới là nơi trú ẩn của cô, người thân mới là trụ cột tốt nhất của cô.

“Từ Ngâm, tham gia cuộc thi hùng biện hàng năm diễn ra một lần, ba người đứng đầu có thể trực tiếp ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi phải không?”, Hiệp Truyền tươi cười hỏi han.

Từ Ngâm gật gù đầu, cô hiện tại mới phát hiện được rằng cô đối với người chú này so với baba có xem nhẹ một chút, nhìn ông một người toàn hàng hiệu, chắc là một người tai to mặt lớn.

“Chú, chú cũng biết sao?”

“Đúng vậy, con biết Hoàng Húc Kiều ở trường con không? Nó là em trai của vợ chưa cưới của chú”, Hiệp Truyền giải thích.

“Tất nhiên là biết, tất cả mọi người đều nói anh ta là hoàng tử lạnh lùng, chưa bao giờ cười, có rất nhiều nữ sinh mến mộ anh ta”, Từ Ngâm nói cho ông biết.

“Tính cách của nó có chút cô độc nhưng mà lòng dạ hiền lành”, Hiệp Truyền nói lại.

“Bởi vì từ nhỏ vốn không có cha mẹ nên tính cách của nó như vậy, con cùng nó quen biết hay sao?”

Từ Ngâm khẽ lắc đầu.

“Con không quen, chỉ là anh ta giọng điệu trào phúng và nói với con rằng con có thể trở thành đối thủ của anh ta hay không, đáng về thật kiêu ngạo”, Từ

Ngâm khinh thường nói, nghĩ lại còn có chút buồn cười.

“Tốt lắm Từ Ngâm, chú hy vọng con thắng Húc Kiều, cho nó biết mình không phải là tốt nhất”, nhìn thấy Từ Ngâm mắt húng, Hiệp Truyền cười an ủi.

Từ Ngâm đột nhiên cười tự tin, nói: “Con nhất định phải thắng, chẳng những muốn thắng Hoàng Húc Kiều mà còn muốn thắng Trần Nhiên Nhiên, để cho Lăng Thần biết rằng con không hề thua kém Trần Nhiên Nhiên”.

Lúc đầu tất cả chỉ là muốn chứng minh mình không phải là vô dụng, muốn làm cho anh nhìn ra ưu điểm của chính mình, làm cho anh đem sự chú ý chuyển đến trên người cô mà thôi. Nhưng mà thật sự là có thể như vậy sao, trước kia ở chung lâu như vậy cũng không đi vào lòng anh được, chỉ cần dựa vào cố gắng hiện tại có thể làm anh nhìn đến cô sao?, Từ Ngâm tự hỏi ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

“Từ Ngâm, chờ mình một chút”, Từ Ngâm vừa đến cổng trường thì phía sau truyền đến giọng nói của Lục Mai, sau đó là tiếng bước chân của cô, không cần quay đầu lại cũng biết là cô đang từ từ đuổi theo.

Từ Ngâm dừng bước, chờ Lục Mai đuổi theo cô.

Hai người đi cạnh nhau, Từ Ngâm vẽ mặt mỉm cười, cô dù sao cũng thích vẽ mặt vui vẻ, dùng lời của cô nói thì cuộc sống là ngắn ngủi, đừng để ưu thương trở thành chủ đề của cuộc sống.

“Mai Mai, ngày hôm qua sao vậy? Chỉ một cuộc điện thoại rồi liền ném mình một mình chạy mất”, nhìn nhìn Lục Mai hỏi.

Lục Mai thở dài nói: “Còn không phải cha mẹ già của mình sao, cả ngày đòi phải ly hôn, cũng đã hơn hai mươi năm mà hôm qua lại gọi mình về nhà cùng họ nói chuyện ly hôn”.

“Vậy cậu làm sao bây giờ?”, Từ Ngâm buột miệng nói, nếu ba mẹ cậu ấy ly hôn, cậu ấy sẽ ở với ai.

Lục Mai khe khẽ cười, dừng dừng nói: “Mình là con một, nếu họ thực sự ly hôn, ai mình cũng không ở cùng, đến lúc đó mình chuyển đến ở cùng với anh họ như vậy thì càng thuận tiện cho anh phụ đạo cậu tiếng Anh”.

Lục Mai và Từ Ngâm giống nhau, tính cách thuộc loại cởi mở, là cô gái có lòng dạ hiền lành, bởi vậy hai người mới gặp mà đã quen thân. Từ ngày đầu tiên bước vào trường đại học liền trở thành chị em tốt, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia.

“Cậu không lo lắng sao?”, Từ Ngâm khó hiểu hỏi. Đã từ lâu cô không biết làm thay đổi người khác như thế nào, cô ngược lại chế giễu đáng về mọi chuyện đều không liên quan của mình.

Cúi đầu nhìn dưới đất, Lục Mai đá một hòn đá, vô tình đá trúng chân một nam sinh.

“Á”, Lục Mai khẽ la lên, nam sinh bị đá trúng quay đầu lại, về mặt lạnh nhạt nhìn về phía các cô.

Từ Ngâm nhìn Lục Mai lại nhìn Hoàng Húc Kiều quay đầu, thế giới nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ lại làm cho cô lại một lần nữa gặp gỡ anh.

“Thực xin lỗi, chúng tôi không cố ý”, Từ Ngâm vẫn là mở miệng xin lỗi, nở nụ cười ăn năn nhìn Hoàng Húc Kiều.

Nghe được lời nói của Từ Ngâm, anh đem tầm mắt chuyển dời đến người cô, hai giây sau lại nhìn về phía Lục Mai, thần nhiên nói:

“Ba mẹ người ly hôn cũng không cần phải đem tức giận trút lên người khác như vậy chứ?”

“Này, anh là người như thế nào vậy, chúng tôi đều đã nhận lỗi với anh, anh nói chuyện sao khó nghe vậy”, Từ Ngâm thu hồi nụ cười.

Lục Mai chưa kịp phản ứng lại lời nói của anh, chỉ thấy Hoàng Húc Kiều khoé miệng khẽ cong lên, ở miệng hiện lên nét cười như có như không, biểu tình lạnh lùng lúc này bỗng nhiên lại trở nên dịu dàng.

“Từ Ngâm, chúng ta thật có duyên, buổi trưa tôi mời cô ăn cơm được không?”, giọng nói của anh mang vẻ ngông cuồng, tự cao tự đại.

“Từ Ngâm, cậu quen hẳn?”, Lục Mai nhìn Từ Ngâm và Hoàng Húc Kiều bằng ánh mắt khác thường. Ngũ quan tuấn mỹ của anh mặc dù lộ ra một chút lạnh lùng, làm cho người khác không dễ tới gần nhưng cũng chính vì vậy mà tạo nên một loại hấp dẫn không nói nên lời.

Từ Ngâm khe khẽ cười, nói với Lục Mai: “Đây chính là hoàng tử lạnh lùng danh tiếng lẫy lừng Hoàng Húc Kiều, cậu chẳng lẽ không biết?”

Lục Mai cười thẹn thùng, trên mặt hiện lên một chút ửng đỏ, khẽ nói: “Mình chỉ nghe nói mà thôi, chưa chân chính gặp qua anh ta bao giờ”.

Lại nhìn về phía Hoàng Húc Kiều nói: “Vừa rồi thực xin lỗi, tôi không cố ý đá trúng anh, mong anh đừng tức giận”.

Thấy cô lễ độ như vậy, Hoàng Húc Kiều không biết nói cái gì cho tốt nữa, thản nhiên mà nói: “Không có gì, dù sao cũng không đau, lần sau chú ý là tốt rồi”.

Thấy anh đã đi xa một chút, Lục Mai liền vội vàng hỏi Từ Ngâm:

“Từ Ngâm, các cậu không phải là rất quen thuộc hay sao, mình như thế nào không biết cậu quen biết nhân vật như vậy, truyền thuyết quả nhiên chính xác, anh ta thật sự đẹp trai”.

“Mai Mai, đừng nói cậu đối với anh ta vừa gặp đã yêu nha, nếu quả thật là vậy, mình có thể giúp cậu làm mai nha”, Từ Ngâm nhìn đáng vẻ Lục Mai nhìn không được trêu cô.

“Đáng ghét, Từ Ngâm”, Lục Mai nói xong liền bước nhanh về phía trước, không thèm để ý Từ Ngâm.

Từ Ngâm cười cười vội đuổi theo cô, miệng nói: “Đừng nóng giận, được rồi, buổi tối mình mời cậu đến quán Bar được không?”

Lục Mai nhìn chằm chằm Từ Ngâm vài giây rồi mới rút ra kết luận:

“Từ Ngâm, có phải cậu muốn tìm cơ hội tiếp cận Lăng Thần nên mới muốn đi đến quán Bar phải không?, hay là muốn đi xem Lăng Thần và Trần Nhiên Nhiên thân thiết ngọt ngào vậy?”

“Mình chỉ muốn thấy một chút rằng Trần Nhiên Nhiên tự lập như thế nào, như thế nào làm người khác yêu mến, làm cho Lăng Thần bị thu hút như thế. Nghe nói Lăng Thần mỗi ngày đều cùng cô ta làm việc, Mai Mai, cậu cùng mình đi xem được không?”

Lục Mai khẽ thờ dài, không biết làm thế nào nói: “Từ Ngâm, mình thấy cậu là bị Lăng Thần đầu độc rồi, thật sự hết thuốc chữa”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Từ Ngâm vốn định tìm lấy cái cớ để nói với Lạc Dương rằng hôm nay không thể đến nhà anh, ai ngờ ông trời giúp cô, cô ở đây chưa gọi điện thoại thì liền nhận được điện thoại của Lạc Dương nói với cô rằng hôm nay có việc không thể giúp cô phụ đạo.

Cô liền đồng ý: “Không sao cả, không sao cả, anh cứ làm việc anh đang vội đi, tôi tự ôn tập là được rồi”.

Lạc Dương nghe được trong giọng nói cô lộ ra vẻ vui sướng, không khỏi có chút hoài nghi rằng cô có phải hay không chờ mình nói những lời này.

Sau khi tan học, Từ Ngâm liền lôi kéo Lục Mai, sợ cô sẽ chạy trốn.

Nói thật, các cô rất ít khi đến những nơi đó, đặc biệt là Từ Ngâm, cô trước kia đều là đi theo sau Lăng Thần. Lăng Thần luôn nói con gái không nên đi đến nơi đó, không an toàn.

Nực cười chính là hiện tại bạn gái của anh lại làm việc ở nơi này mà anh còn mỗi ngày mặc kệ gió mưa mà đi đưa đón.

Lục Mai chịu không nổi Từ Ngâm quẩn lầy, cuối cùng đành phải thoả hiệp nói rằng: “Chúng ta ăn cơm trước rồi đi, bây giờ còn sớm quá, Trần Nhiên Nhiên còn chưa đi làm đâu, cô ta buổi tối đi làm từ sáu giờ cho đến mười một giờ”.

Từ Ngâm chỉ biết là Lục Mai tuy rằng ngoài miệng không muốn nhưng vẫn là quan tâm cô rất nhiều, trong lòng cảm thấy ấm áp, vừa kéo tay Lục Mai đi ra ngoài vừa nói: “Cảm ơn cậu Mai Mai, chỉ có cậu tốt nhất, lần sau nếu cậu thích ai, mình nhất định giúp cậu thu phục”.

“Mình sẽ không thu phục, cho cậu ra tay được không”, Lục Mai cười mắng. Tiếng cười vui vẻ của hai người vang lên ở ngõ nhỏ khá nhem tối.

Đi vào quán Bar “Không tịch mịch” đã là sắp tối, trong quán Bar có không ít người đi vào.

Thật sự là không tịch mịch, bên trong đều là những nam nữ thành phố, có lẽ bởi vì tịch mịch mới đến, ban ngày dốc sức phấn đấu nên tới buổi tối thì ở trong này thả lỏng tâm tình.

Từ Ngâm liếc nhìn bao quát đại sảnh, không có bóng dáng Lăng Thần cũng không có bóng dáng Trần Nhiên Nhiên.

“Từ Ngâm, chúng ta ngồi ở chỗ đó đi”, Lục Mai chỉ vào góc bên cạnh. Từ Ngâm gật gật đầu, hai người đi qua đó.

Mới vừa ngồi xuống thì có một người đàn ông tóc nhuộm màu đỏ đi tới, nhìn Từ Ngâm nói: “Tôi có thể ngồi ở đây không?”.

Nhìn hắn cười ghê tởm, hai mắt không có ý tốt nhìn lên nhìn xuống đánh giá mình, Từ Ngâm trong lòng nhất thời không vui, sắc mặt trầm xuống, khẩu khí lạnh lùng nói: “Chúng tôi đang đợi người, mời anh đến bàn khác đi”.

Người đàn ông nhìn Lục Mai bên cạnh lại nhìn cô, sau đó xoay người bỏ đi.

“Từ Ngâm, nơi này rất phức tạp, chúng ta quay về đi”, Lục Mai sau khi thấy người đàn ông rời đi thì thương lượng với Từ Ngâm, trong lòng có chút lo lắng trong này có thể gặp các phản tử xấu hay không.

Nhìn ra phía trước cửa, Từ Ngâm không cam tam nói: “Chờ thêm một chút nữa đi, bọn họ chắc là tới ngay bây giờ”.

Quả nhiên vài phút sau liền thấy Lăng Thần và Trần Nhiên Nhiên đi vào. Trần Nhiên Nhiên cười dịu dàng với Lăng Thần, đi về phía cửa nhân viên. Lăng Thần không thấy cô và Lục Mai, chính mình tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Từ Ngâm trong lòng biết vậy nên cảm thấy mất mát, tâm trạng buồn bực, trong lòng hoảng hốt như đánh cược, tức giận cầm lấy ly rượu thủy tinh uống cạn, bởi vì uống quá nhanh nên giây tiếp theo liền ho khan lên.

Lục Mai lo lắng hỏi: “Từ Ngâm, làm sao vậy, cậu tội gì phải như vậy?”

“Mai Mai, trong lòng mình thật khó chịu”, Từ Ngâm lấy tay vuốt ngực mình, đau đớn nói.

“Chúng ta đi qua bên kia tìm Lăng Thần”, Lục Mai nói xong thì kéo tay Từ Ngâm đứng lên.

“Mai Mai, không cần đâu”, Từ Ngâm dùng sức kéo lại, cô ngồi lại chỗ cũ, hai mắt giận dữ nhìn Từ Ngâm, quái lạ vì sao cô ấy lại tra tấn bản thân mình như vậy.

Lăng Thần uống một ngụm rượu, ngẩng đầu lên thì vô tình thấy Từ Ngâm và Lục Mai đang ngồi ở góc khác, anh nhận ra được cô gái kia thường ở chung một chỗ với Từ Ngâm.

Lăng Thần rất nhanh xuất hiện ở trước mặt các cô, trên mặt không biểu lộ tình cảm gì, không có dịu dàng như bình thường, trong giọng nói có mơ hồ một chút khó chịu, nói với Từ Ngâm: “Từ Ngâm sao em đến nơi này? Anh không phải đã nói con gái đừng tới những nơi này, không an toàn sao”

Từ Ngâm ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Lăng Thần, trong mắt có chút uất ức và bướng bỉnh hỏi: “Trần Nhiên Nhiên kia đâu, cô ấy không phải mỗi ngày đều đến nơi này sao?”.

Lăng Thần sắc mặt trầm xuống, khiến cho Lục Mai ở bên cạnh nhìn Từ Ngâm lấy làm lo lắng, sợ Lăng Thần tức giận, dù sao Trần Nhiên Nhiên cũng là bạn gái hiện giờ của anh.

“Từ Ngâm không nên quấy rối, Nhiên Nhiên tới đây làm là vì mưu sinh”.

Nói xong nhìn Trần Nhiên Nhiên mặc đồng phục xuất hiện, đồng phục bình thường mặc ở trên người cô cũng trở nên xinh đẹp và phong cách, không thể không thừa nhận, cô quả thật là một người hấp dẫn.

Cùng với Từ Ngâm là hai loại khác nhau hoàn toàn, Từ Ngâm giống như một đoá hoa trong nhà kính, cần người che chở, ngọt ngào như ly kem, làm cho người ta trong lòng dễ chịu. Mà Trần Nhiên Nhiên lại như một đoá hoa Bách Hợp núi, làm cho người ta không tự chủ được bị cô hấp dẫn, muốn thương tiếc, bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Không thích nghe anh gọi vô cùng thân thiết như vậy, càng không thích thái độ của anh đối với mình lúc này, Từ Ngâm bướng bỉnh nhìn mắt anh, không chịu khuất phục, nhìn Trần Nhiên Nhiên đang đi về phía các cô, cô càng không muốn rời đi như vậy.

Không đợi Trần Nhiên Nhiên mở lời, Lăng Thần ở bên cạnh liền nói với cô: “Nhiên Nhiên, anh đưa Từ Ngâm và bạn về nhà, chừng nào tan ca anh đến đón em”.

Trần Nhiên Nhiên mỉm cười, tỏ ra là một người am hiểu trả lời: “Được, dọc đường cẩn thận, em chờ anh”.

“Em không đi”, Từ Ngâm nhìn Trần Nhiên Nhiên lại nhìn về phía Lục Mai, ý bảo cô nói giúp mình một câu.

“Từ Ngâm đừng náo loạn, anh đưa em về nhà trước”, nói xong lôi tay cô, mặc kệ cô giãy dụa như thế nào cũng không buông tay, đi thẳng ra ngoài.

Sau khi nhìn bọn họ đi ra cửa, ý cười trên mặt Trần Nhiên Nhiên nhanh chóng biến mất, nhìn bóng dáng đã sắp biến mất, nói ở trong lòng: “Từ Ngâm, tôi chỉ có thể kéo anh ấy về bên mình”.

“Lăng Thần, anh làm đau em, anh buông tay ra”. Ra bên ngoài, Từ Ngâm tức giận la lên, Lăng Thần buông tay cô ra, nhìn cổ tay cô đang dần đỏ lên, trong lòng có chút đau xót, sắc mặt dịu xuống, ngữ khí cũng trở nên dịu dàng, không lạnh lùng như vừa rồi.

“Đau lắm sao?”, anh lo lắng hỏi, nhẹ nhàng đưa tay giúp cô xoa xoa, trong mắt có chút quan tâm.

Tất cả tức giận của Từ Ngâm chỉ vì một ánh mắt của anh đã không còn cách nào phát ra ngoài.

“Lăng Thần, em muốn ăn đồ nướng” Từ Ngâm nhỏ giọng nói, có chút lo lắng, sợ anh từ chối. Bây giờ Lăng Thần đã không còn giống như trước, sẽ không còn cho cô đi theo sau cả ngày, cùng cô sống phóng túng. Hiện tại anh sẽ không còn nở nụ cười với cô, anh không còn cười vì cô và anh cũng không còn đối xử tốt với cô nữa.

Không ngờ Lăng Thần lại không từ chối mà còn vừa cười vừa nói: “Được, đi đến quán mà em thích nhất được không?”

Lục Mai thì rất chu đáo tìm lấy cái cớ là cô tự mình ngồi xe taxi về nhà, để cho bọn họ hai người đi ăn đồ nướng. Cô cũng hiểu được Từ Ngâm cũng không phải thật sự muốn ăn đồ nướng mà là muốn có thời gian ở chung một chỗ với Lăng Thần nhiều một chút thôi.

Mùa thu trời dần dần lạnh hơn, Từ Ngâm ra khỏi xe không tự chủ được rung mình một cái, Lăng Thần nhìn thấy không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cởi áo vest khoác lên vai Từ Ngâm.

Sự ấm áp đã lâu rồi không gặp truyền đến trái tim, làm cho đáy lòng cô dâng lên một chút ấm áp. Trong lòng ngọt ngào, trong mắt hiện lên ý cười dập dờn như con gió thoảng.

“Hai người đã lâu chưa ghé tới đây, hôm nay muốn ăn cái gì nào?”, vừa đi vào trong tiệm, bà chủ liền niềm nở đón tiếp, đối với hai người bọn họ chính là vô cùng quen thuộc.

“Bà chủ, vẫn như cũ, mỗi loại hai xiên nha”, Từ Ngâm giọng nói có vẻ vui sướng, trong trẻo mà ngọt ngào.

“Được, mời chờ một chút”, nói xong bà chủ liền bận rộn với công việc.

“Từ Ngâm, chuẩn bị cho cuộc thi như thế nào rồi? Cái gì không hiểu có thể hỏi anh. Tuy rằng anh phụ đạo cho Nhiên Nhiên nhưng mà anh vẫn còn thời gian giúp em phụ đạo”.

Lăng Thần dịu dàng hỏi, nhìn Từ Ngâm, vài ngày không gặp, cô thiếu đi vẻ tươi cười, không còn rạng ngời sức sống giống như trước nữa, bây giờ cho dù cười rộ lên cũng nhận ra trong đó có vẻ ưu thương, làm cho anh trong lòng khẽ đau nhói bởi vì mình mà làm cho cô cảm thấy không vui.

Từ Ngâm âm thầm cười, không có cách nào xóa đi đau buồn trong lòng, giả vờ vui vẻ sao, chính là luôn không thể thật sự vui vẻ. Giờ phút này ở cùng một chỗ với anh, cô cảm thấy hạnh phúc nhưng mà cô biết ngay sau đó anh sẽ đi bên cạnh cô gái khác bởi vậy vì vậy vui vẻ có chút gượng ép.

“Em tìm được một người dạy kèm rồi, là anh họ của Mai Mai, anh ấy chính là phiên dịch viên nghiệp dư. Em không hiểu gì anh ấy cũng giúp em giải thích”, Từ Ngâm cố gắng ra vẻ không hề gì vì không muốn làm cho anh cảm thấy áy náy. Cô không cần anh thương hại cô. Nếu anh không thương cô vậy thì để mình cô chịu tất cả đau thương là được rồi.

“Vậy là tốt rồi, nhưng mà đừng tùy tiện tin tưởng người khác, không phải ai cũng là người tốt biết không?”, Lăng Thần căn dặn, tâm hồn cô đơn thuần như một đứa trẻ nhỏ mà không hiểu sự hiểm ác đáng sợ trong cuộc sống và cũng bởi vì vậy nên anh mới không cho cô đi vào những quán Bar như vậy. Cô căn bản không biết sự phức tạp của nơi đó và cô không thể ứng phó được.

Thức ăn rất nhanh được dọn lên bàn, Từ Ngâm tươi cười đưa cho Lăng Thần một xiên thịt dê sau đó cô cầm lấy một đĩa lên miệng khẽ cắn, vị cay xé truyền đến đầu lưỡi.

“Ăn ngon thật, bà chủ tay nghề càng ngày càng tốt” Từ Ngâm nhìn không được nói ra lời khen ngợi.

Bà chủ vừa cười vừa nói: “Ăn cái gì cùng với tâm trạng có liên quan, tâm trạng tốt thì ăn cái gì cũng ngon, tâm trạng không tốt thì ăn cái gì cũng không ngon. Các bạn thật sự là một đôi hạnh phúc”.

Lăng Thần chỉ cười mà không giải thích điều gì còn Từ Ngâm nghe vậy thì trong lòng hết sức vui sướng. Nếu đúng như bà ấy nói thì thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Về tới cửa nhà, Từ Ngâm xuống xe xong liền mang áo trên vai cởi xuống. Lăng Thần mở miệng nói:

“Mặc vào nhà trước đi không thôi bị cảm lạnh”.

“Vậy còn anh, anh không lạnh sao?” Từ Ngâm theo bản năng hỏi, lại quên rằng áo từ lâu đã khoác trên người mình.

“Anh không sao đâu” Lăng Thần dịu dàng cười, nụ cười của anh phản chiếu lên đôi mắt của Từ Ngâm, lại vào trong lòng cô, rất nhiều năm về sau cô cũng còn có thể nhớ đến buổi tối anh dịu dàng cười này, còn có thể có cái loại cảm giác tim đập nhanh này khi chính mình khoác áo của anh.

Sau khi nhìn cô lên lầu thì Lăng Thần mới lái xe quay trở lại quán Bar chờ Trần Nhiên Nhiên hết giờ làm.

Từ Ngâm ngậm nga đi về nhà, Vu Lệ ngồi trên ghế sofa đan áo len còn Hiệp Minh vẫn là xem tin tức chính trị của ông.

Nhìn thấy dáng vẻ vui sướng của Từ Ngâm bọn họ liếc mắt nhìn nhau, Vu Lệ cười hỏi:

“Từ Ngâm, có chuyện vui về mà con hát vậy?”

Từ Ngâm trên mặt tràn đầy ý cười dịu dàng, đi đến phía trước ghế sofa, ngồi chỗ giữa ba và mẹ, vui vẻ nói: “Lăng Thần mời con đi ăn đồ nướng, anh ấy đã lái xe trở về rồi”.

“Ừ, mà sao nó không lên đây ngồi chơi vậy?”, Hiệp Minh đem ánh mắt từ TV chuyển sang trên người Từ Ngâm, dịu dàng hỏi.

“Anh ấy bận việc rồi”, Từ Ngâm trả lời baba, lại nhìn về phía mẹ đang đan áo len hỏi: “Mẹ, đây là đan cho con sao, thật đẹp”.

Vu Lệ cười yêu thương: “Đúng vậy, đây là kiểu dáng lưu hành phổ biến năm nay, con xem cổ áo có thích không?”

Từ Ngâm cười ôm mẹ, miệng nói: “Mẹ, mẹ thật tốt, con rất thích”.

“Nếu thích thì mau mau buông tay, con như vậy thì sao mẹ đan áo”, Vu Lệ cười phản đối, Từ Ngâm liền vội vàng buông bà ra.

“Từ Ngâm, mấy ngày nay mỗi ngày con đều đến nhà người quen phụ đạo tiếng Anh sao?”, Hiệp Minh nhìn trên TV, lơ đãng hỏi Từ Ngâm.

“Đúng vậy, baba, con tìm được một giáo viên ưu tú giống như Lăng Thần nhưng mà hôm nay anh ấy có việc nên cho con nghỉ”

“Từ Ngâm, khi nào có thời gian thì cùng mẹ con đi mua sắm quần áo đẹp đi, vài ngày nữa chú con kết hôn đấy”.

“Có đúng là vậy không, khi nào vậy, con có cần mua các loại quà biếu không mẹ?” Từ Ngâm hỏi.

“Không cần, việc này ba mẹ làm là được rồi, con chỉ cần ăn mặc xinh đẹp đi dự hôn lễ là được” Hiệp Minh quay đầu nhìn Từ Ngâm, thật hài lòng.

Trở về phòng liền nhận được điện thoại Lục Mai gọi đến, cô ấy cũng vừa về đến nhà.

“Từ Ngâm, thế nào, bạn chí cốt của mình?”, Lục Mai đặc ý nói.

“Đúng vậy, cậu là tốt nhất” Từ Ngâm cười trả lời, lại hỏi tiếp: “Cậu về nhà rồi sao?”

“Không, mình ở nhà anh họ, mấy ngày nay không muốn về nhà, chờ sau khi chuyện của bọn họ kết thúc hẳn giải quyết”.

“Ừ, Mai Mai, ngày mai chúng ta lại đi tới quán Bar “Không tịch mệnh” được không?”, Từ Ngâm chưa từ bỏ ý định nói.

“Cậu còn đi sao!”, Lục Mai thanh âm nhấn mạnh vài phần, thật sự muốn ăn tươi nuốt sống cô, treo cổ cô lên cây.

“Đúng, mình còn chưa gặp được Trần Nhiên Nhiên mà, đương nhiên muốn đi, mình còn thật muốn biết vì cái gì mà mình không thể đi đến nơi đó”, cô có khả năng mỗi ngày đều đến.

“Từ Ngâm, mình cảm thấy Lăng Thần là vì muốn tốt thôi. Cậu thấy đó, chúng ta ngày đầu tiên đến đó gặp phải người không có ý tốt, mình còn có chút lo ngại khi đến nơi phức tạp đó” Lục Mai nhớ tới ánh mắt háo sắc kia liền cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Trần Nhiên Nhiên kia không phải mỗi ngày đều đối mặt với loại người như vậy sao, cậu đừng nghe Lăng Thần hù dọa, không có nghiêm trọng như vậy đâu, mình thật không tin người nọ thật có can đảm làm vậy”.

“Nhưng mà cậu đi vẫn là bị Lăng Thần đến đuổi ra”, Lục Mai phân tích cho cô.

“Mai Mai, cậu có đi hay không? Nếu cậu không đi thì mình đi một mình là được rồi”, Từ Ngâm có chút tức giận nói.

“Anh họ của mình làm sao phụ đạo tiếng Anh cho cậu đây, cậu còn muốn giành giải nhất không hả?”, Lục Mai sử dụng đòn sát thủ.

Từ Ngâm không chút lo lắng trả lời: “Chúng ta đi sớm về sớm là được, dù sao anh họ cậu mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, tối nay chẳng phải anh ấy nói trước là có việc hay sao?”

“Cái đó cũng đúng, nghe nói hình như là tối nay một cô gái thăm mến anh ấy nhiều năm sẽ kết hôn với bạn tốt của anh ấy nhưng mà còn muốn anh họ mình, cô gái kia cũng thật đáng thương”, Lục Mai tiếc nuối nói.

“Phải vậy không? anh họ cậu thật đúng là vô tình mà”, Từ Ngâm lại nghĩ tới tình cảm của mình với Lăng Thần lúc này chẳng phải như vậy sao, tình yêu đa phần đều là đau đớn, ngọt ngào lại ít như thế đấy.

“Từ Ngâm, anh họ mình ưu tú như vậy đương nhiên muốn tìm người tốt thôi”, Lục Mai nói với cô rằng cô ấy đối với anh họ của mình không có gì là không vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Từ Ngâm, cậu xem” Lục Mai quay qua Từ Ngâm chỉ chỉ về phía trước.

Từ Ngâm nhìn theo hướng cô chỉ thì thấy Trần Nhiên Nhiên đi vào, ngồi trong xe taxi mà không phải Lăng Thần tới nhà đón cô.

“Lăng Thần sao lâu như vậy còn chưa đến đón cô ấy vậy?”, Từ Ngâm tự nói trong lòng một câu, sau đó lấy điện thoại ra bấm số của anh.

Rất nhanh đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Lăng Thần: “Từ Ngâm, có chuyện gì sao?”

“Lăng Thần, anh đang ở đâu vậy?”, Từ Ngâm không trả lời mà hỏi ngược.

“Chờ anh một chút, anh có một cuộc hội nghị của công ti bạn cần phiên dịch, em có việc gì sao?”.

“À, không có việc gì đâu, anh cứ làm việc anh đang vội đi”.

Cúp điện thoại xong thì Từ Ngâm nói với Lục Mai: “Đi thôi, chúng ta đến quán bar, Lăng Thần có việc nên sẽ không đến”.

Lúc hai người đến “Không tịch tịch” thì vẫn còn sớm, bên trong chỉ có thừa thớt vài người, đều là ngồi một mình một bàn.

Hai người vẫn ngồi ở bàn hôm qua gọi hai ly rượu vang nồng độ nhẹ nhất.

“Từ Ngâm, cậu đừng uống nhanh như vậy, uống từ từ không thôi say”, Lục Mai lo lắng khuyên.

Từ Ngâm làm ngơ cười, nhìn những người xung quanh nói: “Mai Mai, vì sao mà nhiều người thích đến nơi này như vậy, là bởi vì tịch tịch hay muốn tịch tịch?”.

“Chắc là bởi vì tịch tịch”, Lục Mai lơ đãng nhìn đột nhiên thấy một người đàn ông từ cửa đi vào, gương mặt tuấn tú nhưng lại lạnh nhạt, là người ngày đó bị cô sút cục đá trúng chân Hoàng Húc Kiêu.

“Từ Ngâm, cậu xem, đó không phải là Hoàng Húc Kiêu sao?”

Từ Ngâm nhìn về phía cửa, đúng là anh ta, nhìn dáng vẻ anh ta chắc là đến tìm yên tĩnh nhưng mà người như anh ta hẳn là nên tiếp thu những gì vui tươi một chút chứ không phải đến nơi như vậy để càng trở nên lạnh nhạt như vậy.

Anh ngồi một mình ở góc khác, không thấy hai cô.

Rất nhanh sau đó, khách đến “Không tịch tịch” càng ngày càng nhiều. Trần Nhiên Nhiên xuất hiện rồi sau đó đi qua các dãy bàn nối tiếp nhau ở đây.

Chỉ chốc lát sau, có vài người mặc quần áo đắt tiền đi vào, người đi đầu chính là người mập mập nhất, vừa lúc Trần Nhiên Nhiên ở một bàn khác cầm lấy ly rượu chưa uống xong, chưa kịp tránh, không cẩn thận làm đổ vào người mập đó.

Trên mặt người mập mập vốn dĩ tràn đầy tươi cười nhanh chóng thay đổi, hai mắt giận dữ trừng, lớn tiếng nói: “Cô làm việc như thế nào vậy?”

Trần Nhiên Nhiên biết chính mình gặp rắc rối, trên mặt cười, không ngừng giải thích, chỉ nghe nàng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi giúp ngài lau đi được không?”

Người đàn ông đứng sau người mập mạp đột nhiên mở miệng nói rằng: “Gọi quản lí của các người lại đây, cô có biết quần áo của đại ca tôi có giá trị bao nhiêu tiền không?”

“Thực xin lỗi, tôi thật không phải là cố ý mà”, Trần Nhiên Nhiên trên mặt có chút sợ hãi, hôm nay Lăng Thần không thể tới cùng cô, cô lại đâm sầm vào tai hoạ như vậy và cô cũng biết những người đó không phải là nhân vật đơn giản, không dễ buông tha cô.

Quản lí nghe thấy tiếng động đi đến, cúi đầu khom lưng với người mập mạp, cười nói: “Lục cục trưởng, ngài đại nhân đừng chấp nhất tiểu nhân, như vậy đi, quần áo của ngài chúng tôi giúp ngài giặt sạch, toàn bộ chi phí hôm nay đều tính là chúng tôi nhận lỗi được không?”

Người mập mạp hừ lạnh một tiếng, Trần Nhiên Nhiên đứng yên ở đó không dám cử động. Ở trong quán Bar không ít người quan sát động tĩnh bên này.

Người mập mạp đột nhiên mở miệng nói: “Hay là vậy đi, xem như là nể mặt Vương quản lí, lần này cho qua nhưng mà cô phải kính tôi cùng vài người anh em mỗi người một ly rượu”.

Nói xong ngồi xuống bàn trống bên cạnh, những người khác cũng ngồi xuống theo. Chỉ có quản lí và Trần Nhiên Nhiên là vẫn đứng ở đó.

“Nhưng mà tôi không uống được”, Trần Nhiên Nhiên lo lắng nói, cô làm sao uống được rượu huống chi là uống tận mấy ly.

Người mập mạp sắc mặt trầm xuống, đã muốn nổi giận. Lúc này một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh.

“Lục cục trưởng, không nghĩ tới thật là ngài”, Từ Ngâm không biết từ khi nào đã đứng trước bàn của hắn, cười mỉm nói với người mập mạp.

Người mập mạp ngẩng đầu lên nhìn, lập tức đập lên gương mặt tươi cười, miệng nói: “Từ Ngâm, đã lâu không gặp, cô sao lại ở trong này?”

Từ Ngâm mỉm cười, Lục Mai bên cạnh cô đã có chút lo lắng nhìn tình cảnh trước mắt, không nghĩ rằng Từ Ngâm lại nhúng tay can thiệp chuyện của Trần Nhiên Nhiên, càng sợ cô chuốc vạ vào thân.

“Bạn tôi làm ở trong này, đúng lúc tôi đến đây gặp cô ấy, không nghĩ tới lại gặp được ngài”, Từ Ngâm nói xong lại nhìn Trần Nhiên Nhiên ở bên cạnh.

“Cô nói cô ta là bạn của cô?”, người mập mạp có chút nghi vấn hỏi, nhìn về phía Trần Nhiên Nhiên bên cạnh lại nhìn Từ Ngâm.

“Đúng vậy, vừa rồi cô ấy không cẩn thận nâng ly đổ vào quần áo ngài, mong Lục cục trưởng không cần cùng cô ấy chấp nhất, cô ấy mới đến nên mới có thể phạm sai lầm”.

Nghe cô nói như vậy, người mập mạp họ Lục không biết nói gì nữa, đành phải cười trên mặt nói: “Nếu Từ Ngâm cô mở miệng, tôi đây sao không cho cô mặt mũi, lần này cho qua, cô ta cũng không cần phải giặt sạch quần áo”.

“Vậy thì thật sự cảm ơn Lục cục trưởng”

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Từ Ngâm kéo Trần Nhiên Nhiên rời khỏi bàn của tên béo họ Lục rồi đi đến bàn của cô.

“Cám ơn bạn, Từ Ngâm” Trần Nhiên Nhiên nét mặt có chút khác lạ nhưng mà Từ Ngâm không nghĩ nhiều mà chỉ cười nói: “Không sao đâu, lần sau chú ý là được rồi, loại người này có lẽ nên ít tiếp xúc đi. Nếu đêm nay có Lăng Thần ở đây anh ấy sẽ không để chuyện như vậy xảy ra đâu”

Trần Nhiên Nhiên trong lòng kinh ngạc, không ngờ Lăng Thần lại có vai vế đến như vậy. Cô chỉ biết gia đình Lăng Thần không đơn giản, cũng biết rằng gia đình Từ Ngâm điều kiện cũng tốt như nhau, cũng không thật sự biết rõ cho lắm.

“Vừa rồi người kia không phải là cục trưởng sao?” Trần Nhiên Nhiên ngờ ngác nhìn Từ Ngâm, trên mặt có chút không tin.

“Ông ta là cục trưởng cục thuế. Quản lí của các cô đang ở bên kia gọi cô kia”, Từ Ngâm đột nhiên chỉ Vương quản lí đang đứng ở quầy Bar.

“Minh đi trước”, Trần Nhiên Nhiên nói xong liền xoay người rời đi.

“Từ Ngâm, lá gan cậu thật lớn, không sợ chuốc hoạ vào thân sao?”, Lục Mai còn lo lắng chuyện vừa rồi, lần sau thật sự không dám cùng cô đi đến nơi

này, Từ Ngâm liêu lĩnh, chuyện gì cũng dám làm. Người nào cũng dám chọc, cô vừa rồi trong lòng đều trông ngóng về nhà.

“Không sao đâu, người đó mình đã gặp vài lần, nể mặt mũi của ba mình ông ta cũng không làm gì đâu”, Từ Ngâm uống một ngụm rượu trong ly, nhìn đám người mập mạp họ Lưu.

Ai ngờ một người đàn ông bên cạnh Lưu mập mạp vào lúc này lại đứng lên đi về phía các cô.

Lục Mai lo lắng lại bắt đầu dăng lên.

“Diệp tiểu thư, Lưu cục trưởng muốn mời cô qua uống một chén”, người đàn ông nọ nói với Từ Ngâm.

“Được”, Từ Ngâm nói xong thì nhìn Lục Mai bảo cô không nên có hành động gì rồi tự mình đi theo hấn đến bàn của bọn họ.

Nhìn Từ Ngâm đi tới, Lưu mập mạp cười nói: “Từ Ngâm, khó có được đêm nay gặp cô trong này, mấy người anh em của tôi đều muốn biết cô, ly rượu này là tôi mời cô. Từ Ngâm, cô cũng nên nể mặt nha”.

Nói xong đưa ly rượu trên bàn đến trước mặt Từ Ngâm.

Nhìn chất lỏng trong ly rượu, Từ Ngâm mỉm cười, tay đang muốn nhận ly rượu lại bị một cánh tay khác chặn lại, ly rượu cũng bị lấy đi.

Tất cả mọi người đều nhìn về người đàn ông lấy ly rượu. Từ Ngâm cũng quay đầu, hơi có chút giật mình.

“Lưu cục trưởng, Từ Ngâm sẽ không uống rượu, ly rượu này tôi thay cô ấy uống”.

“Húc Kiều”, Lưu mập mạp la lên, cùng với Từ Ngâm đều có chút kinh ngạc vì sự xuất hiện của anh.

“Cám ơn Lưu cục trưởng vì ly rượu này, vài ngày chị tôi kết hôn, đến lúc đó Lưu cục trưởng cũng đừng quên đến uống ly rượu mừng. Tôi còn có việc nói với Từ Ngâm, chúng tôi đi trước đây”.

Cũng không chờ Lưu mập mạp trả lời, liền lôi tay Từ Ngâm kéo đi, để lại Lưu mập mạp nhỏ giọng mắng: “Tiểu tử nguoi lần sau sẽ không dễ dàng như vậy”.

“Anh kéo tôi đi đâu? Lục Mai còn ở bên kia”, Từ Ngâm khó hiểu hỏi, không biết Hoàng Húc Kiều phát bệnh thần kinh gì, chỉ cảm thấy tay hấn bỗng nhiên nóng vô cùng”.

Lục Mai thấy hai người tranh chấp, chạy nhanh đến kéo Từ Ngâm ra, lại thất Hoàng Húc Kiều sắc mặt có chút bất thường, lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”.

“Chúng ta trước tiên ra khỏi đây đi”, giọng nói Hoàng Húc Kiều lạnh lùng vang lên, trong lòng mắng: “Vương bát đản, dám bỏ thuốc vào trong rượu”.

Từ Ngâm cũng thấy anh bất thường, không hỏi gì nữa, cùng anh đi ra khỏi quán Bar.

“Hoàng Húc Kiều, mặt anh sao đỏ vậy?”, ra khỏi quán bar, Từ Ngâm nhờ ngọn đèn đường nhìn thấy sắc mặt anh ngày càng đỏ.

Lục Mai lúc trước có nghe nói không ít chuyện ở những nơi này, trong lòng đột nhiên có ý nghĩ không tốt, lấy ra điện thoại gọi Lạc Dương muốn anh đến quán bar đón các cô.

Buông điện thoại, thấy Từ Ngâm lo lắng nhìn Hoàng Húc Kiều, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh uống say?”.

Từ Ngâm càng khó hiểu, vừa rồi giúp cô uống rượu còn tốt sao mà bây giờ lại say, như là nhớ ra cái gì, cô liền khẩn trương hỏi: “Ly rượu kia có vấn đề phải không?”

Hoàng Húc Kiều khoé miệng nhếch lên lạnh lùng cười nhạt, giọng nói cũng vô cùng lạnh nhạt: “Đại tiểu thư không biết hiểm ác đáng sợ, không nên tùy tiện đến những nơi này, đêm nay nếu tôi không giúp cô uống ly rượu này, cô liền ở trong tay tên Vương bát đản kia”.

Từ Ngâm không còn u mê nữa, lúc này cũng đã hiểu được lời anh nói có ý tứ gì, rượu kia nhất định là đã bị bỏ thuốc, không nghĩ tới Lưu mập mạp dám xuống tay với cô, lại có thể không sợ baba của cô.

“Vậy thì anh làm sao bây giờ?”, Từ Ngâm lo lắng nhìn Hoàng Húc Kiều, trong lòng vô cùng áy náy.

Hoàng Húc Kiều trong người càng ngày càng cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy cả người nóng rực, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Từ Ngâm thì anh hận không thể đem cô ôm vào lòng.

“Anh họ tôi sẽ tới đây ngay, anh ấy ở gần đây”, Lục Mai nói rồi tay sờ trán Hoàng Húc Kiều, nóng doạ người.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Lạc Dương nhận được điện thoại của Lục Mai khi anh đang cùng vài người bạn ăn cơm, nghe Lục Mai nói cô và Từ Ngâm ở quán bar xảy ra chuyện muốn anh đến đón hai cô. Anh gần như một mạch phóng xe như bay tới, không tính gần cũng không tính xa, anh chỉ dùng không đến mười phút.

Khi đi vào “Không tịch dịch”, gặp Từ Ngâm đang muốn đưa tay giúp người đàn ông bên cạnh mình, lại bị đối phương đẩy ra, tự mình đến ven đường bắt xe. “Mai Mai, Từ Ngâm, chuyện gì xảy ra?”, Lạc Dương liền xuống xe đi đến trước mặt ba người trong ánh mắt mang theo vẻ ngờ vực.

Thấy Lạc Dương đã đến, Lục Mai thở phào nhẹ nhõm, Từ Ngâm cũng không bắt lực như lúc này, cô nhìn Lạc Dương rồi trả lời câu hỏi của anh: “Hoàng Húc Kiều thay tôi uống chén rượu bị người ta bỏ thuốc kia, anh ấy hiện tại rất khó chịu, Lạc Dương chúng ta đưa anh ấy đến bệnh viện được không?”.

Hoàng Húc Kiều toàn thân khó chịu sắp chống đỡ không được nhưng lại nhất quyết không cho Từ Ngâm và Lục Mai giúp đỡ mình.

Nhìn thấy Lạc Dương đi đến trước mặt bọn họ, anh biết đây là anh họ mà Lục Mai đã nói vì thế nhọt nhọt nói: “Luu mập mạp kia bỏ thuốc trong rượu, tôi hiện tại rất khó chịu”.

“Chúng ta đến bệnh viện đi”, Lạc Dương nói xong liền đỡ Hoàng Húc Kiều lên xe, Từ Ngâm và Lục Mai cũng lên xe theo.

“Từ Ngâm, cô không phải nói hôm nay trong nhà có chuyện không để tôi giúp cô phụ đạo sao, sao lại đến quán bar vậy?”, sau khi rời khỏi bệnh viện, chở Hoàng Húc Kiều về nhà, Lạc Dương bắt đầu tra hỏi hai người.

Từ Ngâm biết lần này mình sai rồi, còn làm cho Hoàng Húc Kiều vì cô mà khó chịu như vậy, lòng của cô cảm thấy vô cùng áy náy. Nếu không có bác sĩ bạn của Lạc Dương, nếu không phải anh ta đúng lúc nghiên cứu loại thuốc kia, Hoàng Húc Kiều nhất định sẽ không biết xảy ra chuyện gì, cô không dám tưởng tượng ra hậu quả.

Bây giờ Lạc Dương chắc là đang tức giận, nhìn mặt anh, cô giọng nói yếu ớt nói: “Tôi đi đến đó gặp một người bạn, cô ấy làm ở trong ấy, cho nên ép Mai Mai đi đến quán bar với tôi, tôi với Mai Mai không có chuyện gì đâu”.

Lạc Dương cười lạnh lùng, đây là lần đầu tiên Từ Ngâm thấy anh cười lạnh, trong lòng cô cảm thấy hơi khó chịu, không biết vì sao, Lạc Dương cười lạnh làm cho lòng cô cũng lạnh theo.

“Luu mập mạp kia là ai, hần sao lại ép cô uống rượu?”, Lạc Dương cũng không phải là người có thể dễ dàng đối phó, chỉ với mấy câu nhận lỗi của cô là cô thể lừa gạt sao.

“Hần là cục trưởng cục thuế vụ, tôi đã thấy hần vài lần, tối nay đúng lúc bạn hữu của tôi ở quán bar cầm ly đồ trúng người hần, hần không dễ buông tha bạn của tôi, vì vậy tôi mới ra mặt”.

Lạc Dương quay đầu nhìn Từ Ngâm, trong ánh mắt là cảm xúc không nói nên lời, nhưng mà cũng có thể khẳng định một phần rằng đó là tức giận, anh thực sự tức giận.

“Cô còn muốn bênh vực kẻ yếu sao?, người bạn gì của cô đi làm trong quán Bar cô không biết nói là một cô gái tới đó nguy hiểm tới cỡ nào à?”

Từ Ngâm bị anh nói xong á khẩu không trả lời được, Lục Mai cũng sợ đến mức không dám mở miệng nói lời nào, cô sợ nhất chính là người anh họ này, đừng thấy anh bình thường giọng điệu ôn hoà khiêm tốn chính là một khi đã nổi giận thì không giống như bình thường nữa, cô cũng không dám chọc anh.

“Nếu cô không muốn tôi giúp cô phụ đạo tiếng Anh thì cô có thể nói cho tôi biết, không cần nói dối gạt người, có thể lần sau đến những nơi này sẽ bị phản tử xấu tính kẻ, không phải lần nào cũng may mắn có người giúp cô”.

Lạc Dương dừng xe lại, Từ Ngâm mới phát hiện rằng đã tới dưới lầu nhà mình, cô để tay lên tay nắm cửa xe, rồi quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Tôi không phải không muốn anh phụ đạo, tôi biết mình thực vô dụng, luôn làm người ta lo lắng, đêm nay cảm ơn anh”.

Nói xong không hề nhìn anh, đưa tay mở cửa xe rồi đi về phía hành lang.

Lạc Dương tay vịn trên vô lăng, lẳng lặng nhìn cô dáng vẻ yếu ớt của cô đi từng bước một trên hành lang, sau đó nhìn lên tầng một ánh đèn đang sáng lại tắt, biết cô đã lên lầu về đến nhà.

“Anh họ, anh hiểu lầm Từ Ngâm rồi”, Lục Mai ánh mắt vẫn nhìn về phía hành lang, không muốn rời đi, nhỏ nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Từ Ngâm tâm tình phức tạp. Về đến nhà, Hiệp Minh và Vu Lệ đều chưa về, bỗng nhiên cảm thấy thực cô đơn, nỗi tủi thân cảm lạnh đang siết chặt lấy tim cô.

Lời nói của Lạc Dương làm cho cô hết sức khó chịu nhưng cô chịu đựng không phản kháng lại, mặc anh trách mắng mình. Có lẽ là đem anh biến thành Lăng Thần, suy nghĩ rằng nếu tối nay Lăng Thần đi đón các cô, nhìn thấy hoàn cảnh như vậy có phải cũng mắng cô một trận giống Lạc Dương hay không.

Vì sao lại thương anh, vì cái gì lại thương một người không thương mình, Từ Ngâm, mày không thể quên hết mọi thứ hay sao?

Cô dùng sức gõ lên trán mình hai cái, nhìn phòng khách trống rỗng, một mình trở về phòng.

Nhìn điện thoại, đã mười một giờ khuya rồi, Lăng Thần có lẽ đã nghỉ ngơi rồi, anh sẽ không biết mọi chuyện xảy ra tối nay, có lẽ Trần Nhiên Nhiên cũng sẽ không nói với anh chuyện nhỏ nhặt kia. Nhưng mà Lưu mập mập sẽ dễ yên như vậy sao?

Thuần thực lấy tay gửi một tin nhắn: “Tối nay là tôi rất tùy tiện, về sao tôi sẽ không đi đến những nơi như vậy đâu, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị tốt việc hùng biện, mong anh không cự tuyệt giúp tôi phụ đạo”.

Sau khi kiểm tra lại một lần cô nhấn nút gửi tin nhắn.

Một chút buồn ngủ cũng không có, không biết ba mẹ đi đâu, cô cũng không hỏi họ chuyện gì, chỉ là cảm thấy được đêm này thật cô đơn.

Mở trang web lên thấy mục hình ảnh hot nhất, nhấp vào thấy tỉ lệ người xem liên tục tăng, ảnh chụp là chuyện xảy ra tối nay ở quán bar “Không tịch mệnh”, lúc Hoàng Húc Kiều uống rượu thể cho Từ Ngâm, không biết là bị ai chụp được, còn thấy chụp lại được cảnh Hoàng Húc Kiều kéo tay Từ Ngâm rời khỏi bàn Lưu mập mập. Từ góc nhìn bên hông cho thấy khoảng cách hai người rất gần, thứ nhất là thấy được mặt Hoàng Húc Kiều cười nhạt, thứ hai là dáng vẻ chuyên tâm.

Rất nhiều bình luận tới dồn dập, Từ Ngâm không thể tin được mới có hai ba tiếng đồng hồ ngủ mà lại hot như vậy, cô mở khung chat của Lục Mai lên, gõ một câu: “Mai Mai, có mở hai ảnh chụp kia xem chưa?”.

Lục Mai đang bận, hệ thống tự động trả lời một câu, cũng là đáp án mà Từ Ngâm muốn biết. Lòng của cô loạn lên, tâm tình trở nên buồn bực.

Nhìn thấy nhiều bình luận khác nhau được gửi lên, có người nói Hoàng Húc Kiều thích Từ Ngâm nên mới thay Từ Ngâm uống rượu, có người nói hai người đã thích nhau từ lâu rồi, có người nói Hoàng Húc Kiều muốn tiếp cận Từ Ngâm để thắng cuộc thi lần này, cũng có người đứng về phía Hoàng Húc Kiều, tất nhiên đây là những nữ sinh ái mộ anh, họ nói rằng Từ Ngâm là do bị Lăng Thần bỏ rơi nên mới tìm Hoàng Húc Kiều thay thế.

Từ Ngâm tắt trang web đi, nghe thấy âm thanh mở cửa vang lên, Hiệp Minh và Vu Lệ đã trở về, còn loáng thoáng nghe được những gì họ nói.

Cô tắt đèn trong phòng, nhẹ nhàng nằm lên giường, nhìn trần nhà tối tăm, suy nghĩ thì chìm đắm vào bóng đêm.

Từ khi nào thì bắt đầu trở nên đa sầu đa cảm hơn, luôn phải chứng kiến những điều buồn phiền khó hiểu. Không biết ngày mai ở trường sẽ xảy ra tình huống gì, cô trong thời gian này đã trở thành người nổi tiếng rồi.

Lạc Dương về đến nhà thì không ngủ ngay, ngồi ở phòng khách nghe Lục Mai nói hết chuyện tối nay. Nghe xong anh mới thấy những lời anh nói với Từ Ngâm có chút quá đáng, cô là một cô hiền lành, chẳng qua là thích một người không thích mình mà thôi, lại gặp được chuyện đáng sợ như vậy đáng lẽ anh nên an ủi cô nhưng anh lại trách mắng cô như vậy.

“Em đi ngủ trước đi Mai Mai”, anh mệt mỏi nói, dựa người vào ghế sofa.

Nhạc chuông điện thoại vang lên, Từ Ngâm gửi tin nhắn đến, xem tin nhắn của cô, Lạc Dương có thể mơ hồ tưởng tượng ra biểu tình của cô lúc gửi tin nhắn, là dáng vẻ bất lực, ánh mắt mờ mịt, cô còn uất ức mà buồn bực cúi đầu cắn chặt môi.

Trong tâm trí lại hiện ra lần đầu tiên gặp mặt lúc cô đau khổ mà rơi nước mắt, đưa ánh mắt đau đớn nhìn Lăng Thần hỏi câu không có anh sao em hạnh phúc kia, trong lòng anh đau âm ỉ.

Rốt cuộc một tin nhắn trả lời được gửi đến: “Từ Ngâm, Mai Mai nói cho tôi biết rồi, tôi không nên trách cô, ngày mai chúng ta cùng nhau bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi, tan học tôi sẽ đến đón các cô”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Lúc Tử Ngâm đi ở sân thể dục, đặc biệt thu hút ánh mắt xung quanh, có nhiều cặp mắt trực tiếp nhìn cô hoặc là châu đầu ghé tai thì thầm chuyện gì đó.

Cô lơ đãng quay đầu lại, thì thấy Hoàng Húc Kiều không biết khi nào đã đi cách cô không đến năm mươi thước.

Dừng chân lại, cô lẳng lại đứng yên chờ Hoàng Húc Kiều đi đến trước mặt.

Hoàng Húc Kiều không có gì khác lạ, vẫn là đáng vẻ bình thản làm người khác cách xa ngàn dặm, ánh mắt lạnh nhạt không để chuyện gì vào mắt, không để ý tới mọi người.

“Anh đã tốt hơn chưa?”, Tử Ngâm trên mặt hiện lên vẻ áy náy, trong giọng nói thể hiện sự quan tâm.

Hoàng Húc Kiều nhàn nhạt nhìn cô một cái, không dừng bước chân đi về phía trước, Tử Ngâm vội vàng đuổi theo bước chân của anh.

“Cô không sợ trở thành đề tài bình luận sau khi ăn xong của người khác sao?”, Hoàng Húc Kiều hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Dù sao cũng đã trở thành đề tài bàn tán của người khác rồi, tôi còn để ý làm gì, muốn nói như thế nào thì nói như thế ấy là được rồi, ta không xen vào việc nhiều chuyện của các cô ấy”, Tử Ngâm lầu bầu mấy câu.

“Tôi còn lo lắng nữ sinh ái mộ tôi đến lúc đó trong lòng sinh hận đối với cô đó”, Hoàng Húc Kiều sắc mặt dịu xuống, trong giọng nói có chút cân nhắc, thấy bốn phía thỉnh thoảng có ánh mắt nhìn qua.

“Không sao, dù sao tôi hiện tại cái gì cũng không quan tâm, chỉ muốn nói tiếng cảm ơn với anh mà thôi, nếu người ái mộ của anh hận tôi hoặc là trả thù tôi, tôi chờ là được rồi”.

“Cô thật sự rất ngây thơ”, Hoàng Húc Kiều không đồng ý nói: “Về sau ít đi quán bar đi, không thích hợp cho nữ sinh như cô đâu”.

Tử Ngâm muốn phản kích lại nhưng mà cũng không nói ra, nghĩ anh tối hôm qua vì mình uống rượu bỏ thuốc nếu không cô hiện tại không biết sẽ như thế nào vì vậy nên trong lòng nói một câu: “Vì cái gì mà cô không thể đi”.

Một ngày lại trôi qua, khắp nơi đều lan truyền chuyện Tử Ngâm và Hoàng Húc Kiều, không ít người còn đuổi theo Tử Ngâm hỏi sự tình là thật hay giả, rốt cuộc chuyện nào mới là thật.

Tử Ngâm không giải thích cũng không xác nhận, chỉ cười mà không nói, mặc cho bọn họ hỏi không ngừng.

“Tử Ngâm, cậu thật hiền lành, để mình đi máng bọn họ một trận, xem các cô ấy có dám nói hươu nói vượn nữa hay không”, Lục Mai vô cùng bất mãn mà nói với Tử Ngâm.

Tối hôm qua cô đã đem topic kia khoá lại rồi nhưng lại không quản được miệng của mọi người, lòng hiếu kỳ của những người đó thật đáng sợ, nữ sinh ái mộ Hoàng Húc Kiều lại càng căm giận nhìn Tử Ngâm.

“Mai Mai, thanh giả tự thanh, chúng ta không thể kiểm soát bọn họ, mình đã hạ quyết tâm rồi, từ nay về sau chỉ muốn đem tâm trí đặt vào cuộc thi thôi, mình không tin mình không được cái gì”.

“Tử Ngâm, có người tìm bạn”, sau khi tan học, Tử Ngâm đang dọn dẹp sách vở chuẩn bị rời đi, Lục Mai cũng đã đeo túi xách lên vai thì nghe ngoài cửa vang lên giọng nói.

Hai người quay lại nhìn thì thấy một nữ sinh tóc vàng thò đầu đứng ở trước cửa, ánh mắt có chút xem thường nhìn Tử Ngâm.

“Ai tìm tôi?”, Tử Ngâm qua loa hỏi một câu.

“Chúng tôi không rảnh”, Lục Mai nói, nhìn thấy người đó liền cảm giác được đây chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Cô đi tới rồi sẽ biết”, nữ sinh không thèm để ý tới Lục Mai, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Tử Ngâm, Tử Ngâm nhìn Lục Mai rồi nói với cô: “Mai Mai, cậu tới công trường chờ mình, xem Lạc Dương có đến không”.

Lại quay sang nữ sinh nói: “Tôi đi theo cô”.

Nói xong cầm túi xách đi ra ngoài.

“Tử Ngâm”, Lục Mai ở phía sau gọi, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng.

Tử Ngâm quay người lại cười động viên rồi theo nữ sinh kia rời đi.

Nữ sinh kia đi trước dẫn đường, đi về phía sân thể dục, Tử Ngâm đi theo phía sau cô ta, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc là ai tìm cô, có chuyện gì, bình thường cô cũng không gây thù hằn gì, nếu có người mà oán hận cô thì đó chính là Hoàng Húc Kiều.

Nữ sinh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Từ Ngâm, giống như lo lắng cô giữa đường sẽ bỏ chạy.

“Không cần lo lắng tôi sẽ lặng lẽ rời khỏi, chỉ cần chú ý dẫn đường là được rồi”, Từ Ngâm nhàn nhạt nói.

Cô sẽ không cứng rắn với bọn họ, chỉ có ngu ngốc mới làm cho mình lâm vào nguy hiểm mà không tự giải cứu mình, sợ dĩ đáp ứng đi cùng với cô ấy gặp người nọ là bởi vì cô biết sớm muộn gì cũng tránh không khỏi, không bằng giải quyết sớm.

Khi thấy nữ sinh phía trước không hề quay mặt lại, cô liền lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn ngắn gọn đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Một nữ sinh ăn mặc sành điệu đứng ở phía trước rừng cây nhỏ, còn có hai nữ sinh đứng ở bên cạnh, xem ra là đặc biệt chờ cô, Từ Ngâm trên mặt bình tĩnh, không có vẻ sợ hãi.

Nữ sinh dẫn đường đến bên cạnh nữ sinh đứng ở giữa, kề tai cô ta nói vài câu mà Từ Ngâm không nghe được, khi nói chuyện ánh mắt của cô nhìn về phía Từ Ngâm, thấy nữ sinh ăn mặc sành điệu gật gật đầu, trên mặt hiện ra nụ cười xấu xa.

“Các cô tìm tôi có việc gì thì nói đi”, Từ Ngâm đứng cách xa bọn họ khoảng vài bước, thản nhiên nhìn những nữ sinh trước mắt, đây là nữ sinh cầm đầu các nữ sinh trong trường cô cũng không phải chưa từng gặp qua. Cô cũng không phải là cô gái nhỏ nhất gan, sợ phiền phức. Là bởi vì từ nhỏ đến lớn đều do Lăng Thần bảo vệ nên không ai dám động đến cô nếu ai không vừa mắt cô thì phải qua được cửa của Lăng Thần. Nhưng mà hiện tại Lăng Thần đã không còn quan tâm cô nên mới có người dám đến gây sự.

Nữ sinh ánh mắt khinh thường nhìn về phía Từ Ngâm, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lượt rồi mới lạnh lùng hỏi: “Cô có phải là Từ Ngâm, nữ sinh ngây thơ bị Lăng Thần bỏ rơi phải không?”

Nghe lời nói cô ta nói ra vô cùng khó nghe, về mặt Từ Ngâm thay đổi nhưng trong nháy mắt lấy lại bình tĩnh. Khi Lăng Thần rời khỏi cô, cô từ đó học được tự mình trưởng thành, học cách ứng phó với mọi người và sự tình.

“Tôi chính là Từ Ngâm nhưng mà tôi không biết cô, không biết cô tìm tôi là có chuyện gì, chẳng lẽ là vì Lăng Thần, cô vừa rồi cũng đã nói, tôi chỉ là một cô gái bị anh ấy bỏ rơi mà thôi, các cô không nên tìm tôi”.

Từ Ngâm lời nói hơi hột, giống như không phải nói đến mình mà giống như đang nói tới ai khác.

Nhưng mà câu trả lời của cô không làm cho vẻ mặt của nữ sinh xinh đẹp đã hỏi thay đổi, nữ sinh tóc ngắn bên cạnh cô ta đột nhiên mở miệng nói: “Từ Ngâm, chị Tú của bọn tôi tìm cô không phải vì Lăng Thần, cô tuyệt đối không nên dấy vào Hoàng Húc Kiều, cả trường đều biết Hoàng Húc Kiều là bạn trai của chị Tú bọn tôi nhưng cô lại muốn quyến rũ anh ấy”.

Từ Ngâm khe khẽ cười, ngắt lời nữ sinh tóc ngắn, làm cho cô ta trợn trừng mắt nhìn cô, muốn trút giận nhưng bị ánh mắt chị Tú ngăn cản.

“Cô cười cái gì?”, nữ sinh gọi là chị Tú hỏi, chờ Từ Ngâm đưa ra lời giải thích vừa ý cô.

“Tôi chỉ cười các cô nghe gió tưởng mưa, các cô có chứng cứ gì nói tôi quyến rũ Hoàng Húc Kiều, tôi chẳng qua là từng gặp qua anh ấy mấy lần thôi, nhưng mà chỉ là trùng hợp, căn bản không có quan hệ gì hết, nếu các cô biết ai đang lặng lẽ châm ngòi mong rằng nói tôi biết với, tôi nhất định hỏi cô ta một chút rằng cô ta có mục đích gì?”

Lời nói Từ Ngâm mang theo sự kiên định vô hình làm cho các nữ sinh kia ngẩn người ra. Bọn họ nghĩ rằng Từ Ngâm là cô gái không biết gì, bị Lăng Thần bỏ rơi sau đó mới đi quyến rũ Hoàng Húc Kiều giống như đi tìm mục tiêu thứ hai mà thôi. Sáng nay bọn họ đã xen ảnh chụp tối qua vì vậy mới đi tìm cô, muốn đưa ra một cảnh cáo nhỏ nhỏ cho cô.

“Cô cho rằng lời nói của mấy bọn tôi có thể dễ dàng tin tưởng như vậy sao, ảnh chụp đó chính là vật chứng, nếu hai người thật sự không có chuyện gì vậy Hoàng Húc Kiều vì sao lại phải nắm tay cô, thay cô uống rượu. Buổi sáng hôm nay thấy anh ấy tinh thần không tốt chắc chắn là do hôm qua thay cô uống rất nhiều rượu nên mới có thể như vậy”.

Từ Ngâm nhìn nữ sinh đứng giữa, cô đã nghe tiếng cô ta, Lưu Tú, nghe nói cha cô ta là đầu đảng băng mafia, khó trách cô ta dám kiêu ngạo như thế. Tuy nhiên không thể phủ nhận rằng trên người cô ta có một loại uy phong của đàn chị”.

“Nếu cô chỉ vì ảnh chụp lộ ra đó thì không nên nói tôi quyến rũ Hoàng Húc Kiều, tôi cái gì cũng không làm nhưng tôi có thể nói rõ ràng cho cô biết rằng Hoàng Húc Kiều không phải là kiểu người tôi thích. Nếu cô còn không tin thì có thể tự mình đi hỏi Hoàng Húc Kiều, tin tưởng anh ấy nhất định có thể cho câu trả lời như mong muốn”.

Lưu Tú cười lạnh lùng, mang theo mười phần châm biếm, chỉ một cái liếc mắt, hai cô gái không mở miệng nói gì đứng ở bên cạnh cô ta đi hai bước tới trước mặt Từ Ngâm.

Từ Ngâm nhẹ nhàng lùi về sau nửa bước, âm thầm quan sát địa hình nơi này, bốn phía đều là cây cối, hiển nhiên là bình thường không ai lui tới nơi này, một khi hai bên đánh nhau, cô muốn chạy cũng khó khăn, cho dù có thể trốn được thì cũng là vài phút đồng hồ.

Cô khe khẽ cười, vẻ mặt thoải mái, qua khoảng thời gian đối thoại lúc này cô tin tưởng Hoàng Húc Kiều ở trong trường sẽ mau tới đây ngay, nếu như không tới kịp cô chỉ có thể dựa vào chính mình nhưng mà cô vẫn muốn tận lực kéo dài thời gian.

“Chị Tú, tôi đã sớm nghe qua đại danh của chị, làm sao lại dám đoạt người của chị, tôi nói chính sự thật, sở dĩ tôi gặp Hoàng Húc Kiều trong quán bar “Không tịch mệnh” chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, tôi đi vào đó chỉ vì muốn tìm Lăng Thần bởi vì anh ấy thường xuyên đến đó nhưng mà tối hôm qua rất khéo là anh ấy không có ở đó”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Ánh mắt sắc bén của Lưu Tú nhìn về phía Từ Ngâm, muốn nhìn ra là cô có nói dối hay không, sau vài giây, cô rút cuộc tin lời nói Từ Ngâm là thật bởi vì trong trường mọi người đều đồn đại rằng Từ Ngâm đã thầm mến Lăng Thần mười mấy năm, đối với chuyện Lăng Thần có bạn gái cô đau lòng muốn chết. Bây giờ chính tai nghe cô nói như vậy cũng có thể tha thứ.

“Hôm nay tôi tin tưởng cô một lần, tôi đã thấy Lăng Thần, ngoại hình anh tuấn, khó trách cô nhớ mãi không quên, Trần Nhiên Nhiên lại là một người không có gì hấp dẫn chẳng qua là ngoại hình có chút quyến rũ mà thôi, cũng chỉ có người đàn ông như Lăng Thần mới có thể nổi lên lòng thương tiếc mà thôi, cô vẫn là quên anh ta đi, nếu không chịu khổ vẫn chỉ là cô thôi”.

Ánh mắt sắc bén của Lưu Tú nhìn về phía Từ Ngâm, muốn nhìn ra là cô có nói dối hay không, sau vài giây, cô rút cuộc tin lời nói Từ Ngâm là thật bởi vì trong trường mọi người đều đồn đại rằng Từ Ngâm đã thầm mến Lăng Thần mười mấy năm, đối với chuyện Lăng Thần có bạn gái cô đau lòng muốn chết. Bây giờ chính tai nghe cô nói như vậy cũng có thể tha thứ.

Hôm nay tôi tin tưởng cô một lần, tôi đã thấy Lăng Thần, ngoại hình anh tuấn, khó trách cô nhớ mãi không quên, Trần Nhiên Nhiên lại là một người không có gì hấp dẫn chẳng qua là ngoại hình có chút quyến rũ mà thôi, cũng chỉ có người đàn ông như Lăng Thần mới có thể nổi lên lòng thương tiếc mà thôi, cô vẫn là quên anh ta đi, nếu không chịu khổ vẫn chỉ là cô thôi.

Từ Ngâm trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghe lời Lưu Tú, hôm nay sẽ không tìm phiền toái vào thân, hơn nữa trong thời gian nhanh như vậy mà cô ấy lại bỏ đi thái độ thù địch thậm chí còn khuyên cô quên Lăng Thần đi, điều này làm cho cô có thêm ấn tượng tốt với cô ấy.

Mỉm cười nói: “Cám ơn chị Tú đã nhắc nhở, nhưng thích một người thì sao có thể nói chấm dứt là chấm dứt, giống như cô với Hoàng Húc Kiều, đã yêu rồi thì không thể quên được”.

Lưu Tú thoải mái cười hai tiếng, tràn đầy khí phách nói với cô: “Nói cho cùng hôm nay tìm cô không hề sai lầm, nếu cô đồng ý thì chúng ta trở thành bạn bè được không?”.

Từ Ngâm dứt khoát trả lời: “Tôi rất thích được trở thành bạn bè của chị Tú”. Thêm bạn thì ít thù. Bạn bè nhiều hơn bao giờ cũng tốt, huống chi cô cũng không có nhiều bạn bè, ở trường đại học chỉ có cô và Lục Mai là bạn tốt nhất, bây giờ có thêm Lưu Tú nên cô thật sự rất vui.

Ánh mắt sắc bén của Lưu Tú nhìn về phía Từ Ngâm, muốn nhìn ra là cô có nói dối hay không, sau vài giây, cô rút cuộc tin lời nói Từ Ngâm là thật bởi vì trong trường mọi người đều đồn đại rằng Từ Ngâm đã thầm mến Lăng Thần mười mấy năm, đối với chuyện Lăng Thần có bạn gái cô đau lòng muốn chết. Bây giờ chính tai nghe cô nói như vậy cũng có thể tha thứ.

Hôm nay tôi tin tưởng cô một lần, tôi đã thấy Lăng Thần, ngoại hình anh tuấn, khó trách cô nhớ mãi không quên, Trần Nhiên Nhiên lại là một người không có gì hấp dẫn chẳng qua là ngoại hình có chút quyến rũ mà thôi, cũng chỉ có người đàn ông như Lăng Thần mới có thể nổi lên lòng thương tiếc, cô vẫn là quên anh ta đi, nếu không chịu khổ vẫn chỉ là cô thôi.

Từ Ngâm trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghe lời Lưu Tú, hôm nay sẽ không tìm phiền toái vào thân, hơn nữa trong thời gian nhanh như vậy mà cô ấy lại bỏ đi thái độ thù địch thậm chí còn khuyên cô quên Lăng Thần đi, điều này làm cho cô có thêm ấn tượng tốt với cô ấy.

Mỉm cười nói: “Cám ơn chị Tú đã nhắc nhở, nhưng thích một người thì sao có thể nói chấm dứt là chấm dứt, giống như cô với Hoàng Húc Kiều, đã yêu rồi thì không thể quên được”.

Lưu Tú thoải mái cười hai tiếng, tràn đầy khí phách nói với cô: “Nói cho cùng hôm nay tìm cô không hề sai lầm, nếu cô đồng ý thì chúng ta trở thành bạn bè được không?”.

Từ Ngâm dứt khoát trả lời: “Tôi rất thích được trở thành bạn bè của chị Tú”. Thêm bạn thì ít thôi. Bạn bè nhiều hơn bao giờ cũng tốt, huống chi cô cũng không có nhiều bạn bè, ở trường đại học chỉ có cô và Lục Mai là bạn tốt nhất, bây giờ có thêm Lưu Tú nên cô thật sự rất vui.

Lưu Tú đi đến trước mặt Từ Ngâm, đưa tay vỗ lên vai cô hai cái rồi nói: “Tốt lắm, từ nay về sau tôi gọi cô là Từ Ngâm, tôi lớn hơn cô nên cô gọi tôi là chị Tú là được rồi. Tôi giới thiệu bọn họ với cô”.

Sau khi giới thiệu xong từng người, nữ sinh dẫn đường vừa rồi là Vương Tâm, nữ sinh tóc ngắn gọi là Dương Nam Nam, nữ sinh còn lại là Trình Khả Khả. Tên vô cùng dễ nhớ và đáng vẻ cũng không cần phải bàn cãi.

Từ Ngâm cười và chào hỏi với bọn họ, ba người họ cũng cười chấp nhận cô gia nhập vào nhóm bọn họ.

“Đi, Từ Ngâm, hôm nay tôi mời khách, chúng ta đi ăn cơm đi”.

Nói xong thì thấy ở xa xa rừng cây có một bóng người đi về phía các cô, Lưu Tú ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Từ Ngâm.

Từ Ngâm sợ cô hiểu lầm liền giải thích: “Vừa rồi nghe nói có người tìm tôi, tôi nghĩ là vì chuyện liên quan đến tôi và Hoàng Húc Kiều nên mới gửi cho anh ấy một tin nhắn”.

Không ngờ rằng Lưu Tú không hề trách cứ cô ngược lại còn cười biết ơn nói rằng: “Cảm ơn cô Từ Ngâm, nếu không có cô gọi anh ấy đến, tôi còn không biết khi nào mới có thể mời anh ấy đến đây chứ”.

Từ Ngâm ngạc nhiên nhìn Lưu Tú, không ngờ rằng phong phạm đàn chị vừa rồi của Lưu Tú bây giờ lại thay đổi thành đo đạc, lộ ra đáng vẻ của cô gái nhỏ nhen ngừng.

Hoàng Húc Kiều bước nhanh đến trước mặt các cô, lạnh nhạt nhìn bọn họ rồi lại nhìn Từ Ngâm hỏi: “Các cô ấy có làm khó dễ cô hay không?”.

Giọng nói của anh không hề mang chút gì quan tâm ngược lại còn mang theo một chút phiến toái và sát ruột, anh đang trên đường về nhà thì nhận được tin nhắn ngắn của cô gửi tới, nói là người ái mộ anh muốn tìm cô ấy gây phiền toái, muốn anh nhanh đến sân thể dục.

Sau khi anh nhìn thấy tin nhắn ngắn đó, người đầu tiên anh nghĩ đến là Lưu Tú. Cô ấy không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy, với những nữ sinh ái mộ anh, cô ấy đều cảnh cáo từng người một, những nữ sinh này về sau chỉ có thể thầm mến xa xa, không dám lại gần nói chuyện với anh.

“Không có gì, tôi đã giải thích với Lưu Tú, chỉ là hiểu lầm mà thôi”, Từ Ngâm cười phớt lờ nói với Hoàng Húc Kiều, sau đó nhìn Lưu Tú ở bên cạnh, thấy cô ấy ánh mắt ẩn chứa mối tình thâm kín nhìn về phía Hoàng Húc Kiều.

Hoàng Húc Kiều nghe xong thì ngẩn ra, Từ Ngâm và Lưu Tú trở thành bạn bè là ngoài dự kiến của anh. Anh không nghĩ rằng nữ sinh thù địch với cô lại có thể trở thành bạn bè của cô. Đây là những hiểu biết của anh đối với cô ấy từ nhỏ đến bây giờ. Không nghĩ rằng Từ Ngâm lại phá vỡ sự hiểu biết này của anh đối với cô ấy, anh không ngờ lại như vậy.

“Thật vậy đó, chúng tôi đã trở thành bạn bè, tôi tin tưởng Từ Ngâm”, giọng nói uyển chuyển của Lưu Tú vang lên hoà vào cuộc nói chuyện của hai người, trên mặt nở nụ cười dịu dàng.

Dường như Hoàng Húc Kiều không thấy, chỉ thản nhiên nói một câu: “Không có chuyện gì là tốt rồi, tôi đi trước”, nói xong liền xoay người rời đi.

“Húc Kiều”, Lưu Tú thiết tha gọi, trong mắt lộ vẻ mong chờ.

Hoàng Húc Kiều ngừng lại một chút rồi chậm rãi xoay người quay lại: “Về sau không nên tùy tiện tìm người gây phiền phức, muốn biết cái gì thì trực tiếp hỏi tôi là được rồi”.

Sau khi nói xong, anh không hề nhìn ai, chỉ để lại bóng lưng lạnh lùng.

Lưu Tú sắc mặt buồn bã, che dấu một loại cảm giác mất mát đang ẩn núp trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Từ Ngâm thấy ánh mắt mất mát của Lưu Tú trong lòng có chút không đành lòng, sau vài giây mới nói rằng: “Chị Tú, tôi có việc đi trước. Hôm khác tôi mời chị ăn cơm”.

Lưu Tú cười phớt, lại trở về đáng vẻ đàn chị như lúc nãy, nói với Từ Ngâm: “Vây được rồi, cô đi trước đi, lưu số điện thoại của chị lại, khi nào cần thì

gọi cho chị”.

Trên đường chạy đến cổng trường, gặp Lục Mai đang đi vòng quanh quan sát, xe của Lục Dương cũng đúng lúc chạy từ xa đến, may mắn là anh có việc nên đến trễ nếu không vừa rồi không chừng lại tức giận với cô.

“Mai Mai, chờ lâu không?”, Từ Ngâm chạy đến trước mặt Lục Mai, cười nhẹ nhàng với cô, thở gấp, lấy một tay vỗ nhẹ vào ngực mình.

“Mình gấp muốn chết đây, cố tình làm cho anh họ gọi điện thoại không được, những người đó có gây khó dễ cho cậu hay không?”, Lục Mai nhìn người Từ Ngâm từ trên xuống dưới, muốn xem cô có bị thương chỗ nào hay không.

“Không sao đâu, mình nói cho các cô ấy biết mà thôi, các cô ấy vốn không muốn gây khó xử cho mình, còn nói muốn làm bạn bè với mình nữa”, Từ Ngâm có chút đắc ý nho nhỏ, cười vô tâm vô phê, làm cho Lục Mai mắt tròn trắng.

“Làm cho mình lo lắng không yên.”, Lục nói giống như tức giận, quay người đi không thèm để ý tới Từ Ngâm.

Xe của Lục Dương từ từ dừng trước mặt các cô, quay cửa kiếng xe xuống làm lộ ra nụ cười như ánh mặt trời ấm áp, giọng nói dễ nghe từ trong xe vang ra: “Từ Ngâm, Mai Mai lên xe đi”.

Hai người lần lượt đi vào phía sau xe, Lục Mai bắt mắt hỏi: “Không phải nói sau khi tan học sẽ đến đón tụi em sao, anh làm sao mà điện thoại gọi cũng không được vậy?”.

Nghe trong giọng nói của cô có vẻ muốn trút giận, Lục Dương khó hiểu nhìn cô, lại nhìn về phía Từ Ngâm, ánh mắt như muốn hỏi cô rằng có chuyện gì xảy ra làm cho Lục Mai mất hứng như vậy

Hiệp Từ Ngâm cười như không có chuyện gì xảy ra, cô sao dám nói là cô làm cho Mai Mai mất hứng được, chỉ nói đơn giản rằng: “Mai Mai buổi trưa ăn ít quá, vừa rồi than đói bụng nhưng mà lại không đợi anh đến được, có thể vì vậy nên mất hứng. Phải không Mai Mai?”.

Nói xong lại thò tay kéo kéo Lục Mai, ý bảo cô phối hợp với mình.

Lục Dương thì không đem sự chú ý đặt trên chuyện này, quay đầu lại chăm chú lái xe, miệng giải thích:

“Vừa rồi có một vụ án phải chờ chứng cứ nên đến trễ, pin điện thoại hết nên anh mới tắt điện thoại. Như thế này đi, để bày tỏ lòng xin lỗi của anh, anh mời hai cô gái xinh đẹp ăn cơm được không?”

Vừa nghe thấy có thể được ăn một bữa lớn, sắc mặt Lục Mai lập tức thay đổi, vui vẻ nói: “Tốt tốt, em muốn ăn món ăn ngon nhất, đến nhà hàng cao cấp nhất”.

“Được rồi, để cho các em chọn đấy”, Lục Dương nói xong cười rạng rỡ, gương mặt đẹp mang theo một chút hương vị quyến rũ.

Nhìn anh cười, Từ Ngâm lại nghĩ tới Lăng Thần, trước kia anh cũng cười như vậy với cô nhưng mà hiện tại ngay cả gặp mặt cũng thật khó khăn. Đây lòng cô không khỏi có chút mất mát.

“Từ Ngâm, vừa nãy rốt cuộc là ai tìm cậu vậy?”, lòng hiếu kỳ của Lục Mai thật là đáng sợ, Từ Ngâm nháy mắt liên tục với cô nhưng cô cũng vẫn không hiểu, hỏi không ngừng.

Nói xong lại thò tay kéo kéo Lục Mai, ý bảo cô phối hợp với mình.

Lục Dương thì không đem sự chú ý đặt trên chuyện này, quay đầu lại chăm chú lái xe, miệng giải thích:

“Vừa rồi có một vụ án phải chờ chứng cứ nên đến trễ, pin điện thoại hết nên anh mới tắt điện thoại. Như thế này đi, để bày tỏ lòng xin lỗi của anh, anh mời hai cô gái xinh đẹp ăn cơm được không?”

Vừa nghe thấy có thể được ăn một bữa lớn, sắc mặt Lục Mai lập tức thay đổi, vui vẻ nói: “Tốt tốt, em muốn ăn món ăn ngon nhất, đến nhà hàng cao cấp nhất”.

“Được rồi, để cho các em chọn đấy”, Lục Dương nói xong cười rạng rỡ, gương mặt đẹp mang theo một chút hương vị quyến rũ.

Nhìn anh cười, Từ Ngâm lại nghĩ tới Lăng Thần, trước kia anh cũng cười như vậy với cô nhưng mà hiện tại ngay cả gặp mặt cũng thật khó khăn. Đây lòng cô không khỏi có chút mất mát.

“Từ Ngâm, vừa nãy rốt cuộc là ai tìm cậu vậy?”, lòng hiếu kỳ của Lục Mai thật là đáng sợ, Từ Ngâm nháy mắt liên tục với cô nhưng cô cũng vẫn không hiểu, hỏi không ngừng.

Lục Dương từ kính chiếu hậu nhìn dáng vẻ của hai người mở miệng hỏi: “Từ Ngâm, vừa rồi có người tìm cô sao? Thấy dáng vẻ của Mai Mai chắc là cũng không phải chuyện tốt gì phải không?”.

Người từng trải ngoài xã hội thật sự đáng sợ, Từ Ngâm trong lòng thì thầm, một ánh mắt cũng có thể nhìn ra điểm sơ hở, cô không thể không thành thật trả lời:

“Lư Tú, nghe nói là chị đại, cô ấy cùng Hoàng Húc Kiều hình như quen thân, xem ra cô ấy thật sự thích Hoàng Húc Kiều nên mới đến tìm tôi”.

Lạc Dương vừa nghe cô nói về Lư Tú vừa quay đầu nhìn về phía Từ Ngâm hỏi: “Cha cô ấy là Lư Ninh, lão Đại của băng nhóm xã hội đen, nghe nói quan chức chính phủ cũng nhún nhường ông ấy ba phần”.

Lục Mai hỏi tiếp: “Anh họ, sao anh biết vậy? Cô ấy là học sinh trường mình anh cũng biết sao?”.

Lạc Dương cười cười, vừa lái xe vừa thản nhiên nói: “Đã gặp mấy lần, không nguy hiểm cho lắm. Cô ấy có gây khó dễ cho cô hay không Từ Ngâm?”

Từ Ngâm cười, trả lời lư loát: “Không có, chúng tôi đã trở thành bạn bè rồi. Sau khi cô ấy biết chuyện tôi và Hoàng Húc Kiều là do hiểu lầm, cô ấy cũng không gây khó xử cho tôi”.

“Cô cũng nên cẩn thận một chút, không phải ai cũng hiền lành đâu. Mai Mai không phải ở cùng với cô sao, chẳng lẽ cô đi một mình?”

Lạc Dương không nhanh không chậm hỏi. Từ Ngâm trầm than khổ. Nghĩ rằng nói vài câu có thể làm cho anh lo là trọng điểm, ai ngờ anh lại không buông tha cho cô.

“Tôi sợ anh đến tìm không thấy chúng tôi nên mới nói Mai Mai đến trước cổng trường đợi anh”, Từ Ngâm trong lòng vô cùng lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Hoàng hôn mùa thu có vẻ hơi hiu quạnh, ven đường thỉnh thoảng có lá bị gió thổi xào xạt rơi xuống, làm cho lòng người ta không khỏi luyến tiếc.

Bỗng nhiên, một bóng hình quen thuộc rơi vào tầm mắt của Từ Ngâm. Cô mở thật to mắt mình, không còn vẻ tươi cười như lúc nãy mà là ưu thương lơ mơ đọng trên mí mắt.

Như là cảm giác được sự ưu thương của cô, Lăng Thần đang chăm chú lái xe bỗng dừng quay đầu nhìn về phía Từ Ngâm, lúc đó trong lòng khẽ xao động, nhìn theo tầm mắt của cô.

Phía bên kia đường có một người đàn ông nắm tay một cô gái từ siêu thị đi ra, chỉ còn thấy bóng lưng mà thôi.

“Từ Ngâm muốn ăn cái gì?”, anh thản nhiên cười nói, muốn cho cô thoát khỏi đau buồn.

Ánh mắt Lục Mai mang theo thương tiếc nhìn Từ Ngâm, khẽ nắm lấy bàn tay cô, ý bảo cô đừng buồn nữa.

Từ Ngâm thoát khỏi đau buồn, khoe miệng nở ra nụ cười xán lạn, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn ăn đồ cay, càng cay càng tốt”.

“Chúng ta đi ăn lẩu đi”, Lạc Dương cười cười, tăng tốc xe, đi thẳng về phía trước.

Đến một quán lẩu, đi vào bên trong thì đã có người ngồi kín chỗ, một hương vị cay xè xộc vào hơi thở, người bán hàng nhiệt tình đi đến tiếp đón bọn họ.

Chọn một phòng riêng, Lạc Dương giờ tắt rèm cửa lên, có thể nhìn ra đài phun nước nhỏ bên ngoài, nước trong suốt không ngừng phun lên, bên cạnh còn có một hòn giả sơn, cô đại sinh trường trong khe hở cũng không tránh được sự thúc giục tàn của mùa thu, màu xanh đã sớm không còn, một màu vàng trong gió chặt vật đứng đưa.

Phục vụ mang lẩu nóng hôi hổi tới, Lạc Dương đầu tiên đưa chén cho Từ Ngâm phía trước mặt, tiếp đến đưa chén cho Lục Mai, cuối cùng mới lấy một chén cho mình, trên khuôn mặt đẹp trai hiện lên một nụ cười dịu dàng.

“Từ Ngâm, ngày mai có một cuộc phiên dịch, đến lúc đó cô không ngại đi cùng chứ?”

Từ Ngâm ngạc nhiên. Cô còn chưa từng chính thức làm công việc phiên dịch, nghe anh nói thì trong lòng dâng lên vui sướng, lại có một chút hồi hộp.

“Tôi làm có được không?”, cô có chút lo lắng hỏi vì nhất định là cô chưa có kinh nghiệm. Lục Mai cũng vô cùng kích động, cô lúc này không khỏi có chút giận với anh họ. Văn thơ đối ngẫu của cô cũng khá tốt, trước kia cô luôn quán quýt anh, muốn anh mang cô đến tham dự công việc phiên dịch nhưng mà lần nào cũng bị anh cự tuyệt. Bây giờ anh lại hi vọng Từ Ngâm đi theo.

“Không sao đâu”, Lạc Dương cười nhẹ nhàng, xoa đi lo lắng trong lòng Từ Ngâm. Anh thản nhiên nói: “Đó là bạn của tôi, cô chỉ cần ở bên cạnh chú ý

nghe là được rồi, chuyện gì cũng có lần đầu tiên, cô đừng để ý quá”.

“Anh họ, em đây đi cùng được không?”, Lục Mai về mặt mong chờ nhìn về phía Từ Dương.

“Không được đâu, để Từ Ngâm đi theo giúp việc linh tinh, em đi theo không tốt cho lắm, lần sau được không?”, Lục Dương nhìn em họ của mình. Cô trước kia luôn đi theo anh đòi anh mang cô theo nhưng bị anh thẳng thắn từ chối.

Lục Mai chu chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút mất hứng nhìn cái chén trước mặt mình, ánh mắt gắt gao, nhìn chằm chằm cái chén đang chậm rãi bốc lên từng làn khói trắng.

“Mai Mai, đừng nóng giận. Đồ ăn cậu thích nhất đây”, Từ Ngâm cười, huych Từ Mai đang cúi đầu.

Vừa nghe nói đồ ăn cô thích nhất, cô lập tức ngẩng đầu, quả nhiên gặp một nhân viên phục vụ tên Tam đang bưng hai cái đĩa màu xanh lam từ cửa đi vào.

Từ Ngâm nhin không được mà nuốt nước miếng, ánh mắt sáng rực nhìn một bàn đầy thức ăn, hương vị từ nồi lẩu bay ra càng ngày càng đậm, thịt bò hoà với gia vị làm cho nước lẩu nhuộm đỏ.

Lục Dương cầm đũa nhẹ nhàng trộn nồi lẩu, nhìn hai cô gái ánh mắt toả sáng, chiều chuộng nói: “Ăn đi, nếm thử trước xem mùi vị thịt bò như thế nào”, nói xong gấp một miếng thịt bò bỏ vào chén của Lục Mai.

“Ăn nhiều một chút. Lần sau có dịp thì anh lại dẫn em đi ăn nữa”.

“Đây là do anh nói nha, đã đáp ứng em thì phải làm được nha”, Lục Mai mắt dán vào chén thịt, miệng lại nhắc nhở Lục Dương.

“Được. Từ Ngâm, cô cũng ăn nhiều một chút, phile cá ở đây vừa mềm vừa trơn bóng, hương vị đúng là vô cùng ngon”.

Nói xong thì gấp cho Từ Ngâm một miếng.

“Thật sự rất ngon”, Từ Ngâm ăn vào một miếng thịt bò xong thì nói. Lục Dương đã cho không ít thức ăn khác vào trong nồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

“Nhiên Nhiên, chúng ta đi ăn cơm đi. Hôm nay anh mời em ăn lẩu. Từ siêu thị đi ra, Lăng Thần cầm một túi to trong tay, là quần áo mua cho Trần Nhiên Nhiên, đây là đồ thịnh hành nhất năm nay, giá của cái áo len này lớn hơn nhiều so với tiền lương một tháng của Trần Nhiên Nhiên.

Trần Nhiên Nhiên về mặt tươi cười, trên mặt còn có vẻ dịu dàng, điều này làm cho Lăng Thần nhìn không được muốn thương yêu cô thật nhiều, không như Từ Ngâm. Từ Ngâm tính cách côi mờ, ở trước mặt anh cũng không dịu dàng như vậy. Cô ngay thẳng, có chuyện gì cũng không giấu được, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu lòng cô.

Thế nhưng Trần Nhiên Nhiên lại khác. Cô trong mắt có thêm vẻ ưu thương nhàn nhạt, rồi lại có chút kiên cường, không chịu khuất phục. Mặc cho anh nhiều lần khuyên cô không cần đến quán bar làm thêm, cô lại ngao ngễ lắc đầu, sau đó nhỏ nhẹ nói với anh rằng cô muốn tự lực cánh sinh, không muốn ý lại vào anh.

Một gió lạnh thổi tới, thu ý dần dần rõ rệt hơn, Trần Nhiên Nhiên nhìn không được khẽ rung mình. Cô ăn mặc hơi phong phanh, lúc ra khỏi siêu thị bỗng nhiên cảm giác được một trận lạnh lẽo thổi tới.

Lăng Thần duỗi tay ôm vai cô, làm cho cô cảm giác được có anh ở bên cạnh mình, miệng dịu dàng hỏi: “Có lạnh không?”.

Trần Nhiên Nhiên khẽ cười, nói: “Tốt rồi, không phải đi ăn lẩu sao, đi thôi!”.

Đi đến trước xem Lăng Thần quan tâm mở cửa xe cho cô, sau đó tự mình ngồi vào phía bên kia, cười nói: “Chúng ta đi đến tiệm lẩu tốt nhất ăn, đó là tiệm lẩu nổi tiếng nhất thành phố, em nhất định thích”.

Trần Nhiên Nhiên mỉm cười: “Cùng đi với anh thì nơi nào em cũng thích”.

Lăng Thần nghe lời của cô xong thì trong lòng ngọt ngào, giống như ăn mật, loại tình cảm vui sướng tràn đầy trong lòng.

Đó là một tiệm ăn cao cấp, bên trong trang trí nguy nga lộng lẫy, phong cách tao nhã.

Khách ở bên trong không phải giàu thì cũng là có địa vị trong xã hội, người làm công bình thường căn bản không thể chi trả được, huống chi là một sinh viên nghèo như cô vậy.

Hai người đặt một phòng riêng, Lăng Thần dịu dàng nắm tay cô, trên mặt hiện ra nụ cười ôn hoà, đi lên lầu hai.

Trần Nhiên Nhiên cảm thấy Lăng Thần cho dù đi đến bất kì nơi nào cũng đều được hoan nghênh, đầu tiên ngoài tài năng của anh và gia đình thì vẻ đẹp trai của anh đều được người khác phải chú ý. Huống chi cách ăn mặc quần áo của anh biểu hiện thân phận, địa vị của anh. Vì vậy mới nói về đẹp trai của anh sao không thu hút được phái nữ yêu thích, ngay cả Từ Ngâm cũng vô tình yêu anh thắm thiết. Cô cảm thấy được mình rất may mắn, có thể gặp được người đàn ông vĩ đại như anh, và quan trọng hơn là anh rất chung thủy với cô.

Ở một căn phòng khác cũng có ba người đang ăn lẩu nóng khói bay nghi ngút, Lục Mai không ngừng ngửi mùi thơm, Từ Ngâm cũng húp xì xụp nước lẩu nóng, nhưng vẫn không nhận được muốn ăn nữa.

Lạc Dương vừa cười vừa nói: “Thấy hai em nóng như vậy, lần sau không thể cho các em tới nơi này nữa”, nói xong thì cầm lấy khăn ăn trên bàn đưa cho hai cô.

Từ Ngâm nhận khăn ăn, có chút ngượng ngùng cười, nói: “Đã lâu không thoải mái như vậy, thật ăn rất ngon, có phải không Mai Mai?”.

Lục Mai một tay gấp thức ăn bỏ vào miệng, một tay nhận khăn ăn, miệng trả lời lộn xộn, không rõ ràng: “Đúng vậy, còn lần sau. Anh họ, anh cũng không nên keo kiệt như vậy, tụi em ăn bữa này đối với anh mà nói căn bản không để vào mắt”.

Lạc Dương buồn cười nhìn em họ của mình, trong lòng có chút thương tiếc, may mắn là cô không đề ý chuyện gì, bằng không việc cha mẹ suốt ngày đòi ly hôn sẽ tạo nhiều ảnh hưởng đối với cô.

Giọng điệu ôn hoà nói: “Được rồi, lần sau vẫn cho các em đến nhưng phải chờ đến lúc anh có thời gian đã. Hôm nay có về bạn, có một vụ án hơi khó giải quyết. Chờ thêm mấy ngày nữa, anh sẽ lại mời các em ăn một bữa là được”.

“Vậy anh có thể kèm Từ Ngâm học nữa hay không?”, Lục Mai đến thời điểm máu chó cũng không lòng vòng, vẫn nghĩ đến chuyện nghiêm chỉnh.

Lạc Dương không chút do dự nói: “Sẽ không làm chậm trễ chuyện kèm cô học đâu”.

Từ Ngâm cười như không có chuyện gì, nhìn Lạc Dương nói: “Không sao đâu, nếu bạn quá thì sau mấy ngày này anh lại giúp tôi phụ đạo là được rồi”.

Lục Mai với Từ Ngâm đều ngẩn người ra, nhìn Lạc Dương vẻ mặt thật sự vui vẻ có chút khó hiểu, nhưng lại phục hồi tinh thần lại ngay. Lạc Dương là vì chuyện đêm đó, sợ các cô có thời gian lại đi đến những nơi như quán bar.

Từ Ngâm nghĩ đến thì trong lòng không khỏi có chút chột dạ, Lạc Dương cười thâm ý làm cho cô không được tự nhiên, ánh mắt sáng lên một chút, đột nhiên đứng lên nói: “Tôi đi toilet một chút”.

Lục Mai cũng vội vàng đứng lên, nói với Lạc Dương: “Em cũng đi toilet. Biểu ca, anh ăn một mình trước đi”.

Nhìn bóng dáng hai người cấp tốc trốn đi, Lạc Dương khoé miệng lại nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Trong phòng nhất thời trầm lắng, không khí dần trở nên loãng, Trần Nhiên Nhiên đáy lòng dâng lên cảm giác khiếp sợ, quen biết Lăng Thần đã mấy ngày nay nhưng chưa từng gặp qua vẻ mặt khó coi như thế của anh.

Lăng Thần sắc mặt cực kì khó coi, giống như là loại cảm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Từ Ngâm nhỏ hơn anh ba tuổi, từ nhỏ luôn theo phía sau anh như hình với bóng, anh nói như thế nào cô nghe như thế nấy, nào có tùy tiện như vậy.

Từ Ngâm bướng bỉnh nhìn anh, nhìn thấy đáy mắt anh lạnh lùng, trong lòng cô cảm thấy khó chịu, loại ánh mắt này của anh trong khoảng thời gian này giống như đã trở thành thói quen.

Lục Mai bên cạnh trong lòng cũng cảm phiền, nhìn không được nên mở miệng nói: “Lăng Thần, anh trong mắt, trong thâm tâm chỉ có bạn gái của anh. Anh không quan tâm Từ Ngâm. Anh có biết Từ Ngâm đêm đó vì giải cứu cho Trần Nhiên Nhiên nên thiếu chút nữa bị Lưu mập mập hãm hại. Nếu

không phải Hoàng Húc Kiều kịp thời xuất hiện uống hết ly rượu bỏ thuốc kia, anh nghĩ rằng Từ Ngâm còn có thể vẹn toàn mà đứng trước mặt anh hay sao?”.

“Lục Mai, không cần nói”. Từ Ngâm đau khổ la lên, trong lòng khổ sở ngày càng rõ ràng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lăng Thần cũng ngẩng người ra, ánh mắt chuyển dời từ người Từ Ngâm sang Lục Mai, theo bản năng hỏi: “Cô nói là sự thật? Đêm đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Cô kể lại một chút được hay không?”.

Giọng nói của anh mặc dù nhỏ nhưng lại lộ ra vẻ nghiêm khắc làm cho Lục Mai chỉ có thể tro mắt nhìn về phía Từ Ngâm. Vừa rồi xúc động nên nói những lời không nên nói, Từ Ngâm luôn dặn dò cô đừng nói với Lăng Thần dù chỉ là nửa chữ. Cô biết Từ Ngâm không muốn cho Lăng Thần thương hại cô nhưng mà Lục Mai lại đau lòng thay cho Từ Ngâm bướng bỉnh này mà nổi lên lòng hiếu thắng.

Lăng Thần lại nhìn về phía Từ Ngâm, ánh mắt trở nên dịu dàng, đáy mắt lộ ra vẻ áy náy vì giọng điệu của mình vừa rồi.

“Từ Ngâm, Lưu mập mập lại dám trêu chọc em, yên tâm, anh sẽ trút giận thay cho em”, giọng nói của anh lộ ra vẻ mát mẻ. Ai cũng biết Lăng Thần anh không phải là người khiêm tốn, tao nhã, lễ phép gì, ai chọc đến anh đều phải trả giá đắt.

Tất cả uỷ khuất trong lòng Từ Ngâm chỉ vì một câu an ủi mà tan thành mây khói, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng nói: “Lăng Thần, không cần trút giận thay em chỉ cần Trần Nhiên Nhiên không có việc gì là tốt rồi”.

Nụ cười vẫn còn trên mặt nhưng trong lòng lại nổi lên ghen tuông, chỉ cần Trần Nhiên Nhiên không có chuyện gì anh sẽ không lo lắng.

“Cám ơn em Từ Ngâm”, nói xong anh lại nhìn về phía Trần Nhiên Nhiên dịu dàng nói: “Nhiên Nhiên, em nên nghỉ làm ở quán bar đi. Anh sẽ tìm cho em một công việc khác”.

Trần Nhiên Nhiên mỉm cười, đáng vẻ tươi cười quyến rũ như hoa đào tháng ba.

Khẽ mở môi anh đào nói: “Được rồi, còn mấy ngày nữa là cuối tháng, sau mấy ngày này thì em sẽ không làm nữa được không?”.

Khi nói chuyện lại nhìn Lăng Thần, trong mắt lộ ra tình cảm dịu dàng.

Từ Ngâm khẽ dời ánh mắt, trong giọng nói lộ ra vẻ thản nhiên, tìm không ra vẻ đau buồn.

“Lăng Thần, tội em đi trước. Bọn anh cứ từ từ ăn đi”.

“Từ Ngâm, ba mẹ anh nói muốn em ngày mai đến nhà anh ăn cơm chiều”.

“Ngày khác đi, ngày mai em bận việc. Anh nói cô chú hôm khác em sẽ tới thăm hỏi sức khoẻ cô chứ”.

Lăng Thần nhìn bóng dáng Từ Ngâm rời đi, trong lòng có chút áy náy, trong mắt cô che dấu đau buồn nhàn nhạt không qua được mắt anh, nhưng mà cô lại thay đổi một chút, từ từ học được cách che giấu rồi.

Nhìn thấy bóng dáng hai người ở cửa, Lạc Dương cười ảm đạm, khoe miệng gọn lên một đường cong xinh đẹp, về mặt dịu dàng nhìn các cô nói: “Đi toilet sao lâu quá vậy? Mau lại đây ăn đi, anh đã ăn no rồi”.

Từ Ngâm còn chưa thoát được cảm giác mát mẻ của mình để phản ứng lại, trong ánh mắt thoáng đau thương, giống như chỉ có sầu càng thêm sầu không thể nào xoá bỏ được, làm cho Lạc Dương nhìn thấy trong lòng căng thẳng trở nên căng thẳng.

Lục Mai nhìn Từ Ngâm, cố ý nói nhẹ nhàng: “Từ Ngâm, không phải cậu nói ăn chưa no sao, chúng mình ăn tiếp đi, ăn cho anh họ mình đau lòng mới thôi”.

Từ Ngâm nhịn không được khe khẽ cười, nhìn Lạc Dương cười dịu dàng trong lòng dần dần cảm thấy ấm áp lên rất nhiều, lộ ra nụ cười sáng lạn nói:

“Tốt, tôi còn muốn ăn nhưng mà tôi hiện tại muốn uống một ly nước nóng sau đó mới từ từ ăn”.

Lăng Thần ý cười càng ngày càng sâu sắc, cầm lấy ấm nước trên bàn rót đầy một ly nước nóng đưa về phía Từ Ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trong phòng nhất thời trầm lắng, không khí dần trở nên loãng, Trần Nhiên Nhiên đáy lòng dâng lên cảm giác khiếp sợ, quen biết Lăng Thần đã mấy ngày nay nhưng chưa từng gặp qua vẻ mặt khó coi như thế của anh.

Lăng Thần sắc mặt cực kì khó coi, giống như là loại cảm xúc chỉ tiếc rên rỉ không thành thép. Từ Ngâm nhỏ hơn anh ba tuổi, từ nhỏ luôn theo phía sau anh như hình với bóng, anh nói như thế nào cô nghe như thế nấy, nào có tùy tiện như vậy.

Từ Ngâm bướng bỉnh nhìn anh, nhìn thấy đáy mắt anh lạnh lùng, trong lòng cô cảm thấy khó chịu, loại ánh mắt này của anh trong khoảng thời gian này giống như đã trở thành thói quen.

Lục Mai bên cạnh trong lòng cũng cảm phiền, nhìn không được nên mở miệng nói: “Lăng Thần, anh trong mắt, trong thâm tâm chỉ có bạn gái của anh. Anh không quan tâm Từ Ngâm. Anh có biết Từ Ngâm đêm đó vì giải cứu cho Trần Nhiên Nhiên nên thiếu chút nữa bị Lưu mập mập hãm hại. Nếu không phải Hoàng Húc Kiều kịp thời xuất hiện uống hết ly rượu bỏ thuốc kia, anh nghĩ rằng Từ Ngâm còn có thể vẹn toàn mà đứng trước mặt anh hay sao?”.

“Lục Mai, không cần nói”. Từ Ngâm đau khổ la lên, trong lòng khổ sở ngày càng rõ ràng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lăng Thần cũng ngăn người ra, ánh mắt chuyển dời từ người Từ Ngâm sang Lục Mai, theo bản năng hỏi: “Cô nói là sự thật? Đêm đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Cô kể lại một chút được hay không?”.

Giọng nói của anh mặc dù nhỏ nhưng lại lộ ra vẻ nghiêm khắc làm cho Lục Mai chỉ có thể trở mắt nhìn về phía Từ Ngâm. Vừa rồi xúc động nên nói những lời không nên nói, Từ Ngâm luôn dặn dò cô đừng nói với Lăng Thần dù chỉ là nửa chữ. Cô biết Từ Ngâm không muốn cho Lăng Thần thương hại cô nhưng mà Lục Mai lại đau lòng thay cho Từ Ngâm bướng bỉnh này mà nổi lên lòng hiếu thắng.

Lăng Thần lại nhìn về phía Từ Ngâm, ánh mắt trở nên dịu dàng, đáy mắt lộ ra vẻ áy náy vì giọng điệu của mình vừa rồi.

“Từ Ngâm, Lưu mập mập lại dám trêu chọc em, yên tâm, anh sẽ trừng phạt thay cho em”, giọng nói của anh lộ ra vẻ mát mẻ. Ai cũng biết Lăng Thần anh không phải là người khiêm tốn, tao nhã, lễ phép gì, ai chọc đến anh đều phải trả giá đắt.

Tất cả uỷ khuất trong lòng Từ Ngâm chỉ vì một câu an ủi mà tan thành mây khói, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng nói: “Lăng Thần, không cần trừng phạt thay em chỉ cần Trần Nhiên Nhiên không có việc gì là tốt rồi”.

Nụ cười vẫn còn trên mặt nhưng trong lòng lại nổi lên ghen tuông, chỉ cần Trần Nhiên Nhiên không có chuyện gì anh sẽ không lo lắng.

“Cám ơn em Từ Ngâm”, nói xong anh lại nhìn về phía Trần Nhiên Nhiên dịu dàng nói: “Nhiên Nhiên, em nên nghỉ làm ở quán bar đi. Anh sẽ tìm cho em một công việc khác”.

Trần Nhiên Nhiên mỉm cười, đáng vẻ tươi cười quyến rũ như hoa đào tháng ba.

Khẽ mở môi anh đào nói: “Được rồi, còn mấy ngày nữa là cuối tháng, sau mấy ngày này thì em sẽ không làm nữa được không?”.

Khi nói chuyện lại nhìn Lăng Thần, trong mắt lộ ra tình cảm dịu dàng.

Từ Ngâm khẽ dời ánh mắt, trong giọng nói lộ ra vẻ thản nhiên, tìm không ra vẻ đau buồn.

“Lăng Thần, tụi em đi trước. Bọn anh cứ từ từ ăn đi”.

“Từ Ngâm, ba mẹ anh nói muốn em ngày mai đến nhà anh ăn cơm chiều”.

“Ngày khác đi, ngày mai em bận việc. Anh nói cô chú hôm khác em sẽ tới thăm hỏi sức khoẻ cô chứ”.

Lăng Thần nhìn bóng dáng Từ Ngâm rời đi, trong lòng có chút áy náy, trong mắt cô che dấu đau buồn nhàn nhạt không qua được mắt anh, nhưng mà cô lại thay đổi một chút, từ từ học được cách che giấu rồi.

Nhìn thấy bóng dáng hai người ở cửa, Lạc Dương cười âm thầm, khoe miệng gọn lên một đường cong xinh đẹp, vẻ mặt dịu dàng nhìn các cô nói: “Đi toilet sao lâu quá vậy? Mau lại đây ăn đi, anh đã ăn no rồi”.

Từ Ngâm còn chưa thoát được cảm giác mất mát của mình để phản ứng lại, trong ánh mắt thoáng đau thương, giống như chỉ có sầu càng thêm sầu không thể nào xoa bỏ được, làm cho Lạc Dương nhìn thấy trong lòng căng thẳng trở nên căng thẳng.

Lục Mai nhìn Từ Ngâm, cố ý nói nhẹ nhàng: “Từ Ngâm, không phải cậu nói ăn chưa no sao, chúng mình ăn tiếp đi, ăn cho anh họ mình đau lòng mới thôi”.

Từ Ngâm nhìn không được khe khẽ cười, nhìn Lạc Dương cười dịu dàng trong lòng dần dần cảm thấy ấm áp lên rất nhiều, lộ ra nụ cười sáng lạn nói:

“Tốt, tôi còn muốn ăn nhưng mà tôi hiện tại muốn uống một ly nước nóng sau đó mới từ từ ăn”.

Lăng Thần ý cười càng ngày càng sâu sắc, cầm lấy ấm nước trên bàn rót đầy một ly nước nóng đưa về phía Từ Ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Về đến nhà thì thấy Hiệp Minh và Vu Lệ đang nói chuyện, mẹ cô trên mặt tràn đầy ý cười hạnh phúc, ba cô nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt mang phong độ chín chắn.

Từ Ngâm cười, đi đến bên cạnh mẹ, đưa tay ôm cổ mẹ, làm nũng gọi: “Mẹ, mẹ với ba tán gẫu chuyện gì mà vui vẻ vậy?”.

Vu Lệ không phản ứng, mặc cho Từ Ngâm ôm mình, chỉ cười và nói: “Từ Ngâm, con học anh vẫn như thế nào rồi? Nói cho ba mẹ nghe một đoạn xem thử có được không, cuộc thi hùng biện chỉ còn nửa tháng nữa phải không?”.

Từ Ngâm ngồi xuống bên cạnh mẹ, chỉ có ở nhà cô mới có thể tùy ý làm theo ý mình, không sợ làm sai. Bất kể cô như thế nào thì ba mẹ cũng không quan trọng cô có xuất sắc hay không, có thủy mị hay không. Bọn họ đều xem cô giống như bảo vật nâng niu trong lòng bàn tay.

Chỉ có nhà mới là nơi tránh gió mưa ầm áp nhất, là nơi cô chữa lành vết thương.

“Được, ba mẹ, con cảm thấy kĩ năng nói của con tăng lên không ít đâu. Con nói một đoạn cho ba mẹ nghe thử rồi sau đó ba mẹ cho con ý kiến được không?”.

Nói xong thì Từ Ngâm đứng lên, ha hả cười rồi trở nên nghiêm túc, sau đó dùng tiếng Anh đúng chuẩn giới thiệu đơn giản về bản thân một chút, ngôn ngữ và vẻ biểu cảm tương xứng với nhau làm cho Vu Lệ và Hiệp Minh nghe được thì ngẩn người ra, trên mặt còn hiện lên vẻ tự hào.

Vu Lệ cười tán dương: “Từ Ngâm, kĩ năng nói của con tiến bộ rất lớn, tháng trước còn mang kiểu Trung Quốc nhưng hôm nay lại biến thành tiếng Anh kiểu Mỹ, con đã trưởng thành rồi”.

Hiệp Minh cười ầm áp nói: “Từ Ngâm, ba mẹ hình như là thiếu quan tâm con nên mới trong thời gian ngắn mà thoát cái trường thành?”, trong giọng nói có chút áy náy, chức vụ của mình ngày càng cao lại càng ngày càng ít quan tâm đến con đang ngồi đối diện của mình, thời gian bên cạnh hai mẹ thì chẳng có bao nhiêu.

Mấy ngày trước nghe Vu Lệ kể chuyện Từ Ngâm thích Lăng Thần nhưng Lăng Thần lại thích một bạn học trong trường Từ Ngâm nên vì vậy cô cả ngày buồn bực không vui. Điều này làm cho ông là cha cũng không khỏi có chút lo lắng cô sẽ tự làm tổn thương bản thân.

Từ Ngâm nghe được thì trong lòng đau xót, khuôn mặt lập tức nở nụ cười, làm bộ như vô cùng vui vẻ nói: “Baba, con đã trưởng thành rồi, không phải là một đứa trẻ con, cuộc thi lần này con nhất định phải giành giải nhất”.

Vu Lệ đau lòng kéo Từ Ngâm ở bên cạnh lại, nhẹ nhàng nắm tay cô. Bàn tay Từ Ngâm mềm mại, mịn màng chưa từng nếm qua gian khổ. Cho tới bây giờ đều là bà lo lắng cái ăn cái mặc cho cô, bà biết rằng cô có một việc mà trong lòng cô không thể chấp nhận được. Bà không đành lòng nhìn con gái mình khổ sở vì tình yêu.

“Từ Ngâm, ngày mai sau khi tan học khỏi đi học phụ đạo, chú của con hẹn chúng ta ăn cơm, tới lúc đó ba đến trường học đón con”, Hiệp Minh giọng điệu đầm ấm nói xong thì cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm.

Từ Ngâm trên mặt xuất hiện vẻ mặt có chút khó xử, một lúc lâu sau mới bối rối nói: “Baba, ngày mai con đồng ý với người ta đi đến nơi phiên dịch rồi, đó là cơ hội khó gặp, hơn nữa nửa tháng nữa là thi rồi, con không muốn bỏ qua cơ hội lần này”.

Hiệp Minh buông cái chén trong tay, tán thành nói: “Vậy thì con đi đi, sau khi kết thúc thì gọi cho ba. Ngày mai chính là lúc chú con và thím tương lai của con gặp mặt chúng ta. Chúng ta đi thì không lễ phép cho lắm, đến lúc đó ba đến đón con”.

Từ Ngâm trầm ngâm một lát sau đó ung dung trả lời: “Vậy là tốt rồi, vừa được ăn ngon lại có thể thấy chú thím, con đương nhiên muốn đi”.

“Vậy con đi ngủ sớm đi, ba mẹ cũng nghỉ ngơi sớm. Ngày mai ba phải mở một hội nghị quan trọng”.

Từ Ngâm cười và chúc ba mẹ ngủ ngon rồi mới trở lại phòng của mình.

Nhẹ nhàng mở cửa sổ uàng nhạt sát đất, ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước, một mặt trăng khuyết tinh xảo treo trên bầu trời đêm xa xôi mà mơ hồ, ánh trăng mỏng manh như nằm ở đường chân trời. Không có một chút ầm áp, đáy lòng một lần nữa không khỏi dâng lên cảm giác mất mát.

Chẳng bao lâu trước, Lăng Thần còn đứng bên cạnh cô. Hai người lặng lẽ nhìn ánh trăng sáng ngời và đếm sao trên bầu trời. Mơ hồ nhớ lại khi đó vẫn còn là mùa hạ, thời gian chưa tới ba tháng trời ngắn ngủi mà lại cảm thấy lâu như đã một đời.

Trong lòng cô suy sụp, khổ sở nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tan học, Lạc Dương đứng giờ có mặt trước cổng trường. Lạc Mai và Từ Ngâm đi khi đến cổng trường thấy anh đang nghiêng người dựa vào xe, vẻ mặt cười nhàn nhạt, lạnh nhạt và thản nhiên, có một loại phong thái khác biệt, hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ sinh, hoặc là ái mộ hoặc là ngượng ngùng.

“Anh họ, anh thật đúng giờ nha. Hôm nay không bận công việc hay sao?”, Lạc Mai trêu chọc anh, vì anh không mang cô cùng đến hội nghị đó mà trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Lạc Dương chỉ cười khê, cung chiều nhìn Lạc Mai nói: “Mai Mai, anh đưa em về nhà trước rồi anh với Từ Ngâm đi sau”.

Từ cười rồi ngồi vào trong xe, cô hôm nay rất phấn khởi, vì hội nghị lần này mà căng thẳng, thậm chí không muốn gây ra sai lầm gì tại hội nghị lần này.

Lạc Mai bất mãn chu chu miệng, không đồng ý nói: “Được rồi, em về nhà com cho hai người ăn. Hai người cũng không nên ăn com ở bên ngoài mà bỏ mặc em”.

Lạc Dương chăm chú lái xe, nhìn qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt bất mãn của Lạc Mai, miệng nói: “Mai Mai, yên tâm đi, tụi anh sẽ về nhà ăn com”, nói xong thì nhìn về phía Từ Ngâm.

Từ Ngâm đột nhiên nhớ tới lời ba cô nói tới hôm qua liền mở miệng nói: “Lạc Dương, tôi hôm nay không thể đến nhà anh ăn com, tôi đáp ứng với ba tôi hôm nay đi ăn com, gấp chú của tôi cũng như gấp mặt thím”.

“Ừ, sau khi kết thúc hội nghị thì tôi đưa cô về”.

Lạc Dương nói với Từ Ngâm, giọng điệu ôn hoà mà lạnh nhạt.

Sau khi đưa Lạc Mai về nhà, Lạc Dương và Từ Ngâm đi thẳng tới công ty bạn anh. Từ Ngâm không nghĩ tới bạn của anh nói là gần bốn mươi tuổi, dáng vẻ phong độ đàn ông, cô dường như đã gặp qua ông ta. Khi cô đang lục lọi trí nhớ thì người đàn ông trung niên đã mở miệng nói: “Con là Từ Ngâm phải không, chú là chú Tần, năm năm trước chúng ta đã gặp qua, khi đó ba con và con cùng nhau đến công ty của chú”.

Từ Ngâm bỗng nhiên hiểu ra nhìn ông, giọng nói hơi ngạc nhiên mừng rỡ: “Con nhớ rồi, chú là chú Tần, chỉ là vài năm không gặp nên con nhất thời không nhớ ra”.

Từ Ngâm, không nghĩ tới cô và giám đốc Tần quen biết nhau. “Đúng rồi giám đốc Tần, người tôi nói chính là Từ Ngâm, cô ấy là lần đầu tiên tham dự công việc này”.

Tần Tín Vũ cười cười mở, nói: “Đừng ngại, Từ Ngâm cứ đi vào phòng họp đi. Như vậy đi, Từ Ngâm đến phiên dịch trước nếu gặp khó khăn gì thì Lạc Dương sẽ tiếp tục thay con được không?”.

Từ Ngâm hơi lo lắng nhìn hai người, dè chừng hỏi: “Con có làm được không?”.

Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của cô, Lạc Dương cười trấn an: “Đừng lo lắng Từ Ngâm, giống như giám đốc Tần đã nói, nếu như cô theo không kịp thì tôi tiếp tục thay cô, có tôi ở đây, cô cứ yên tâm đi”.

Tần Tín Vũ thản nhiên nói: “Hội nghị lần này không quá quan trọng, cơ bản là kết quả đã xác định rồi. Từ Ngâm, con chỉ cần xem như luyện tập ở lớp là được rồi, đừng lo lắng”.

Nghe bọn họ nói như thế, Từ Ngâm đành phải gạt đầu tuy nhiên trong lòng vẫn hơi lo lắng. Nhưng nhìn thấy khoé miệng Lạc Dương phảng phất ý cười thì lo lắng trong lòng cô chợt dịu đi.

Sau mười lăm phút, mọi người đã đến đông đủ trong phòng hội nghị, ngoài hành lang có ba người cao lớn mắt xanh tóc vàng người nước ngoài. Đều là đàn ông gần bốn mươi tuổi, nhìn qua rất nhã nhặn cười mở.

Khi nhìn thấy vẻ đáng yêu xinh đẹp của Từ Ngâm thì một người đàn ông trên mặt tràn đầy tươi cười đến chào hỏi cô.

Từ Ngâm cũng cười và chào hỏi bằng tiếng Anh với ông ta, phát âm của cô đã đạt tiêu chuẩn tiếng Anh kiểu Mỹ nên làm cho mắt người đàn ông ngoại

quốc lộ về ngạc nhiên. Không nghĩ rằng cô còn trẻ mà đã nói chuẩn như vậy, hơn nữa giọng nói của cô thanh thúy mà điềm đạm vô cùng dễ nghe.

Tiếp sau đó thì hội nghị chính thức khai mạc, ban đầu là trao đổi về các biệt thự, Lạc Dương chỉ ở một bên lẳng lặng ngồi nghe, về mặt bình tĩnh, ánh mắt dịu dàng nhìn Từ Ngâm, nghe cô phiên dịch.

Từ Ngâm ban đầu còn hơi khấn trương, giọng nói hơi run nhưng khi thấy ánh mắt cổ vũ của Lạc Dương thì dần bình tĩnh trở lại, trong lòng không còn rối rắm nữa. Sau đó thì phiên dịch càng ngày càng thông thạo, miệng cô lưu loát phát ra tiếng anh chuẩn Mỹ.

Tần Tín Vũ bên cạnh trong mắt cũng toát ra vẻ ca ngạo, trên mặt lộ ra nụ cười, với phiên dịch của cô vô cùng hài lòng.

Trong suốt buổi hội nghị Lạc Dương không hề lên tiếng mà chỉ do một mình Từ Ngâm hoàn thành chỉ là sau khi kết thúc mới phát hiện trong lòng bàn tay mình đầy mồ hôi.

“Từ Ngâm, không nghĩ rằng cô tiến bộ tốt như thế”, Lạc Dương cười tán thưởng cô, nhìn thấy trán cô đổ mồ hôi, anh lấy ra khăn tay đưa cho cô. Tiết trời như lúc này mà cô đổ mồ hôi thì có chỉ có thể là do quá lo lắng mà thôi.

Từ Ngâm cười và nhận lấy khăn tay trong tay anh, vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói: “Vừa rồi thật sự lo lắng muốn chết, tôi rất sợ mình phạm sai lầm, may mắn là không có việc gì, biểu hiện của tôi thật sự rất khá phải không?”.

Cô chăm chú nhìn Lạc Dương, muốn nhìn xem anh có thật sự vừa lòng hay không, hay chỉ là vì an ủi cô mới nói biểu hiện của cô tốt.

“Từ Ngâm, tôi có khi nào lừa gạt cô không? Lần đầu tiên mà có thể làm như vậy tôi cũng không thể ngờ. Xem ra ở phương diện này rất tiềm lực, trời sinh cô chính là phiên dịch viên”.

Từ Ngâm nao nao, lời anh nói cô nghe giống như có chút ghen tị. Trước kia cô không thích nhất chính là tiếng Anh, nhưng mà Lăng Thần muốn cô phải làm phiên dịch viên nên cô mới bắt buộc bản thân mình luyện tập nói tiếng Anh, bắt buộc mình từ bỏ sở thích văn học mà cả ngày nai lưng tận lực học từ. Bất kể Xuân Hạ Thu Đông, chỉ cần nghĩ đến Lăng Thần, cô mỗi lần muốn từ bỏ đều đã vượt qua và tiếp tục.

Nếu Lăng Thần biết biểu hiện hôm nay của cô thì anh cũng sẽ khen cô, vẫn giọng điệu trêu ghẹo cô nói cô đừng kiêu hãnh hay không.

Từ Ngâm bỗng nhiên chìm vào đau buồn không thoát được cặp mắt của Lạc Dương. Anh nhẹ nhàng cười và nói: “Từ Ngâm, cô không phải muốn đi tiệc rượu hay sao, chúng ta không quấy rầy giám đốc Tần nữa, tôi đưa cô đi, đi nơi nào vậy?”.

Tần Tín Vũ có chút không muốn nói: “Nếu đã đến đây thì dĩ nhiên chú phải mời ăn cơm mới đúng. Từ Ngâm, con phải đi ngay bây giờ hay sao?”.

“Chú Tần, lần sau đi, con hôm nay thật sự có việc. Ba con đã đồng ý với chú con hôm nay ăn cơm với chú rồi, con không thể không đi”.

Tần Tín Vũ có chút ngạc nhiên nói: “Từ Ngâm, ba con tìm được chủ con thật sự là quá tốt rồi. Ba mẹ con sức khỏe như thế nào rồi? Chú đã lâu không gặp ba con”.

Từ Ngâm cười trả lời: “Ba con càng ngày càng bận, mẹ con sức khỏe cũng không tệ lắm, chú con muốn kết hôn nên tối nay cho nhà con gặp mặt vợ chưa cưới của chú”.

Suy nghĩ một lát xong thì Tần Tín Vũ không kiên trì nữa mà chỉ nói: “Nếu Từ Ngâm thật sự có việc thì chú không giữ lại nữa. Nhưng mà Lạc Dương thì không thể rời đi, cậu phải uống vài ly đã. Từ Ngâm chú cho người tới đưa con đi”.

Lạc Dương có phần khó xử nhìn Tần Tín Vũ, đúng lúc điện thoại Từ Ngâm vang lên, cô khẽ gật đầu với hai người rồi tiếp điện thoại.

Điện thoại truyền đến giọng nói của Hoàng Húc Kiều, mang theo sự lạnh nhạt đặc biệt của anh: “Từ Ngâm, chú của cô nói tôi đến đón cô, nói cho tôi biết cô hiện đang ở đâu”.

Từ Ngâm trong lòng hơi bất mãn, nghĩ một chút rồi mới nói địa điểm cho anh rồi nói mình chờ anh ở nơi nào.

Sau khi cúp điện thoại thì nói với hai người trước mặt: “Chú Tần, chút nữa sẽ có người đến đón con. Chú không cần gọi xe qua”, nói xong thì quay qua Lạc Dương nói: “Lạc Dương, anh uống vài ly với chú Tần đi, nếu không chú Tần sẽ không vui. Ba tôi cho người tới đón tôi rồi. Hai người không cần lo lắng”.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Lạc Dương tiễn Từ Ngâm đến trước cổng công ty thì thấy một chiếc xe thể thao từ xa hướng về phía bọn họ rồi chậm rãi dừng lại. Hoàng Húc Kiều. Lạc Dương trong mắt kính nhưng chỉ trong chớp lát, nụ cười liền hiện lên trên môi anh, điềm đạm gọi: “Hoàng Húc Kiều, sao lại là cậu?”.

Từ Ngâm thấy vẻ mặt của Lạc Dương thì liền giải thích: “Lạc Dương, Hoàng Húc Kiều là em trai của thím tương lai của tôi, là do ba tôi và chú tôi nói anh ấy tới đón tôi”.

Hoàng Húc Kiều mở cửa xe rồi nhẹ nhàng bước từ trong xe ra, trên mặt hiện lên ý cười nhàn nhạt, dễ nhận thấy tươi cười không phải là thói quen của anh vì vậy không tự nhiên mà chỉ là kỹ năng mà thôi.

Sau khi chào hỏi với Lạc Dương thì anh mới nói với Từ Ngâm: “Mau lên xe đi, có một người đang chờ cô”.

“Đi thôi, Hoàng Húc Kiều lái xe chậm một chút, đi đường cẩn thận nha”.

Xe chạy không nhanh, Từ Ngâm mở nhạc lên. Âm nhạc chậm rãi vang lên trong không gian nhỏ, du dương và trầm bổng. “Không nghĩ rằng anh cũng thích nghe nhạc nhẹ như vậy” Từ Ngâm trên mặt tràn đầy tươi cười vui vẻ, ngay cả trong giọng nói cũng tràn đầy vui vẻ. Hoàng Húc Kiều lướt nhìn cô một cái, không nói gì, biểu tình dần dần dịu lại, anh không hiểu vì sao mà cô luôn vui vẻ như vậy, trên gương mặt luôn luôn nở nụ cười sáng lạn.

“Hoàng Húc Kiều, anh sao luôn giữ bộ mặt lạnh lùng giống như ai thiếu anh mấy trăm vạn vậy?” Từ Ngâm nhìn Hoàng Húc Kiều, khó trách mọi người gọi anh là hoàng tử lạnh lùng.

“Nghe nói hôm nay cô được dẫn đi phiên dịch, thế nào, có hay không mất mặt trước mọi người?”, Hoàng Húc Kiều khoe miệng hơi giơ lên, gọi lên một đường cong cười như không cười, giọng nói có chút hờ hững.

Từ Ngâm cười càng thêm rạng rỡ, đó là chuyện vui vẻ nhất của cô hôm nay, làm cho lòng tin của cô tăng lên nhiều hơn, đối với cuộc thi càng hứng thú và tự tin hơn.

“Đúng vậy, tôi không nghĩ rằng lần đầu tiên tới nơi phiên dịch mà có thể thành công như vậy nha. Ngay cả Lạc Dương cũng nói biểu hiện của tôi rất tốt nha. Lúc ấy tôi rất lo lắng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi”.

Hoàng Húc Kiều nhìn cô, một lúc sau mới hờ hững nói một câu: “Xem ra cô tiến bộ không ít, nhưng không nhất định sẽ thắng được tôi, không cần tự hào như vậy”.

“Anh”, Từ Ngâm liếc mắt trừng anh một cái, quay đầu nhìn ra cửa sổ, không thèm để ý đến anh nữa, một mình hồi tưởng lại chuyện vừa rồi.

Đi vào đại sảnh, đi vào một gian phòng đặc biệt thanh nhã có vài người ngồi, quần áo quý phái, phong cách sang trọng, Hiệp Từ Ngâm không ngờ rằng lại gặp Lưu Tú quen biết hôm trước ngồi giữa mọi người, ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông trung niên diện mạo quyền thế, tuy nhìn Từ Ngâm bằng ánh mắt ôn hoà nhưng Từ Ngâm vẫn cảm giác được sự nghiêm túc và áp bách trên người ông.

“Từ Ngâm, cô cuối cùng cũng đến”, Lưu Tú cười chào hỏi Từ Ngâm.

“Chị Tú, sao chị lại ở đây?”.

“Từ Ngâm, đến đây, chú giới thiệu cho con”, Hiệp Truyền ngồi ở đối diện cười và nói với Hiệp Từ Ngâm sau đó giới thiệu mọi người với cô.

“Từ Ngâm, đây là bạn cùng sinh ra từ của chú Lưu Ninh, con có thể gọi là chú Lưu. Đây là Lưu Tú, các con có quen biết mà phải không?”. Ông lại chỉ vào người phụ nữ bên cạnh mình nói: “Đây là thím của con, Hoàng Mẫn”.

Từ Ngâm lễ phép chào hỏi rồi ngồi xuống bên cạnh Vu Lệ. Lưu Tú ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn trên người Hoàng Húc Kiều mặc kệ anh lạnh nhạt không nói, ánh mắt của cô vẫn luôn dịu dàng và tràn ngập tình yêu thương.

Lưu Ninh nhìn con gái của mình, hiển nhiên là đối với lòng của lưu tú ông cũng biết nhưng đành bất lực.

Hoàng Húc Kiều rất ít khi lên tiếng, chỉ chăm chú ăn cơm của mình, thỉnh thoảng trả lời một câu hỏi.

Từ Ngâm bình thường nói chuyện nhiều nhất, lú lú nói không ngừng thế mà hôm nay cô lại ít nói chuyện, thấy chú và thím sắp cưới đáng vẻ hạnh phúc làm cho cô nghĩ tới bản thân lại nghĩ tới Lăng Thần, trong lòng dâng lên một chút ghen tị.

Hoàng Húc Kiều hờ hững liếc mắt nhìn qua, thấy nụ cười trên mặt anh bị thu hồi, chân mày nhàn nhạt ưu thương, anh gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của cô, giọng nói hờ hững: “Ăn nhanh đi, không phải vừa rồi nói đói bụng hay sao?”.

Lưu Tú trong lòng buồn bã, trên mặt hiện lên nụ cười chua xót, nói với Từ Ngâm: “Từ Ngâm, nghe nói cô hôm nay đi làm phiên dịch phải không, kết quả như thế nào vậy?”.

Đau buồn lẫn lẫn trong lòng Từ Ngâm liền biến mất, nhả nhả nói: “Cũng khá tốt”.

Chương 35

Cuộc sống của Từ Ngâm bận rộn mà phong phú làm cho cô không có thời gian để ưu phiền nhiều, càng ít thời gian để cho phép mình suy nghĩ về Lăng Thần.

Mỗi ngày sau khi tan học lại đến nhà Lạc Dương, có lúc thì đến công ty anh học thêm tiếng Anh. Sau đó thì ba người cùng nhau nói nói cười cười, cũng có khi Lạc Dương mang hai cô ra ngoài nhưng mà không đến quán bar.

Từ Ngâm vài lần khéo léo nói muốn đến Không tịch mạch nhưng đều bị Lạc Dương thần nhiên cự tuyệt.

Đã lâu không gặp Lăng Thần, Trần Nhiên cũng chỉ ngẫu nhiên gặp thoáng qua, hai người gặp nhau chỉ mỉm cười xem như chào hỏi.

Thỉnh thoảng gặp được Hoàng Húc Kiều ở trong thư viện, bộ dạng anh vẫn lạnh nhạt, chăm chú xem sách của mình. Từ Ngâm cũng chỉ gật đầu xem như là chào hỏi.

Ăn xong cơm trưa, Từ Ngâm và Lục Mai thong thả đi trên sân thể dục, gió thu nhẹ nhàng mang theo về lành lạnh cuối mùa, Từ Ngâm trên người chỉ mặc một cái áo len màu nhạt.

Cô vòng tay lại ôm thân thể mình để ấm áp một chút.

Lục Mai so với Từ Ngâm thì mặc ấm áp hơn, cô cười và nói: “Ai bảo cậu muốn phong cách không cần ấm áp, xem mình đi, không hề lạnh một chút nào”.

“Vô lương tâm”, Từ Ngâm giả vờ giận dỗi nói rồi bước nhanh về phía trước vì trở về phòng học sẽ không lạnh nữa.

Điện thoại vang lên, Từ Ngâm lấy điện thoại ra, trên màn hình cho thấy là Lạc Dương gọi đến, Từ Ngâm đưa điện thoại lên tiếp điện thoại. Giọng nói Lạc Dương dịu dàng mang theo hơi thở ấm áp truyền đến bên tai làm cho cô thấy cảm giác được sưởi ấm nhẹ nhàng.

“Lạc Dương, tan ca chưa, tôi và Mai Mai mới ăn cơm xong, không cần anh mời chúng tôi ăn cơm” Từ Ngâm cười nói, trừng mắt nhìn Lục Mai, hả hê đem cô vứt ở sau lưng.

“Từ Ngâm, tôi muốn mời hai người ăn cơm nhưng mà hôm nay có bữa tiệc quan trọng. Sau khi tan học thì cô với Mai Mai đừng chờ tôi mà về nhà sớm đi, tôi không thể giúp cô bỏ tức được”.

Vừa nghe lời anh nói xong, Từ Ngâm như là chú chim bé nhỏ trong lồng bỗng nhiên được bay về phía bầu trời xanh, rất hưng phấn, liền nói: “Anh yên tâm đi, anh làm chuyện của anh đi. Tôi với Mai Mai anh không cần lo lắng”.

“Từ Ngâm, đừng lén lút đi đến những nơi linh tinh như quán bar biết không?”, Lạc Dương lo lắng mà dặn dò.

“Lạc Dương, anh lúc nào thì trở nên dông dài như vậy?”, Từ Ngâm bất mãn nói.

“Từ Ngâm, được rồi, nhưng mà tốt nhất cô phải nhớ kỹ lời tôi nói”.

Cúp điện thoại, Từ Ngâm cười rạng rỡ, kéo cánh tay Lục Mai, suýt nữa thì đã nhảy dựng lên rồi, hào hứng nói: “Mai Mai, Lạc Dương tối nay không thể giúp mình bỏ tức. Chúng ta có thể tự do một lúc rồi”.

“Có phải thật không. Từ Ngâm, thật tốt quá”, Lục Mai cũng phấn chấn như cô. Trong khoảng thời gian này bị Lạc Dương kiểm soát rất siết sao, tuy rằng anh bề ngoài ôn tồn lễ độ, gương mặt tươi cười nhưng khi đã nghiêm túc rồi thì cả hai cô đều sợ.

Từ Ngâm cười như kẻ trộm làm cho Lục Mai mặt không khỏi hiện ra vẻ sợ hãi: “Từ Ngâm, mình không đến quán bar Không tịch mạch gì đó đâu, anh họ biết nhất định sẽ mắng mình”.

Nói xong thì cô bỏ cánh tay Từ Ngâm ra, đáng vẻ rất sợ hãi.

“Mai Mai, cậu không phải là bạn chí cốt. Mình đã lâu không gặp Lăng Thần, mình thật sự muốn gặp anh ấy. Có anh ấy trong quán bar thì không có chuyện gì đâu. Hơn nữa cuối tháng Trần Nhiên Nhiên sẽ không làm nữa, chúng ta đi một lần có được hay không?”.

“Không đi. Không đi”, Lục Mai nhất định không đi, bước nhanh về phía trước.

Từ Ngâm chạy theo, không bao lâu thì đuổi kịp Lục Mai, kéo cánh tay cô lại, miệng thì không ngừng thỉnh cầu.

“Không được, Từ Ngâm, mình tuyệt đối không đồng ý”, Lục Mai không bị lay động, tiếp tục đi về phía trước.

Từ Ngâm biết rằng Lục Mai thường ngày không có chủ kiến nhưng cũng có lúc cố chấp. Đặc biệt là cô ấy luôn xem lời nói Lạc Dương là tốt nhất vì vậy cô ấy sẽ không không đồng ý đến quán bar cùng cô.

Buông cánh tay ra, Từ Ngâm bỏ cuộc nói: “Quên đi, mình không tìm cậu nữa, mình đi tìm Hoàng Húc Kiều dù sao cũng có khả năng đi”.

Nói xong thì gọi điện thoại cho Hoàng Húc Kiều, sau khi vang lên vài tiếng thì phía bên kia mới tiếp điện thoại, giọng nói lạnh nhạt truyền đến, bị quấy rầy nên không vui.

“Có chuyện gì?”.

“Hoàng Húc Kiều, sau khi tan học tôi muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn anh lần trước giúp đỡ”, Từ Ngâm dịu dàng mở lời, không quan tâm đến sự lạnh nhạt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36

Từ Ngâm cười giờ giờ điện thoại trong tay nói với Lục Mai ở đối diện: “Thế nào, Mai Mai, cậu không phải có hứng thú với Hoàng Húc Kiều sao? Muốn đi cùng hay không?”.

Lục Mai hung hăng trừng mắt liếc cô một cái. Trong nháy mắt lại thay đổi, trong giọng nói mơ hồ về nịnh nọt: “Từ Ngâm, chúng ta là chị em tốt mà, mình đương nhiên phải đi cùng cậu rồi, nếu không làm sao ăn nói với anh họ mình”.

Thấy mục đích của mình đã đạt được thì Từ Ngâm trong lòng ngậm vui mừng, lời Lục Mai cùng đi về phía phòng học.

Mới vừa đến cổng trường thì thấy Lăng Thần về mặt tươi cười đứng ở đó vẫy tay gọi các cô. Từ Ngâm nhìn Lục Mai rồi đi về phía anh.

“Lại tới đón Trần Nhiên Nhiên sao?”, Từ Ngâm làm cho bản thân cười tự nhiên vô vị, dồn hết ưu phiền trong lòng xuống, giọng nói nghe có vẻ đơn giản chỉ là vui sướng.

Lăng Thần lộ ra nụ cười mê người rồi vui vẻ nói: “Anh tới đón em, lên xe đi”.

Từ Ngâm trong lòng nháy mắt nở hoa, sau cơn mưa rồi cuộc đã thấy cầu vồng rực rỡ, trong lòng thầm vui mừng.

“Từ Ngâm”, thanh âm của Lục Mai đem cô quay về hiện thực, Lục Mai ghé vào bên tai cô nhẹ nhàng nhắc nhở: “Cậu không phải hẹn với Hoàng Húc Kiều rồi sao?”.

Từ Ngâm mắt đảo một vòng rồi kéo Lục Mai ở bên cạnh đi rồi thấp giọng nói: “Mai Mai, tối nay cậu giúp mình đến nơi hẹn đi, nhớ rõ giúp mình đền đáp Hoàng Húc Kiều cho tốt, đây cũng là một cơ hội để tiếp cận anh ấy, đừng tưởng rằng tâm tư này của cậu mình không đoán ra được.”, nói xong nhìn về phía Lục Mai bằng ánh mắt chứa đựng ý nghĩ sâu xa.

“Từ Ngâm, nhưng mà...”, Lục Mai có chút do dự nhưng Từ Ngâm không cho cô cơ hội chần chừ nói: “Việc này kính nhờ cậu, Mai Mai”, nói xong thì quay người đi về phía Lăng Thần.

“Lên xe đi”, Lăng Thần cười rồi mở cửa xe cho cô ngồi vào trong xe rồi bản thân mới đi qua bên kia ngồi vào.

Từ Ngâm bình tĩnh nhìn anh, mấy ngày nay không gặp, nỗi nhớ anh trong cô như biển sâu, sóng cả cuộn cuộn, trong chốc lát tình ý không giữ lại chút nào hiện lên trong đáy mắt.

Lăng Thần hơi nao lòng, khẽ ho nhẹ rồi mở miệng hỏi: “Mấy ngày nay bận rộn nhiều việc sao? Việc chuẩn bị cho cuộc thi như thế nào rồi?”.

Từ Ngâm không thu hồi ánh mắt của mình, vẫn bình tĩnh nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh với cặp mắt mê man.

Vui vẻ nói: “Không có vấn đề gì đâu, em tin tưởng có thể thắng Trần Nhiên Nhiên của anh nha”.

“Tốt lắm, anh chúc em may mắn. Hôm nay chúng ta không nói chuyện đó nữa, anh mang em đi chơi vui vẻ một chút để thư giãn được không nào?”.

“Được”, Từ Ngâm trong lòng chảy qua một dòng nước ấm áp. Ngoài cửa sổ thu ý dần dần đậm, ngẫu nhiên còn có lá vàng rơi xuống.

Hoàng Húc Kiều đã đến Không Tịch Mịch từ sớm, Từ Ngâm gọi điện thoại cho anh mời anh ăn cơm còn nói đến quán bar Không tịch tịch, anh như thế nào không biết tâm tư của cô là vì mượn cơ hội lần này để tìm Lăng Thần mà thôi. Khắp trường đều đồn đại xôn xao như thế thì sao anh lại không nghe được.

Khoé miệng gợn lên một chút trào phúng lạnh lùng, cầm lấy ly rượu trên bàn uống một ngụm xong lại ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa, bất chợt bắt gặp một cô gái nhìn quen mắt từ cửa đi vào, nhìn trái phải xung quanh khi thấy anh thì mỉm cười rồi đi về phía anh.

“Hoàng Húc Kiều, còn nhớ tôi không? Tôi là bạn học của Từ Ngâm, tôi tên là Lục Mai, chúng ta đã từng gặp qua”.

Hoàng Húc Kiều không nhớ kĩ người khác giới, đối với những cô gái đã gặp anh không đưa vào trí nhớ, lúc cô nói lai lịch của bản thân và tên thì anh mới mơ hồ nhớ tới cô gái tới đó nhưng mà lúc đó lực chú ý đều đặt trên người Từ Ngâm nên không để ý đến sự tồn tại của Lục Mai.

Ánh mắt anh lại nhìn ra phía trước cửa, trên mặt thần sắc lại trầm xuống, giọng nói càng thêm lạnh nhạt: “Cô tới nơi này là vì cái gì? Từ Ngâm đâu, cô ấy nói mời tôi ăn cơm tại sao lại không đến?”.

Lục Mai bị anh hỏi á khẩu không trả lời được, những lời muốn nói trong lòng bỗng dưng bay đi đâu mất, vừa thấy anh thì tim liền đập mạnh, lúng túng không biết nói như thế nào cho phải.

“Từ Ngâm Ừ, Từ Ngâm cô ấy tạm thời có việc nên không thể đến nhưng cô ấy dặn dò tôi nhất định phải cảm tạ anh cho tốt”.

Lục Mai có chút lộn xộn nói ra những gì mình muốn nói.

Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của cô, Hoàng Húc Kiều thân nhiên nói: “Nếu cô ấy không có thời gian thì quên đi, cô là con gái nơi như vậy không tốt đâu, tôi đưa cô về”.

Nói xong thì đứng lên đi về cửa không hề nhìn Lục Mai

“Ôi, Hoàng Húc Kiều anh chờ tôi một chút.”, Lục Mai thấy Hoàng Húc Kiều đã đi đến cửa thì vội vàng lên tiếng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Không Có Anh Sao Em Hạnh Phúc?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.